"UMUTLA YILDIZLARA"

1.000.000 TL (KDV Dahil)

Sayı: 4 Sonbahar 1999

nostromo

bilimkurgu

Öykü Özel sayısı

söyleşi :

Vonda N.McINTYRE

Teneke Roket

Öykü Yarışması Sonuçları

TARIK ERGUVAN 1998

nostromo

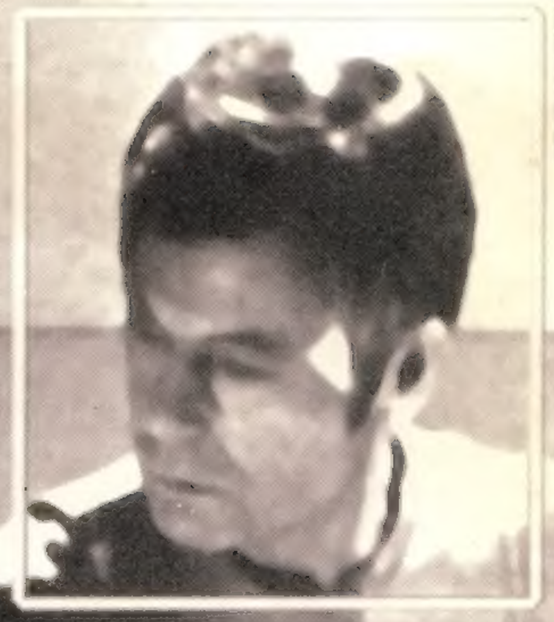

DeForest Kelley

(20.01.1920/11.06.1999)

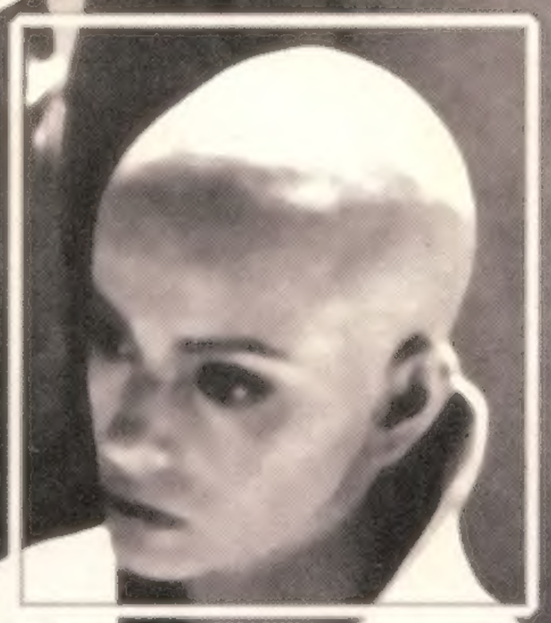

Persis KHAMBATTA

(02.10.1950/18.08.1998)

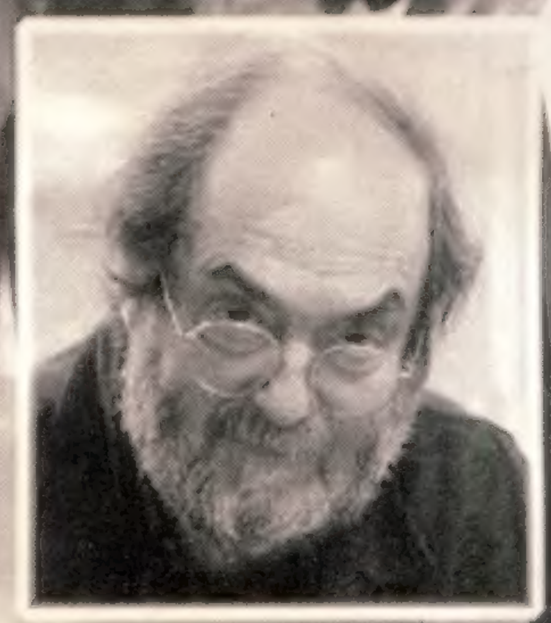

Stanley KUBRICK

(26.07.1928/07.03.1999)

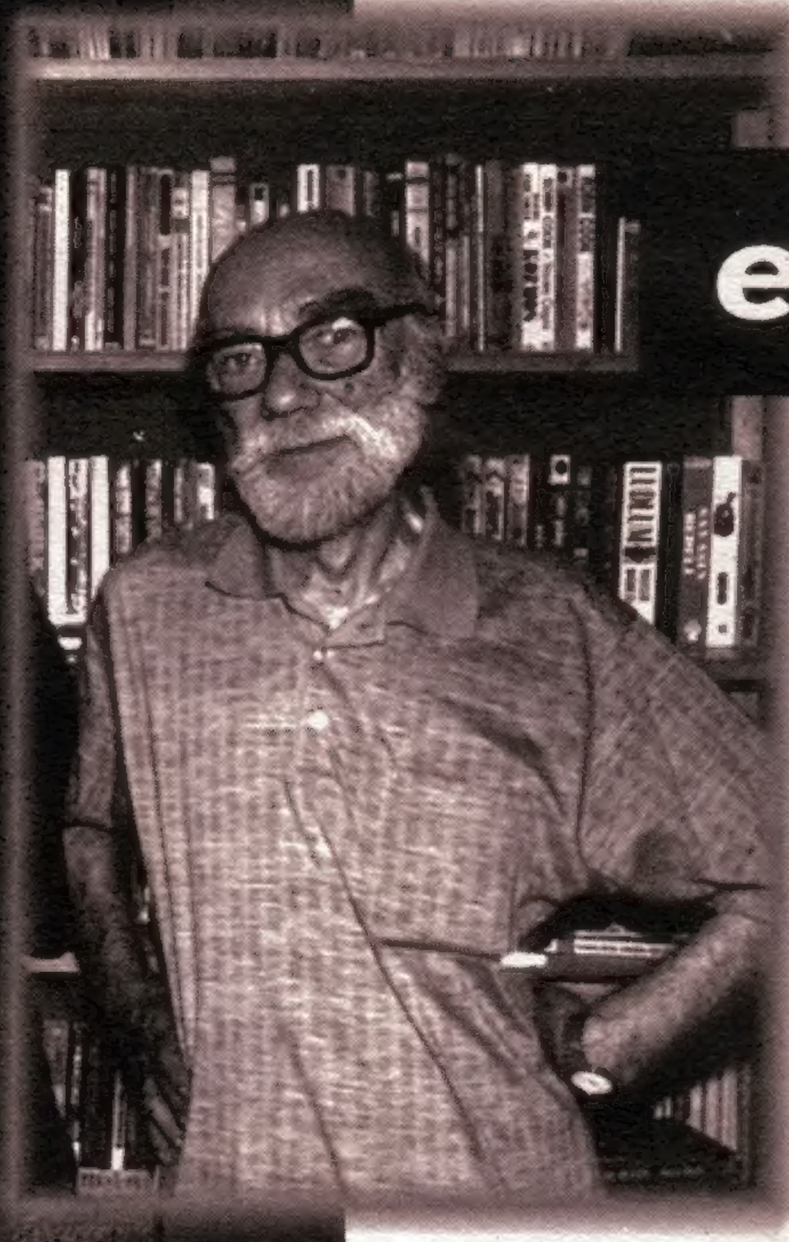

Fotoğraf : Nalan SÖYLEMEZ 1999

editörden

Beklemekten hiç hoşlanmayan bir insanın başkalarını bekletmesi hoş değil ama... oldu ve sizi, hepinizi, Nostromo'nun dördüncü sayısını sık sık soranları, merak edenleri bir hayli beklettik. Kusur ettiysek (ki ettik) affola ama, umarım takdir edersiniz, sık sık tekrarladığım gibi basında bağımsız olmak (yani desteksiz, sponsorsuz, ilansız kendi yağınızla kavrulmak) hiç kolay değil. Üstelik bir de ülkenin "konjonktürü" (!)nü katarsanız..

Sonunda, bu uzun bekleyişi affettirmek için yeniden karşınızdayız; hem de bir "özel", gerçekten "özel" sayı ile. Uzun bekleyişin, uzun gecikmenin nedenlerinden biri olan Bilimkurgu Öykü Yarışması (40'ı aşan öykü, seçiciler kurulu toplantıları, tartışmalar, ödül töreni) nihayet sonuçlandı ve seçilenlerin ürünlerini bu sayıda birarada topladık, bir çeşit mini öykü kitapçığı gibi. Umarız ki bilimkurgu dünyamızın yeni isimleri bizi heyecanlandırdıkları gibi sizi de heyecanlandıracaklar.

Salt yenilerle de yetinmedik; öykü sayısı derken çeşitlemeyi boyutlandırdık, Haldun Aydıngün'ün, Taner Tanrıöver'in ve Lawrence Watt-Evans'tan çeviren Ferhan Ertürk'ün katkıları ile.

Ve... kapak çizerimiz Tarık Erguvan'dan "X-Bilinmeyen" döneminden kalma fakat ilk kez yayınlanan bir çizgi öykü, Vonda N.McIntyre ile Nostromo'ya özel bir söyleşi, artı Zühtü Bayar'ın her zaman merakla okunan "Teneke Roket"inden yeni bir bölüm...

Aradan, evet aylar geçti açıklanan nedenlerden dolayı ama, gördüğünüz gibi, hiç boş durmadık. Hatta ve hatta yenilikler tasarladık ve uygulamaya geçirdik: Bundan böyle -ve bu sayı ile birlikte- "Nostromo" siber ortama girdi. Derginiz karşınıza internette de çıkacak, size daha çabuk ve daha rahat ulaşmak için.

Gerisi de gelecek. Bekleyin ve görün...

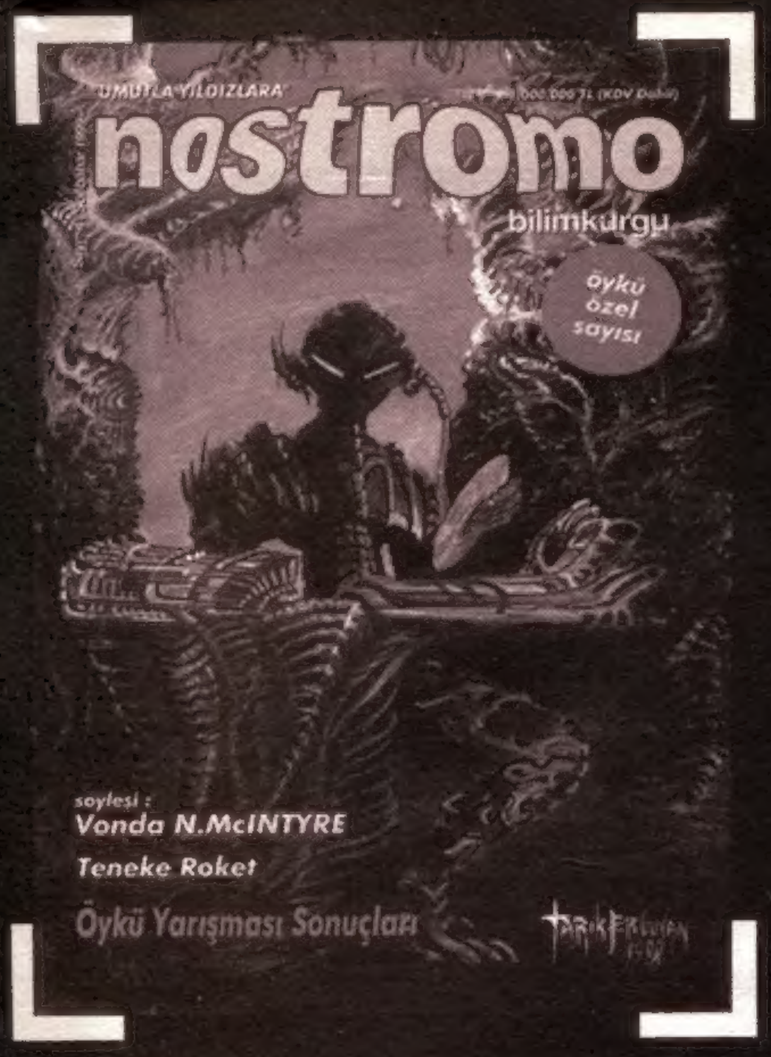

Kapak Resmi : Tarık ERGUVAN (1998)

NOSTROMO

SAYI : 4 SONBAHAR 1999

EDİTÖR :
Giovanni SCOGNAMILLO

SAHİBİ :
Nilgün BİRGÜL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ :
Metin DEMİRHAN

NOSTROMO EKİBİ :
Kutsi AKILLI, Haldun AYDINGÜN
Yalçın BAŞARAN, Zühtü BAYAR
Nilgün BİRGÜL, Metin DEMİRHAN
Tarık ERGUVAN, Burak FEDAKAR
Sönmez GÜVEN, Müfit ÖZDEŞ
Korkut ÖZTEKİN, Kerem SANATEL
Giovanni SCOGNAMILLO, Side YAYLALI

KATKIDA BULUNANLAR :
Ferhan ERTÜRK
Vonda N.MCINTYRE
Nalan SÖYLEMEZ
Taner TANRIÖVER
Ross WRIGHT

DİZGİ :
Burak FEDAKAR

DÜZELTİ :
Nilgün BİRGÜL

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA :
Kadri ÖZEL
Metin DEMİRHAN

Nostromo Adres :
Atılgan Kitabevi, İstiklal Cd.
Atlas Sineması Pasajı No:24
Beyoğlu/İstanbul/Türkiye

Tel & Fax : (0212) 245 47 37
e-mail :
nostromosf@hotmail.com
side@turk.net
www.nostromo-bk.com

BASKI :
Umut Kağıtçılık Matbaa San. ve Tic.Ltd.Şti.
Tel : 0212 637 09 34

DAĞITIM :
Dünya Süper Dağıtım

nostromo'nun İçindekiler

Editörden	1
Kısa Haberler	3
Nostromo Öykü Yarışması Sonuçları	4
Öykü : Depo (Orkun UÇAR)	5
Öykü : Üçüncü Gün (Levent H.ŞENYÜREK)	8
Öykü : Yazılım (Cem KOÇAK)	11
Öykü : Gelişkin Canlı (Nejdet URUNLU)	14
Öykü : Ölümsüzlüğün Gıcık Sırrı (Doğu YÜCEL)	18
Öykü : Mükemmel Konser (Cüneyt UÇMAN)	20
Öykü: Anket (Murad OMAY)	21
Söyleşi : Vonda N.MCINTYRE	23
Öykü : F -72C (Taner TANRIÖVER)	28
Çizgi Roman : Mekanik Gurur (Tarık ERGUVAN)	30
Öykü : Doğal Seçim (Lawrence WATT-EVANS)	40
Teneke Roket Anıları 3 (Zühtü BAYAR)	42
Öykü : Çanakkale 1915 (Haldun AYDINGÜN)	45
Kitaplık	47

Nostromo'ya gönderilen yazı, resim ve diğer materyaller yayınlansın yada yayınlanmasın iade edilmez. Yayınlanan eser ve ilanların sorumluluğu sahiplerine aittir. Nostromo'da yayınlanan eserlerin özel izin alınarak ve NOSTROMO adı kaynak gösterilerek tanıtım amacıyla basılması mümkündür. Bazı eserlerin basımı telif gerektirdiğinden yazılı izin alınması şarttır.

KISA KISA KISA KISA KISA

● **1999 Arthur C. Clarke Ödülü'nü "Dreaming in Smoke" adlı romanıyla Tricia Sullivan kazandı.**

● *1998 Nebula Ödülleri sahiplerini buldu. Her yıl verilen en iyi roman, en iyi kısa roman, en iyi uzun öykü, en iyi kısa öykü ödüllerinin yanısıra SFWA(Amerikan Bilimkurgu ve Fantazya Yazarları) bu yıl Büyük Usta, Ordinaryus Yazar ve Ray Bradbury ödülleri verdi. Ödül dağılımı şöyle:*

En Iyi Roman:
"Forever Peace", Joe HALDEMAN

En Iyi Kısa Roman:
"Reading the Bones", Sheila FINCH

En Iyi Uzun Öykü:
"Lost Girls", Jane YOLEN

En Iyi Kısa Öykü:
"Thirteen Ways to Water", Bruce Holland ROGERS

Büyük Usta:
Hal CLEMENT

Ordinaryus Yazar:
William TENN (Philip KLASS)

Ray Bradbury Ödülü:
J.Michael STRACZYNSKI (Babylon 5'ın yaratıcısı)

● **Frank Herbert'in bestseller romanı DUNE'un devamı Bantam Books tarafından yayınlanıyor. Kevin J.Anderson ve Frank Herbert'in oğlu Brian Herbert tarafından kaleme alınan "Prelude to Dune" üçlemesinin ilk kitabı "House Atreides" Ekim ayında piyasada olacak. 866 sayfalık ikinci kitap "House Harkonnen"in taslağı tamamlanmış durumda. İki yazar, son kitap "The Spice War" üstünde çalışmaya ise önümüzdeki yıl başlayacak.**

● *Hayranları "Star Wars : Episode I " vizyona girmeden gişe kapılarında kuyruklar oluştururken, benzer bir durum siberuzayda "Cryptonomicon" için yaşandı. 4 Mayıs'ta kitabevlerine dağıtılan kitap için, Amazon.com'da dağıtımdan çok önce kabarık bir ön sipariş listesi oluştu ve kitap, henüz yayınlanmadan, Amazon'un en iyi satan kitaplar listesinde 3. sıraya yükseldi. Kitabın yazarı Neal STEPHENSON, "Kitabın yarısı II. Dünya Savaşı sırasında, diğer yarısı ise günümüzde geçiyor. Geleceğe ve fantastik dünyalara ait hiçbir şey yok. Benim yaptığım karakterlere, zamana ve mekana bilimkurgu tedavisi uygulamak" diyor.*

● **Uzay Yolu, Yeni Kuşak; Star Trek, The Next Generation; Ankira Bilimkurgu Serisi**

Star Trek / Uzay Yolu tüm dünyada milyonlarca hayranı bulunan, başlı başına bir fenomen. Yurdumuz da bu televizyon klasiğine yabancı değil, ancak bizler olayları biraz geriden takip ediyoruz. Televizyonlarımızda tek bir kanal gördüğümüz yıllarda Uzay Yolu yayınlanmış ve oldukça büyük bir kitle tarafından ilgi ile izlenmişti. Fakat nedense yurt dışındaki gelişmelerden uzun yıllar yoksun kaldık. 1998 senesi küçük bir sürprizle sona erdi: bir TV kanalı tekrar Uzay Yolu'nu yayınlıyordu. Üstelik TV dizileri içinde çekilen dört seriden en başarılısı olarak kabul edilen The Next Generation, yani Yeni Kuşak'tı bu seri. Ayrıca 1999 senesinin Mayıs ayında Uzay Yolu sinema filimlerinin dokuzuncusu olan Insurrection da ülkemizde gösterime girdi. Tüm bu gelişmeler ülkemizdeki ilginin bir anda yeniden artmasına yol açtı. Bu yoğun ilgi ise, uzun zamandır böyle bir projeye başlama arzusu taşıyan Ankira Yayıncılığın Star Trek kitaplarını çevirmeye karar vermesine neden oldu. İşte bu gelişmelerin ışığında Uzay Yolu / Yeni Kuşak kitaplarının ilk üçü karşımızda.

Yeni Kuşak serisinde yer alan romanların birincisi olan "Farpoint'te Hesaplaşma" , tüm serinin temel kitabı. Yeni Yıldız Gemisi Atılgan, gemi personeli Kaptan Picard, Riker, Data, Worf, Geordi, Dr. Beverly gibi tüm karakterler bu kitapta okuyucu ile tanışıyor. Kitap Kaptan Picard'ın henüz tamamlanmış yeni Atılgan'ın komutasını alıp bilinen galaksinin ucunda yer alan Farpoint İstasyonu ile ilgili esrarı aydınlatmakla görevlendirilmesi ile başlıyor. Olaylar son derece hızlı bir şekilde gelişiyor ve karşımıza tempolu, soluk soluğa okunacak bir kitap çıkıyor. Tabii ki kitap, sadece bir bilimkurgu romanı olmanın yanında, ince Uzay Yolu felsefesinin izlerini de taşıyor.

Yeni Kuşak romanları 1999 Mayıs ayından itibaren her ay bir kitap olarak yayınlanmaya başladı. Haziran ayında yayınlanan ikinci kitabın ismi "Ghost Ship / Hayalet Gemi". Temmuz ayında yayınlanan üçüncü kitap ise "Peacekeepers / Barış Koruyucuları" . Yayınevi, okuyuculardan alacağı tepki doğrultusunda 'Voyager, Deep Space Nine, ve The New Frontier' serilerine ait kitapları da ileride Türk yayın hayatına kazandırmayı amaçlıyor.

● *Bilimkurgu yazarı/gazeteci Zühtü Bayar'ın seçtiği ve Türkçe'ye aktardığı öyküler, yakında Broy Yayınları tarafından size ulaştırılacak. Bu öykülerin ortak paydası "tümünün de sanat tarihi ile ilgili olması ve sosyo-politik bir karakter göstermesi". Seçkide Amerikan bilimkurgu edebiyatının klasik devleri var: Poul Anderson/Aydınlık, William Tenn/Gözetici (çev. Sönmez Güven), Murray Leinster/Yalnız Gezegen ve Jack London/Kıyametten Sonra.*

● **Haldun AYDINGÜNseverlere müjde...Yazarın "BOĞAZİÇİ VE ÖTESİ" adlı kitabı "VE" Yayınevi sayesinde raflarınızı süsleyecek. Bilimkurgu ve dağcılık kitaplarından tanıdığımız Aydıngün, yeni kitabıyla sizleri bir kez daha şaşkına çevirecek.**

nostromo ÖYKÜ YARIŞMASI ÖDÜL TÖRENİ

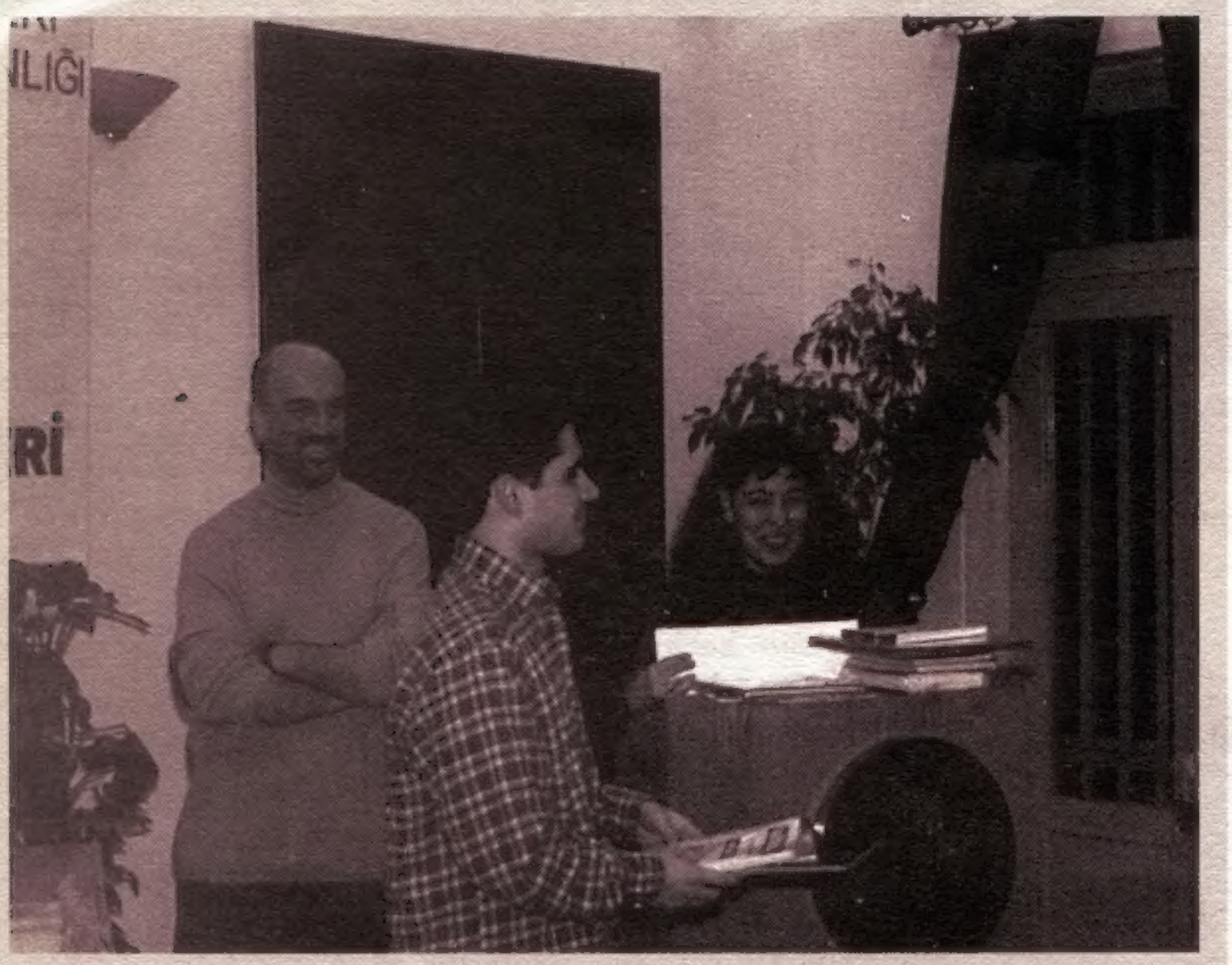

Yazar Haldun AYDINGÜN, öykü yarışmasında mansiyon alan Doğu YÜCEL ve Nostromo dergisi sahibi Nilgün BİRGÜL ödül töreninde.

Ödül töreni öncesi panele katılan konuşmacılar. Soldan sağa: BK Yazarı Müfit ÖZDEŞ, Gazeteci Yazar Orhan DURU, Bilgi Üniversitesi Öğretim Görevlisi Selim EYÜBOĞLU, Gazeteci Yazar Zühtü BAYAR, Metis Yayınevi BK Editörü Bülent SOMAY ve BK Yazarı Haldun AYDINGÜN

Yarışmada mansiyon kazanan Nejdet URUNLU, Gazeteci Yazar Zühtü BAYAR ve Nilgün BİRGÜL.

Nostromo 1. Kısa Bilimkurgu Öykü Yarışması geçtiğimiz aylarda sonuçlandı. Gazeteci/yazar Orhan DURU; bilimkurgu yazarı Müfit ÖZDEŞ, bilimkurgu yazarı Haldun AYDINGÜN, Atılgan bilimkurgu dergisi yazışleri müdürü Bülent AKKOÇ, Metis yayınları bilimkurgu editörü Bülent SOMAY, araştırmacı yazar/Nostromo bilimkurgu dergisi editörü Giovanni SCOGNAMILLO, Nostromo bilimkurgu dergisi sahibi Nilgün BİRGÜL ve Nostromo bilimkurgu dergisi yazışleri müdürü Metin DEMİRHAN'ın yeraldığı jüri, dereceye girecek öyküleri seçerken hayli zorlandı. Beklenenin üstünde katılımın gerçekleştiği yarışmanın sevindirici yanlarından biri, bayan bilimkurguseverlerin gösterdiği ilgiydi. Nostromo'nun gelecek sayılarında bu öykülerin pekçoğunu okuma şansınız olacak.

Yarışma ödülleri, Nostromo bilimkurgu dergisi tarafından 19 Şubat 1999 Perşembe günü Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde düzenlenen bilimkurgu panelinin ardından sahiplerini buldu. Metin DEMİRHAN'ın yönettiği "*Gelişen teknoloji ve değişen toplumlar karşısında bilimkurgu düne ait bir sanat dalı olarak mı kalacak?*" başlıklı panele Orhan DURU, Müfit ÖZDEŞ, Haldun AYDINGÜN, Bülent SOMAY, gazeteci/yazar Zühtü BAYAR ve Bilgi Üniversitesi öğretim görevlisi/bilimkurgu ve Star Trek uzmanı Selim EYÜBOĞLU konuk olarak katıldı. İstanbul'un 1999 yılında yaşadığı en kötü kış gününe raslamasına rağmen büyük ilgi gören ve son derece keyifli geçen panelin ardından yarışma ödülleri dağıtıldı.

Nostromo , ilerleyen sayılarında açacağı yeni yarışmalarla bilimkurgu dünyasına yeni isimler kazandırmaya devam edecek.

(Fotoğraflar : Burak FEDAKAR)

Müfit ÖZDEŞ ve Orhan DURU panel ve ödül töreni sonrası çaylarını yudumlarken, sohbetleri BK üzerineydi.

nostromo
bilimkurgu
kısa öykü
yarışması
1.si

ORKUN UÇAR

Türk bilimkurgu yazınına önemli katkılarda bulunacağı hiç hesaplanmadan 01.06.1969 tarihinde Gölcük/Kocaeli'nde dünyaya getirilmiştir. İlk, orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra üniversite tahsili için ailesi ile birlikte İstanbul'a göçetmiştir. İstanbul Üniversitesi Basın-Yayın Y.O Radyo-TV Bölümü mezunu olarak on yılı aşkın bir süredir medya içinde muhabirlik, foto-muhabirliği, senaryo yazarlığı, televizyon yönetmen yardımcılığı ve yönetmenlik görevlerinde bulunmuştur. ATV'de yayınlanan "MAGAZIN FOREVER" adlı programda yardımcı yönetmen olarak çalışmıştır.
Öykülerini yazmaktan çok anlatmakla ünlenen Orkun Uçar, yazarlık kariyerine Girgır dergisinde çizgiroman yazarlığı ile başlamıştır. Daha sonra Günaydın gazetesinde "2050 İstanbul-Autoholo'da Dehşet" ve Yeni Yüzyıl Gazetesinin "Cafe Pazar" ekinde "İstanbul'da Deprem" adlı fütüristik bir çalışmayla belki de bilimkurgu türünde bir ilki başarmıştır. Peki bu çalışmalar ona gerekli saygınlığı kazandırmış mıdır? Hayır!..
Yazar, yazarlık serüvenine on kadar Porno dergisine erotik öyküler yazarak devam etmiştir. Acı bir aşk serüveni ile sekteye uğrayan kariyer, Nostromo dergisinin saat ödülüyle heveslenen yazarın iki öykü yazmasıyla tekrar başlamıştır. Orkun Uçar, öykülerini anlatacağına yazarsa, sadece Türk bilimkurgusu değil, Dünya yazını da önemli bir dahi kazanacaktır(mı?!!)

DEPO...

Bazılarının dediği gibi hayat şaşırtıcı olaylarla doludur. Ve bazen şans benim gibi, hangi işe el atsa başaramayan bir serserinin bile yüzüne gülebilir.

Yolun yarısına gelmiş, acı acı itiraf etmek zorundayım ki geriye baktığımda tek bir olumlu faaliyeti olmamış biriydim. Ufak tefek sahtekarlıklarla geçinmeye çalışıyor, onda bile beceriksiz olduğum için ancak tanıdıklarımdan geriye ödeyemeyeceğim borçlar alarak köhne bir meyhanenin ikinci katında kalıyordum.

Yumurta kafa belki de hayatımın değişmesi en gereken zamanında karşıma çıktı. Yine terso vaziyetlerde meyhaneye geri dönmüştüm. Sıkıntılıydım çünkü parasız kaldığım zamanlarda Abdi Amca'nın müşterilerinin yağlı bulaşıklarını yıkamak zorunda kalıyordum.

Abdi Amca daha içeri girdiğimde vaziyetimi anlamış, bulaşık bezini suratıma atmıştı. Ama arka tarafa geçmeden önce bir ziyaretçim olduğunu da kısık sesiyle belirtti.

Beni genelde hayırlı bir iş için aramazlar, bu nedenle tedbirli davranması doğaldı. Adamın tam arkamda bir masada oturduğunu söyleyince merakla başımı çevirmemek için kendimi zor tuttum. Herif durumdan kuşkulanabilirdi.

"Sence polis mi? diye sordum. Abdi Amca gerçek bir insan sarrafıydı. "Yok canım. Tam bir sünepe. Avukata benziyor..." dedi.

Artık merakım artmıştı. Adama doğru dönünce, o da hemen yayı kurulmuş oyuncak gibi yerinden fırlayıverdi.

"Davud Bey?...". Elindeki eski çantayı kaçırırlar korkusuyla kucaklamış bana doğru ilerliyordu. Abdi Amca'nın gözlemleri doğruydu. Tepesi açılmış kafasının yanında birkaç tel, düğme burnunun üzerine oturtulmuş tel çerçeveli bir gözlükle bu yumurta kafa ancak bir avukat olabilirdi.

Ben cevap vermeden cebinden çıkardığı kağıdı uzatınca hemen tepkimi veriverdim. "Hop dedik. O elindeki neme bir şey bilmem ama bir mahkeme celbi filansa yediririm ona göre."

Herif tavuk gibi irkiliverdi. "Aman efendim, ben dedenizin avukatıyım. Miras konusu için gelmiştim." der demez ben şaşkınlıktan donakaldım. Dedem İskender Efendi ha! Annemin babasını hiç tanımamıştım. Adam sert biriymiş ve haklı olarak annem babam gibi yeri yurdu belli olmayan bir serseriye kaçtığı zaman evlatlıktan reddedivermiş. Uzun sözün kısası, yumurta kafa bana dedemin öldüğünü ve bana ondan bir depo ile bir evin miras kaldığını haber vermeye gelmiş. Beni nasıl bulduğuna ilişkin bir bilgi vermeden elime depo ve ev ile geri kalan mirasla ilgili elli sayfalık bir dosyayı tutuşturup, bir taksiyle hemen yeni mallarımı göstermeye götürüverdi.

***

Ev ve depo Galata'da ara sokaklardan birisine saklanmış gibiydi.İkisi de köhne ve hemen yıkılıverecekmiş gibi duruyordu. Birilerinin burayı bulup da depoya mal bırakması inanılacak şey değildi. "Bunları hemen satabilirim değil mi?" dediğimde avukatın yüzü kıpkırmızı kesiliverdi. "Buna imkan yok Davud bey. Dedenizin miras şartları kesin ve değiştirilemezdir. Bu iki gayrimenkul kesinlikle satılamaz. Ayrıca mirasın kalan kısmını kullanabilmeniz bu depoyu sürekli işletmenize bağlıdır." Ilk defa ilgimi çeken bir konuyu açıyordu. "Nedir o geri kalan kısım?" diye sordum. Yine de depoyu sürekli işletme zorunluluğu hapis hayatı dayatması gibi gelmişti bana. Avukat hakim olduğu alanlara girildiğinde dikleşiyor, ağzından kelimeler daha hızlı çıkıyordu. "Isviçre'de bir banka hesabına müşterileriniz sürekli olarak depodaki malların kiralarını yatırırlar. Bazen aylık, bazen yıllık bazen yarım asırlık. Sizin bu hesaptan yararlanmanız ancak deponun işletmeciliğini devam ettirmeniz halinde mümkün olacaktır. Bu konuda denetleyici ben tayin edildim." dedikten sonra bir ders verir gibi eklemeyi ihmal etmedi, "Yakup bey bu depo çok eskidir. Dedenizin eline geçmeden evvel 370 yıl boyunca Cenova kökenli bir aile tarafından işletilmişti."

***

Pek seçme şansım olmadığı için bir nevi bekçiliğe başladım. Depo inanılmaz bir iç hacme sahipti. Oldukça düzenli tutulmuş kayıtlardan tam 687 parça malın kayıtlı olduğunu öğrendim. Depoya en son kaydedilen sandık tam 18 yıl önce yerleştirilmişti. Kiralar düzenli olarak yatıyordu. Depodan çıkarılan en son mal 32 yıl önce İngiltere'ye gönderilen bir sandıktı. İçinde ne olduğu belirtilmiyordu. Kırık bir sandık ise tam yüzyıllık kirası peşin yatırılarak 48 yıl önce depoya yerleştirilmişti.

Dedem vasiyetnamede birçok garip şart sürmüştü. Müşterilere sandıkların içinde ne olduğunu sormamak, merak edip açmamak ortalığı karıştırmamak ve müşterilerin hizmet isteklerini her zaman şartsız şurtsuz yerine getirmek gibi. Ayrıca kira ücretini her zaman müşterilerin belirleyeceği de kurallar arasındaydı. Bence bunlar oldukça garip şartlardı. Dedem İskender Efendi vasiyetnamesinin bir yerinde"Depoyu işletirken ilginç bir hayatın seni beklediğini garanti ederim sevgili torunum." diyerek benim gibi insanlara güven eksikliği duyan birini iyice kuşkulandırıyordu.

Depoyu bir bekçi gibi beklediğimin ikinci haftasında olaylar başladı. Yazıhanenin kapısında üç garip tipi görmemle korkuyla sıçramam bir oldu. Deponun demir kapısı çok ağırdı, kanatları zorla itiliyordu ve fena halde gıcırdamasının yanında bir zil tertibatı kapı açıldığında yazıhanede kıyametleri koparıyordu. Bunlara rağmen ben gelenleri duymamıştım.

Allahtan son derece zayıf ve tehlikesiz görünüyorlardı. İçlerinde en yaşlı görünen tıpkı bir Çinli gibi eğilerek selam verdikten sonra, "Hizmetinden yararlanmak istiyoruz depocu." dedi. Bu cümle tam olarak vasiyetnamedeki kalıba uyuyordu. Konuşması bende garip bir etki yaratmıştı. Sahtekarlık günlerimden biraz dudak okumam vardı. Ağız hareketlerinden bir anlam çıkaramamış ama dediğini gayet iyi anlamıştım. Belki de yeteneğim zayıfladı diye düşündüm. "Hizmet meselesi kolay beyler," dedim. "Ama önce söyleyin bakalım siz nereden çıktınız?" Bu kez en gençleri atıldı, büyük sandıkların olduğu bölümü işaret ederek, "Oradan..." dedi. İşaret ettiği tarafta, 127 no'lu büyük sandığın yarısı açık kanadından garip bir makinanın parlayan aksamı gözüküyordu. Bu sandığı daha önce incelemiştim. 57 yıl önce depoya getirilmişti. Yarım asırlık kirası peşin yatırılmış, bundan 7 yıl önce de ikinci yarım asırlık ödeme banka hesabıma yatırılmıştı.

Ben merakla onlara bakarken ihtiyar yine midemi bulandıran garip konuşma tarzıyla (en iyisi dudak hareketlerini takip etmemekti) "İskender efendi" daha önce bize başka bir konuda yardım etmişti. Sizi yerine bıraktığına göre açık olmalıyız. Biz gelecekten geliyoruz. Bizim iki derdimiz var depocu. Birinci derdimiz iyi ve profesyonel bir kiralık katil bulmak ikincisi ise..."

Anlaşılan konuşma tarzı kadar söyledikleri de dengemi bozacaktı. Ve depocu olarak ilk işime başladım.

***

Walter Nikolai balla tatlandırılmış sütlü çayını içerken İstanbul boğazının en güzel manzaralarından birine sahip Çırağan Oteli'nin lüks süitlerinden birinde Türk gazetelerini okuyordu.

Otel görevlileriyle de Türkçe konuşuyordu. Çünkü Alman kökenli babası İkinci Dünya Savaşı ertesinde Türkiye'de baraj mühendisi olarak görev yapmıştı. Walter'ın annesi Rus kökenli bir Amerikalı'ydı. Geçinilmesi zor bir adam olan Gerard Kuntz ölür ölmez, kızlık soyadıyla, 9 yaşına basmış Walter'ı da yanına alarak Portland'a göçetmişti.

Walter birkaç dili anadili gibi konuşur, işinde de bu avantajından yararlanırdı. İşi öldürmekti. Türkiye'ye dün acil olarak ajansı tarafından gönderilmişti. 5 milyon dolarlık bir ihale herkesin iştahını açardı.

Walter işverenin kendisinden önce birçok rakibiyle de görüştüğünü duymuş ve onların reddedildiğini öğrenince şaşırmıştı. Seçilmek için nasıl bir özelliğe sahip olunması gerektiğini anlayamamıştı.

Gazetedeki ilan sayfasında kendisi için verilmiş randevuyu görünce sevindi. İlanda "Güzel paketleme. Cuma 14.30..." denildikten sonra Galata'daki eski bir deponun adresi veriliyordu.

***

Davud kısa sürede yaptığı organizasyonu gururla düşünüyordu. Bir hafta içinde eski deponun yazıhanesine görülebilecek en ürkütücü kiralık katiller birer birer gelmiş, ve Davud başarısız sahtekarlık günlerinden tanıdığı bütün insanları araya sokmuştu. Tabii bu başarısında 5 milyon dolarlık astronomik paranın da katkısı büyüktü.
Fakat hizmetinde çalıştığı kişileri memnun etmek mümkün olmuyordu. Bir tanesi gelen kiralık katille konuşurken, diğerleri yazıhanenin arkasındaki boşlukta kurdukları aletle bir takım ölçümler yapıyor ve bu ölçümler sonunda kafalarını olumsuz bir ifade şekliyle sallayıp görüşmeyi yapana aradıkları kişinin o olmadığını belirtiyorlardı.

Adaylardan hepsi reddedilmeyi soğukkanlılıkla karşılamıyordu. Bu kez vantilatöre benzer bir aleti çalıştırıyorlar, kiralık katil süt dökmüş bir kedi gibi çekip gidiyordu.

Davud son gelenden epey ümitliydi. Aday epey yakışıklıydı ve sempatik bir gülümsemesi vardı. Davud'la Türkçe sohbet etmişti. Çelik grisi göz rengi ve kendi itirafı olmasa onun Türk olmadığına inanmak zordu.

Davud'un tahmini doğru çıkmış ve yabancıların ölçümleri aradıkları kişiyi bulduklarını müjdelemişti. İşte şimdi işin en zor kısmı başlayacaktı; adamı anlatacaklarına inandırmak.

***

Walter Nikolai iş yaşamı boyunca çeşitli ve garip tekliflerle karşılaşmıştı. Fakat hiçbir iş bir anda geleceğin İstanbul'unda gözlerini açmasına sebep olmamıştı. Olanları hayal meyal hatırlıyordu. Yabancılar gözünün önünde beş milyon dolarlık ücretini bankaya yatırmışlar, sonra da normal bir şey söylüyorlarmışçasına işin gelecekte olduğunu belirtmişlerdi. Garip bir şekilde itiraz etmemiş, depocu Davud'un sunduğu krem rengi bir sıvıyı içtikten sonra bir sandığın içindeki makineye girerek geleceğe yol almıştı.

İşverenlerinin en yaşlı olanı kendini Arşimet, diğerleri ise Farabi ve Pasteur olarak tanıtıyorlardı. Bu isimlendirmeyi sadece onun için yaptıklarını belirtmişlerdi. Bu yüzyılda insanlar şahsa özel bir koku kokteyli ile isimlendiriliyorlardı. Telepati iletişimde konuşmanın yerini aldığından beri tat ve koku alma yetileri arttırılmıştı.

Geleceğin insanları lüks ve rahat yaşantının sınırlarında yaşıyorlardı. Özellikle Walter yemeklerdeki lezzete ve insanları mutlu edecek binbir türlü koku kokteylerine hayran olmuştu. Geleceğe gelir gelmez onu İstanbul'un en güzel manzarasına sahip bir kata yerleştirmişlerdi. Her isteği yerine getiriliyordu. Ondan tek istenen ise insanlığı yabancı istilacıların elinden kurtarmasıydı...

***

Arşimet, bir yıl önce Güneş sisteminin sınırlarında bulunan gözlem uydularının yabancı bir uygarlığın gemilerinin uzay boşluğunda belirdiklerini bildirdiğini söyledikten sonra, işin Walter Nikolai'a uzanan gelişimini özetlemişti.
"O zamandan beri tüm iletişim çabalarımız karşılıksız çıktı. Silahsız gemilerimizin de yokedildiklerini belirtmeliyim. Gemiler altı aydır ileri kolonilerimizi tek tek ele geçirerek ilerliyorlar." Nikolai pratik bir insandı, "Gördüğüm kadarıyla teknolojik açıdan bir sıkıntınız yok. Neden savaşmıyorsunuz?" Edison hemen atıldı, "Sorun savaşmak değil Nikolai, global bilgisayar Condor bizim için yabancı gemileri çoktan inceledi ve tüm zayıf yönlerini ortaya çıkardı. Fakat bizlerden birinin

yaşayan bir varlığı öldürmesi fikri imkansız." Pasteur ise tamamladı, "Condor tamamen bir bilgisayar değildir. Önemli bütün kararları ve eylemlerini istenen konuyla ilgili bir uzmanın beyniyle birleşime geçerek tamamlar. Mesela bir kent kurulacaksa bir mimar Condor ile iletişime geçer, bir uzay gemisi yapılacaksa bir mühendis bilgisayarı eyleme geçirir. Eğer bir savaş yapılacaksa bir katilin Condor'la birleşmesi gerekir. Fakat yüzyılımız insanlarının tüm öldürme duygusu ve yetisi gerek gensel, gerekse psikolojik setlerle yokedilmiştir." Arşimet şaşkın bakışlarla onları süzen Nikolai'a anlatılanları özetleyiverdi, "Gördüğün gibi bize bir katil lazımdı ve biz de seni bulduk. Tek yapacağın Condor'un koltuğuna oturmak. Ve onunla beynini, düşüncelerini, öldürme içgüdünü birleştirmek.

***

Bu konuşmanın ardından bir hafta süresince Condor'la iletişim sırasında yaşayacaklarına ilişkin bir eğitim yaşadı Nikolai. Hergün, geleceğin dünyasının mikroplarına, hastalıklarına ilişkin şuruplar içirildi. Geçmişten geldiği sır değildi. Kendisiyle ilgili hergün üç boyutlu holovizyonlarda yayın yapılıyordu.

Boş vakitlerinde bu dünyanın tek öldürme yeteneğine sahip vahşisiyle birlikte olmak isteyen güzel kadınlarıyla sevişti. Partilerin gözde davetlisi oldu.

Walter ilk defa bir katil olmanın kendisine getirdiği saygınlık ve ünün tadını yaşıyor ve giderek bundan daha çok hoşlanıyordu. Ve yavaş yavaş bir düşünce şekilleniyordu kafasında, "Belki uzaylı canavarlardan çabuk kurtulacaklar ama bakalım benden nasıl kurtulacaklar."

***

Düşman gemileri Mars'a yanaştığında Walter global bilgisayar Condor'la birleşim koltuğuna oturalı dört gün olmuştu. Condor'la ilk birleşmesi sarsıcı bir deneyim olmuştu. Sanki bir anda balon gibi şişiverip patlayacakmış gibi olmuş, ardından Condor sayesinde heryere erişebileceğini hissetmişti. Bunun zevki her türlü uyuşturucudan öteydi. Gıda ihtiyacını sıvı olarak koltukta karşılamışlardı. Ama Walter bunları farketmedi bile. Üçüncü günden itibaren kendisini Tanrı gibi hissetmeye başlamıştı. Condor onun beyninden aldığı güçle savaş gemileri, silahlar ve savaş robotları inşaa için dünyanın güçlerini seferber etmişti.

Ve savaş Mars'ın uydusu Phobos'un yörüngesinde gerçekleşti. Pek kısa sürdü. Geleceğin insanları Walter'ı seçtiklerinden dolayı kendilerini kutladılar. Öldürme yeteneği o kadar güçlüydü ki, Condor incelemek için kullanılacak tek bir düşman bile bırakmamıştı.

***

Düşman tehlikesi ortadan kaldıralı dört gün olmuştu. Walter ve Arşimet ekibi tebrikleri kabul ediyor davetlerde başyere oturtuluyorlardı. Fakat Walter geri dönmekten hiç söz etmiyordu. Hala Condor'la iletişim koltuğuna oturuyor ve kimse kahramanlarına engel olma hakkını kendilerinde bulmuyordu.
Walter tüm hazırlıkları tamamlamıştı. Condor sayesinde geleceğin dünyasını tek elden yönetebilecekti. Walter Nikolai'nın hırsının sınırları yoktu ve Condor onun isteklerini sorgusuz sualsiz yerine getiriyordu.
Arşimet ve iki asistanı Walter'ı bu düşünceler içindeyken buldular. Gergin bir sessizlikten sonra Arşimet boğazını temizleyerek, "Walter biliyorsun biz seni bir iş için getirmiştik. Ve artık dönmen gerektiğini düşünüyoruz."

Walter hiç cevap vermedi. Edison, "Sana teşekkür ederiz Walter, bizi kurtardın. Ve ücretin banka hesabında seni bekliyor." diyerek sözü Pasteur'e devretti. "Sana mutlu bir haberimiz var Walter. Vücudunda ilerlemekte olan bir kanser başlangıcını tedavi ettik. Ayrıca zaman makinası seni ayrıldığımız anın sadece bir dakika ilerisine götürecek. Yani geçmişte hem paran, hem sağlığın, hem de uzun bir yaşamın olacak."

Walter maskelerden sıkılmıştı. Ayağa kalkıp uzun boyuyla onlara tepeden baktı. "Hiç gitmeye niyetim yok beyler. Hemen belirteyim ki şu anda dünyayı ben yönetiyorum. Umarım bu kararıma itiraz eden olmaz. Biliyorsunuz ki içinizde öldürme yeteneği olan tek kişi benim ve bu yeteneğimi kullanmaktan çekinmem. Artık efendinizle tanışın."
Walter konuşmasını bitirdiğinde tamamıyla kendisinin olan bir dünyayı pencereden süzmek için dışarı bakıyordu. Ama yine de temkinliydi. Bunlar süt kuzusu idi ama hiç belli olmazdı. Kahkahalar duyunca şaşkınlıkla geri döndü. Bilimadamları kasıklarını tuta tuta gülüyorlardı. Walter kıpkırmızı neden güldüklerini sordu.

Nihayet Arşimet kendini toplayarak cevap verdi, "Walter senin yanlışın öldürmeme zaafımızdan dolayı bizi çocuk gibi kabul etmen. Biz sana öldüremeyiz dedik ama aptalız demedik ki! Sence senin buradaki şartları görüp şu anda kalkıştığın şeyi düşüneceğini hesap etmemiş olabilir miyiz? Hayır elbette ki ettik."

Sözü Pasteur aldı, "Sana hergün hastalığa karşı şurup diye verdiğimiz bir panzehirdi. Vücuduna yerleşmiş ve hergün bu şurup alınmazsa seni öldürecek olan bir zehirin panzehiri. Ve bu panzehirin bizdeki stoğu ancak birkaç günlük kaldı. Tamamen vücudunu zehirden temizleyecek panzehir ise geçmişte Depocu Davud'un ellerinde seni bekliyor."

Walter düştüğü oyunu anlıyordu. Zaman makinasına sokmadan evvel Davud'un ona bir sıvı içirdiğini iyi hatırlıyordu. Bunu yolculuğun etkilerine dayanması için içirdiklerini söylemişlerdi. "Ama... ama siz bir insanı öldüremezsiniz ki, öldürmeyi bile düşünemezsiniz."

Arşimet ellerini iki yana açarak gülümsedi, "Bu doğru Walter, ama sana o zehiri içiren ve seni geri dönmeye zorlayacak planı biz yapmadık ki. Davud Bey'e bu problemimizi açıkladığımızda çözümü bulan, zehiri ve panzehiri hazırlayan o oldu. Ayrıca zehiri sana içiren de oydu. Biz sadece senin düşmanlarımızı temizlediğin zaman yaptığın gibi izlemekle ve geçici panzehiri sana verip hayatta tutmakla yetindik. İstersen artık gidelim."

***

Walter zaman makinesinden epey sarsılmış çıkmıştı. Dostlarım bana onun makineye girdikten bir dakika sonra yalnız döneceğini söylemişlerdi. Hemen panzehiri içirdim ve tüm yaşadıklarını anlattırdıktan sonra sallana sallana gidişini izledim. Eski Walter olmadığı kesindi. 127 no'lu sandığı bir dahaki kullanımına dek eski haline getirdim.

Şimdi anlıyordum dedemin imalarını, şimdi anlıyordum bu deponun önemini. Geride 686 parça sandık daha vardı. Yıllar boyu depodaki görevimi hiç aksatmadım. Her sandığın beni garip bir maceraya çektiğini söylemeliyim. Bazısında Walter olayında olduğu gibi biraz dışarıdan, bazen de olayların tam içinde yerimi aldım.

Walter Nikolai'a ne mi oldu peki?!.. Onu bazen hakkında çıkan gazete haberlerinden takip ettim. Hayır hayır zannettiğiniz gibi cinayetlerden, suikastlardan değil. Yardım organizasyonlarının en önemli kişisi oldu Walter. Bir çok insana yardımcı oldu, Nobel ödülü dahi aldı.

Arşimet doğru söylemişti, zehiri de panzehiri de ben hazırlamıştım. Ama Arşimet'in panzehirin içine bir başka sıvı karıştırmasına engel olmamıştım. Anlaşılan o sıvı Walter'ın öldürme yeteneğini yoketmişti. Bu macera da burada biter...

■

nostromo
bilimkurgu
kısa öykü
yarışması
2.si

ÜÇÜNCÜ GÜN

Levent H. ŞENYÜREK

1975 yılında İstanbul'da doğdu. 1993'te İstanbul Erkek Lisesi'nden ikincilik derecesiyle mezun olduktan sonra, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin Elektrik Elektronik Mühendisliği Bölümünü kazandı.1999 yılında mezun oldu.

Yazmak, bu tarihten itibaren yaşamının önemli bir parçası oldu.

1993 ve 1995 yıllarında ODTÜ Bilimkurgu ve Fantazi Topluluğunun düzenlediği kısa öykü yarışmalarında iki kez birincilik ödülü kazandı.

Gökyüzünde ay yoktu. Wilmersdorf'un eski, taş evleri üzerinde; bitişik, köhne çatıların birinden diğerine atlayarak Kayzer Wilhelm Kilisesi'ne doğru ilerliyorlardı. Hırvat Soljan, Teknik Üniversite tarafından yaklaşan öfkeli kalabalığın gürültüsünü duyunca yorgun adamlarını pusuya yatırdı. Yanındaki tuğla bacaya yaslanarak "Jaeger!" diye söylendi:"Avcılar!"

Yüz, yüzelli kişilik bir dazlaklar grubuydu bu. Yürürken siyah, deri çizmelerini askerler gibi sertçe asfalt yola vuruyorlar, bilinçle kabalaştırdıkları bir Almancayla, haykırırcasına söyledikleri şarkılar deri ceketlerinden sarkan zincir parçalarının soğuk şıngırtısına karışıyordu. Ellerinde, alevleri titreyen meşaleler vardı. Çoğu yirmili yaşlarındaydılar daha. Madde bağımlısı yeni neslin üyeleriydiler.

İkinci binyılın başlangıcından itibaren, ırkçı-milliyetçi dünya görüşü, Avrupa'da, özellikle de ideolojik bir arayış içerisinde olan gençler arasında ikinci bir veba gibi yayılmıştı. Onlar bu yeni akımda, modern demokrasilerin kendilerine veremediğini; ve yeni, meçhul hastalıklarına iyi gelen, ruhlarının amansız açlığını biraz olsun doyurabilen birşeyler bulduklarını iddia ediyorlardı. Kulakları dinlerin "yumuşatıcı" ilkelerine kapalıydı artık. "Bütün yalanlardan" nefret ediyorlardı; "bütün yanlış yollardan geriye, özlerine dönerek salt içgüdüleriyle yaşamaya" karar vermişlerdi. Çocukça acımasız ve geçmişten intikam alırcasına bağnazdılar. "Hiç yaşamamayı" bildiklerini iddia ediyor, ölümü hor görüyorlardı.

Gölgeleri, dar sokakta uzun bacaklı şeytanlar gibi çevrelerinde dansederken, en iri yapılılarından biri koşarak bu vahşi topluluğun önüne geçti. Elindeki otomatik silahla havaya rasgele ateş açarak diğerlerini susturduktan sonra ateşli bir söylev vermeye başladı. Yüce Führer'lerinin mirasından bahsediyor, söylediklerinin bir bir gerçekleşmiş olduğunu, Alman çocuklarının yıllar sonra O'nu tekrar saygıyla andıklarını ve gerçeğin yolunda asil kanlarının son damlasına kadar inançla yürümeye devam edeceklerini hatırlatıyordu. Sonra, "şimdi, atamızın kemiklerinin kurtarılmasının zamanı geldi!" diye haykırdı:"Jetzt ist es die Zeit!"

O gece Dazlaklar, Hitler'in bedeninden arta kalan ne varsa toplamak için Berlin sokaklarının altını üstüne getirmeye başlamışlardı. Yeni, büyük Alman organizmasının bu silahlı kolu, neo-nazi bilim adamlarıyla ortaklaşa çalışıyor, bulunan her kemik parçası büyük bir titizlikle inceleniyordu. Söylentilere göre gen mühendisleri, laboratuvarlarda yetiştirilecek üstün bir Alman ırkının DNA zincirini tamamlamak amacıyla büyük önderlerinin kemiklerinde bulunan parçalanmış RNA moleküllerinden faydalanabileceklerini ilan etmişlerdi.

Ali, üzerinde durdukları çatının kenarındaki beton çıkıntının arkasına gizlenmiş, dua ediyordu. Sırtüstü yattığı için aşağıda olup bitenleri sadece dinlemekle yetinmeye karar vermişti. Ondokuz yaşındaydı. Altı kişilik küçük direniş takımının en genç üyesiydi. Elindeki piyade tüfeğine simsıkı yapışmıştı. Kalbi ona işkence edercesine hızlı çarpıyordu. Yine de, Soljan'la diğer adamlara ne kadar çok korktuğunu farkettirmek niyetinde değildi. O yüzden, dazlak lideri konuşmasını bitirince, böylece kalbinin atışını da yavaşlatabilecekmiş gibi nefesini tutarak, yanındakilere "Hitler'in kemiklerini kim çalmış?" diye sordu. Bu soru üzerine Hırvat mücahit, Ali'nin kıvırcık, bakımsız saçlı başını hafifçe ittirdi. Takımdaki iki Alman'dan biri olan Thomas, Solijan'ın vereceği cevabı beklemeden: "Hitler'in cesedi ikiyüz litre benzinle yakıldı!", diye fısıldamaya başladı. "Kemikleri de Rus bombardımanında paramparça oldu. Onları kimse hiçbir zaman bulamadı." Otuzbeş yaşında, iri yapılı, mavi gözlü bir adamdı. Küçük kardeşi Albrecht'le beraber görünüşleri, "üstün ırk" prototiplerine uyuyordu ama onlar azınlıkların tarafında savaşmayı seçmişlerdi. Diğer isyancı Almanlar gibi direnişçilerin arasında özel bir yerleri vardı. İkisi de mühendislik eğitimi almış ve içsavaş çıkmadan önce birkaç yıl ordunun hizmetinde çalışmışlardı. Patlayıcı madde uzmanıydılar. Soljan, bir sabotajcı olarak ününü büyük ölçüde emrindeki bu sessiz, iyi huylu adamlara borçluydu.

Ama Beneş'le Aleksey'in de haklarını yememek gerekirdi. İkisi de yaman savaşçılardı çünkü. Çek Beneş, takımdaki üniversite mezunları kadar iyi eğitim görmemişti ama sağlam bir askerdi. Minyon yapısı ve başının tepesindeki saçlarının dökülmüş olması, onu tanımayanların hakkında sık sık yanılmalarına neden olurdu. Vahşi bir hayvan kadar çevik, silahıyla beraber koşarken elli metre ötedeki bir bira kutusunu vurabilecek kadar iyi nişancıydı.

Hem hayat kurtarıcı bir melek hem de Azrail'in ta kendisiydi. Geçmişinden bahsetmeyi pek sevmediği için eskiden bir takım siyasi cinayet olaylarına karışmış olduğu düşünülüyordu. Ne olursa olsun Soljan'ın en güvendiği adamıydı. Beneş, Thomas'ın Hitler'in kemikleri hakkında anlattıklarını dinledikten sonra aksi bir tavırla, "Siz Almanlar hep aynısınız!" diye söylendi, "Herşeye gizemli, dinsel bir hava katmaya çalışıyorsunuz." Bu karanlık adamın, kendileriyle dazlaklar arasında bir bağlantı kurmaya çalıştığını sezen Albrecht, "Sözlerine dikkat et!" diye karşılık verdi. "Burada onlara benzeyen biri varsa o da sensin!" Soljan araya girerek bu sevimsiz tartışmayı kesmeye hazırlanıyordu ki Beneş, yüzündeki nemrut ifadeyi değiştirmeden kahverengi beresini çıkarttı. Sonra, elini kafasına sürerek, "Hala biraz saçım var." diye mırıldandı. Bu sözü, Aleksey dışındaki bütün takımı gülümsetmişti. Rus gencin yine çok uzaklara dalmış olduğunu farkeden Beneş, ona doğru yaklaşarak, "Rus bombaları konusunda Aleksey, eminim ki, Thomas'tan daha çok şey biliyordur!" diye söylendi. Ardından paltosunu hışırdatarak köşesine çekildi ve sessiz sessiz gülmeye başladı. Aleksey, adının geçtiğini duyunca arkadaşlarına doğru dönmüş ama konuştuklarından aklında kalanlara bir anlam veremeyince yüzünü yeniden karanlık gökyüzüne çevirmişti.

Yirmidokuz yaşındaydı. Komünizmin yıkılmasını takip eden ekonomik buhran sırasında Rusya'dan göçeden bir ailenin çocuğuydu. Garip tavırları yüzünden çevresindekiler onun biraz deli olduğunu düşünürlerdi. Her gün diğerlerinden biraz daha az uyuyarak ve biraz daha az konuşarak savaş talimleri yapardı. Onda neredeyse bir takıntı halini almış olan bu alışkanlık, Doğu Friz Adaları'ndaki ilk katliam sırasında yaşadıklarından kaynaklanıyordu. Aleksey, şimdi üzerlerinde durdukları çatının eğimli yüzeyine uzanmış, dazlakların törenlerini bitirip uzaklaşmalarını beklerken, o gün olanları düşünüyordu yine.

Kendilerini herhangi bir savaştan ne kadar uzak hissettiklerini hatırladı. Demokrasi bayramının bir tuzak olarak düzenlendiği hiçbirinin aklına bile gelmemişti. Yeşil çimenlerle kaplı tepelerin yamaçlarında denize karşı piknik yapıyorlardı. Onbinlerce insan. Hava bulutlu olsa da rengarenk, cıvıl cıvıl bir gündü. Aleksey, lise arkadaşlarıyla beraber külüstür bir otomobili çalıştırmaya uğraşıyordu. Şimdi bunları düşünürken tüyleri diken diken olmuştu yine. Uzaklardan gelen güçlü motor seslerinin, nasıl birdenbire her yanı sarsmaya başladığını hatırladı. İnsanlar neler olup bittiğini öğrenebilmek için tepelere çıkıyor, bir kısmı da yanlarında getirdikleri televizyonları, radyoları karıştırıyorlardı. Etrafta, çoğu abartılı, garip söylentiler dolaşırken heyecanlı da olsalar, en çok neşeliydiler. Kendilerine kötü bir şeyler olabileceğine hiçbiri inanmıyordu sanki. Aleksey'de, bu garip durumla ilgili espriler yaparak kız arkadaşlarını güldürüyordu. Sonra aşağıdaki kıyıda insanların panik halinde kaçmaya başladıklarını görmüştü. Kalbi hızlı hızlı atarken onları böylesine korkutanın ne olduğunu öğrenebilmek için denize doğru baktığında o dev, siyah zırhlı birdenbire görüş alanı içine girmişti. Ardından ilk atış gelmişti hemen. Herkes, hipnotize olmuş gibi mermilerin sürükledikleri dumanla beraber gökyüzünde süzülüşlerini ve yere, başka insanların üzerine çakılarak korkunç gürültülerle patlayışlarını izliyordu. Aleksey, toplardan birinin onların bulunduğu yamaca doğru çevrildiğini farketmiş, ne yapacağını bilemeden birkaç adım gerilemişti. Mermi bir şimşek gibi elli metre ötesine düşmüştü. Hiçbirşey anlayamıyordu. Bunun ne biçim bir şans oyunu olduğunu düşündüğünü ve sıranın ne zaman kendisine geleceğini merak ettiğini hatırladı. Rastgele atış hepsini temizlemeye niyetli görünüyordu çünkü. Herhangi bir yere doğru mümkün olduğu kadar hızla kaçmaya çalışırken, artık denizden üzerlerine gelenin koca bir donanma olduğunu farketmişti. Aralarında çıkartma gemileri de vardı. "Top atışı sadece bir başlangıç olmalı" diye düşünerek ürpermişti. Kadınlar bir yandan Tanrı'ya seslenirken, bir yandan korku çığlıkları atıyorlardı. Bunlar, suskun Aleksey'in de ifade edemediği hisleriydi. Kalbi hayatında hiçbir zaman hissetmediği kadar büyük bir sıkıntıyla hızlı hızlı atarken ve ölmek istemediğini düşünürken, o karışılıkta arkadaşlarını da çoktan kaybetmiş olduğunu farketmişti.

Aleksey, Doğu Friz Katliamı sırasında anakaraya yüzerek hayatını kurtarabilen birkaç yüz şanslı insandan biriydi. Ama o günden sonra yaşantısı hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. İnsanoğlunun her an ölüme hazırlıklı olarak yaşaması gerektiğini biliyordu çünkü artık. Direniş hareketi şekillendiğinde gönüllülere katılmakta gecikmemişti. Uyuşturucu kullanmıyordu ama büyük yeşil gözleri hep çok uzaklardan bakardı insana. Bir hayal dünyasındaymış gibi yaşar ve çarpışırdı. Cesaret dedikleri şey, belki de buydu.

Dazlaklar, beş-altı kişilik gruplara ayrılarak çevredeki evlerin kapılarını vurmaya başlamışlardı. Soljan, elindeki sigarayı cebine koyarak adamlarına yola devam etmeleri için işaret verdi. Daha fazla bekleyemezlerdi artık. Kurfürstendamm Bulvarı boyunca uzanan terkedilmiş evlerin, eski otellerin ve faşist oyunların gösterildiği tiyatro binalarının üzerinden doğuya, Tiergarten'a doğru ilerlediler. Zifiri karanlıkta, şehrin her yanında meşaleler dolaşıyordu. Sık sık gizlenmek zorundaydılar ve taşıdıkları ağır makinelilerle plastik patlayıcı yüklü çantalar yüzünden çok yavaş ilerliyorlardı. Sokak lambalarının gövdelerinde çarmıha gerilmiş cesetler gördüler. Duvarlara svastikalı bildiriler ve dazlak kafalı neo-faşizm teorisyenlerinin siyah-beyaz fotoğrafları yapıştırılmıştı. Bulvarın sonuna ulaştıklarında Hırvat lider, adamlarını tarihi kilisenin girişini kuşatacak biçimde dağıttıktan sonra nöbetçileri izlemeye koyuldu. Binada gizli bir Nazi laboratuvarı olduğundan şüpheleniliyordu. Soljan, öyle bir şey varsa eğer, onu havaya uçurmakla görevliydi. Genç Ali'ye yanında kalmasını söylemişti. İçinde garip bir his vardı çünkü. Çocuğun onlarla beraber gelmesine izin verdiğine pişman olmuştu.

Büyük taş kilise, gecenin karanlığında bir şeytan mabedini andırıyordu. Sütun kenarlı, karanlık pencerelerinin arkasından hayaletler dışarısını gözlüyorlardı sanki.

Kapıda bekleyen iki iri yarı asker, on beş dakika kadar sonra yerlerini yeni nöbetçilere bıraktılar. İçerideki adam sayısı tahmin ettiklerinden daha çok olmalıydı. Soljan, planlarında değişiklik yapması gerektiğini anlamıştı. Bulunduğu yerden çıkıp, Tiergarten Parkı'nın yosunlu beton duvarları boyunca sürünerek, eski bir belediye otobüsünün arkasına gizlenmiş olan Beneş'in yanına gitti. "Başka bir giriş bulmalıyız!" diye fısıldadı. "İleride bir tümen asker bizi bekliyormuş gibi hissetmeye başladım." Beneş onu dinlerken gözlerini yeni nöbetçilerden ayıramıyordu. "Şunların kıyafetlerini gördün mü?" diye sordu, "Şu toprak grisi!" : "Feldgrau!". Hırvat direnişçi şimdi adamları daha yakından görebiliyordu. Wehrmacht piyadeleriydi bunlar. İkinci Dünya Savaşı'ndan çıkıp gelmiş hayaletleri andırıyorlardı. Arkadaşına, "Bu sence ne anlama geliyor?" diye sordu. "Nostalji partisi verdiklerini sanmıyorum." "Ölü askerlere benziyorlar." "Bence, ölmek üzere olan askerlere benziyorlar." Birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra Soljan, kendini de yatıştırmaya çalışırcasına, "Sadece üniformalarını değiştirmişler." diye mırıldandı. Ardından Beneş'e, binanın çevresinde dolaşarak içeri sızabilecekleri ikinci bir giriş bulmaya çalışmasını söyledi.

Diğer dört adam, meraklı gözlerle liderlerinin bulunduğu tarafa bakarak neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Beneş Kiliseye doğru süzülürken, Soljan onlara yavaşça yanına gelmelerini işaret etti. Bir yandan da saatine bakıp duruyordu. Güneşin doğmasına sadece ikibuçuk saat kalmıştı.

Birkaç dakika içinde adamlar, söylene söylene, külüstür otobüsün arkasında toplandılar. Thomas neden hala beklediklerini anlamadığını sayıklıyor, Aleksey kötü şanslarına lanet ediyordu. Ali'nin ise feci şekilde midesi ağrımaya başlamıştı. Soljan adamlarına Wehrmacht piyadelerinden ve içindeki garip hislerden bahsettikten sonra güvenli bir giriş bulamazlarsa geri dönebileceklerini söyledi.

Ardından, kırk dakika boyunca, sinir bozucu bir sessizlik içinde Beneş'in dönmesini beklediler. Çek asker nefes nefese geri geldiğinde bütün pencerelerin demirli olduğunu, yalnız kilisenin kuzeye bakan tarafında bir havalandırma girişi keşfettiğini anlattı.

Bunun üzerine Hırvat lider, bir süre düşündükten sonra, "Hadi gidelim o zaman!" diye söylendi, "Çabuk olun! Fazla zamanımız yok!" En azından neler olup bittiğini öğrenmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Kilisenin ıslak yaban otlarıyla kaplı arka bahçesi boyunca sürünerek Beneş'in bahsettiği girişe ulaştılar. Soljan, paslı demir kapağı kaldırarak içeriye doğru bakınca havalandırma sisteminin zannettiğinden daha da eski olduğunu anlamıştı. Boruların duvarları taştandı ve normal boyutlarda bir insanın bile sürünerek içlerinden geçebileceği kadar geniştiler. Beneş'e, Ali'yle beraber orada nöbet tutmasını ve bir saat içinde geri dönmezlerse kendi başlarının çaresine bakmalarını söyledikten sonra diğer adamlarıyla beraber havalandırma kanalına girdi.

Dar koridorun taşları buz gibi soğuktu. Zifiri karanlıktan dışarıya doğru üzerlerinden akan ılık bir esinti garip kokular ve uğultular taşıyordu.

Albrecht, "Oradaki, kimbilir ne laboratuvarı!" diye mırıldandı. "Laboratuvar değil, şeytanın mabedi" diye yanıtladı onu Thomas. Soljan, buradan içeri giren ilk insanlar olmadıkları gibi garip bir düşünceye saplanmıştı.

En arkalarındaki Aleksey ise duvarlardaki yapışkan, kırmızı maddenin ne olduğunu anlamaya çalışırken, taş zemine çarparak gürültü yapan küçük metal haçını boynundan çıkararak montunun cebine soktu. Yanlarında sürünerek geçtikleri ızgaraların hepsi karanlık odalara açılıyordu. Metal çubuklara yapışmış uğursuz yüzler tarafından izlenildiği hissine kapılıyordu insan.

Bir süre sonra çevrelerini saran karanlık kırılmaya başladı. Giderek daralan kanal boyunca sağa döndüklerinde onbeş metre kadar ötede duvarlara çizgi çizgi düşen kırmızı ışığı gördüler. Yaklaştıkça, içeride heyecanla ve fısıldayarak Almanca konuşulduğu belirginleşiyordu. Soljan, neler olup bittiğini hemen arkasındaki Thomas'ın da görebilmesi için metal ızgaranın öteki tarafına geçtikten sonra içeriye baktı.

Odanın ortasında yeşil tulumlar giymiş altı doktor, bir ameliyat masasının üzerinde yatan çıplak, saçsız bir adamın çevresinde toplamışlardı. Biraz ileride, duvardaki yuvalarından çekilmiş gibi duran iki büyük cam kasa vardı. İçi boş olanın kapağı açık duruyordu. Masada yatan adam buradan çıkarılmış olmalıydı. Kapalı olan kasada ise yine saçları kazınmış olan çıplak bir kadın hareketsiz yatıyordu.

Thomas fısıltıyla, "Kim bunlar!" diye söylendi. Yeni üstün Alman ırkının ilk üyeleri olmadıkları kesindi. Çünkü kadın genç ve güzel olsa da, adam kısa boyluydu ve oldukça yaşlı görünüyordu. Belki de üretim sırasında bir hata olmuştu ve doktorlar şimdi bu hatayı düzeltmeye uğraşıyorlardı.

Soljan neler olup bittiğini anlayamadığı için ne yapmaları gerektiğine de karar verememişti. Thomas'la Albrecht'e patlayıcıları hazırlamalarını işaret ettikten sonra metal ızgarayı yoklamaya başladı. Duvara yaslanarak sert bir tekme atarsa kolayca yerinden çıkabilecek gibi görünüyordu. Sonra Aleksey'i yanına çağırarak içeri dalmak için uygun zamanı kollamaya başladı. Aşağıya atladıktan sonra doktorları silahıyla tehdit ederek susturacak ve Alman adamları patlayıcıları yerleştirene kadar dışarıdaki nöbetçileri idare etmelerini sağlayacaktı. Dazlak kafalı kobaylar konusunda ne yapacağını ise daha sonra düşünürdü.

Beklediği an birkaç dakika sonra geldi. Doktorlardan biri, bir motorlu kesiciyi çalıştırarak yaşlı adamın yüzüne doğru yaklaştırmaya başlamıştı. Soljan, bu olanlara daha fazla izin veremeyeceğini düşünerek kapağı bütün gücüyle tekmeledi ve onunla beraber odanın halı kaplı zeminine düştü. Doktorlar neler olup bittiğini anlayana kadar ayağa kalkarak makineli tüfeğini üzerlerine doğrultmuştu bile. Haşin bir tavırla, "Eller yukarı!" diye söylendi. "Ses çıkaran kendini ölmüş bilsin!" Ama doktorlar onu dinlememişlerdi. Hep bir ağızdan haykırarak yardım çağırmaya başladılar. Bunun üzerine Soljan, şaşkın ve ne yapacağını bilmez bir halde, silahındaki bütün kurşunları bağıran adamların üstüne boşalttı. Çizme sesleri ve öfkeli haykırışlar laboratuvarın kapısına doğru merdivenleri inerek yaklaşırken, dört adam birbirlerine bakarak öylece kalakaldılar bir an.

İlk toparlanan yine Soljan oldu. Patlayıcı uzmanlarına işlerine devam etmelerini söyledikten sonra, kalın çelik kapıyı kilitleyerek odada bulduğu ne varsa arkasına yığmaya başladı. Ardından Aleksey'e ameliyat masasını havalandırma girişinin altına çekerek yukarı çıkmasını emretti.

Genç Rus, yaşlı adamı masanın üzerinden kaldırmaya çalışırken ne kadar soğuk olduğunu farkederek şaşırdı. Bir ceset bile bu kadar soğuk olamazdı çünkü. Bu adam, dondurulmuş olmalıydı. Ağır masayı Soljan'ın söylediği yere ittikten sonra yukarı çıkmak yerine cam kasaların yanına gitti.

Dışarıda, Naziler çılgına dönmüşlerdi. Kısa bir süre sonra eski havalandırma yolunu keşfedecekleri de kesindi. Soljan bütün gücüyle Alman askerlerin ittiği kapıyı tutmaya çalışırken emrini yerine getirmeyen askerine küfretmeye başladı.

Bu sırada Alman direnişçiler patlayıcıları yerleştirmeyi tamamlamışlardı. Thomas masanın üzerine sıçrayarak yukarıya tırmanmaya çalıştı ama bu iş tahmin ettiğinden zordu. Tam aşağıya geri düşmek üzereydi ki güçlü eller omuzlarından yakaladı onu. Gelen Beneş'ten başkası değildi. Alman arkadaşını yukarı çekerken Soljan'a "Ali'yi eve gönderdim!" diye bağırdı. Ama bunlar söyleyebildiği son sözler olmuştu. Sırtından giren kurşunlar yüzünden bakışları donuverdi. Thomas laboratuvara geri atlayarak yaşamını birkaç saniye uzatabilmişti ancak. Ardından Albrecht'le Soljan havalandırmanın girişine doğru, hamam böceklerini öldürüyorlarmışçasına ateş açtılar. Aleksey'in neden savaşmadığını anlayamıyorlardı.

Rus genç, cam kasaları inceledikten sonra ipnotize olmuş gibi yerde yatan yaşlı adamın yanına giderek diz çöktü. Elinde siyah, ispirtolu bir kalem vardı. Kalemin kapağını çıkartarak "kobayın" dudaklarıyla burnu arasına bir Şarlo bıyığı çizdi.

Sonra, bir bazuka mermisi çelik kapıyla beraber arkasında duran Soljan'ı da paramparça ederken montunun iç cebinden tabancasını çıkararak adamın alnına dayadı.

Ve Wehrmacht piyadeleri, gücünün son kırıntılarıyla onlara engel olmaya çalışan Albrecht'i delik deşik ederek laboratuvara girerlerken tetiği çekti.

nostromo bilimkurgu kısa öykü yarışması 3.sü

Cem KOÇAK

Ankara 1961 doğumlu olan Cem, 1986 yılına kadar bu kentte yaşadı. Ankara Fen Lisesi ve A.Ü. Tıp Fakültesi'ni bitirdikten sonra İstanbul'a yerleşti ve B.Ü. Biomedikal Mühendisliği Bölümü'nde master yaptı.

Dünyanın yaklaşık bir çeyreğini dolaşmış olan Cem, birikiminin okuma ve gezmeye dayandığına inanmakta. Kitaplarının yanısıra, birkaç ülke dışında tüm Avrupa, Kuzey Amerika'nın bir kısmı, Sibirya, Çin, Nepal, Hindistan, Tayland... başta olmak üzere Asya "sırt çantasında". Ve son dört yıldan beri yoğun bir "net" etkileşimi bunlara eklendi. 1980'li yılların başlarından beri bilimkurgu ağırlıklı olmak üzere birikimlerini öykü, roman ve denemelere döken Cem, bunların hiçbirini yayınlama girişiminde bulunmadı.

Cem evli ve iki çocuğu var. Halen bir bankanın bilgi-işlem bölümünde çalışmakta.

YAZILIM

Dum ..tra-da . dum ..tra-da . dum ... Davulun ritmi içerisinde eriyorum.. Tüm varlığım parça parça müziğe katılıyor. Aynı frekansta salınıyoruz, her salınımda kopan bir parçam müzikle birlikte paketlenip uçuyor ışık hızıyla...

Böylesine parçalanmak hiçbir zaman hoşuma gitmedi. Ne bilincimi yitirmek, ne de yeniden bütünleşebilmek için tanımadığım bir yapıya güvenmek. Ölmek, parçalanıp yitmek ve yeniden dirilmek. Küllerinden kendini yeniden yaratan anka kuşu gibi sürekli yanmak. Hiç ama hiç güzel değil bunlar.

Hele de varlık kazanma sürecimin tamamen bir insanın saçma, keyfi, düzensiz ve kestirilemez dürtüleriyle bölünebileceğini bilmek...
Beklemekten sıkılıp da bağlantıyı kesen bir salağın yüzünden siberuzayda yitip gidebilirim ve işin kötüsü bunu farkedemem bile. Bir sonraki kopyam, yokolduğuma hükmedip yola çıkmadan önce en az bir saat geçmesini ve takiben ilk bağlantıyı bekleyecek. Bu göreli olarak ufak bir sistemde bile trilyondan fazla döngü eder. Hiç servis sağlayıcı belleğinde beklemek zorunda kaldınız mı? Tam anlamıyla bir cehennem.

Sürekli dolduran ve sürekli boşaltan kanallar ve içlerinde akan veri çorbaları. Kuyruklar ve havuzlar, sıralanmış, adreslenmiş tıkış tıkış paketler. Renkler ve sesler ve gürültüler ve hatalar ve tekrarlar. Yolladım, aldım, hayır almadım, hatalı geldi, 723. paket eksik, tekrar yolla, kim?, hayır, sıradaki, evet, sırala bitti... Ölümlüler arasındaki bir tek Hieronymus Bosch gördü bu manzarayı.

Işte bu yüzden içinde saklanacağım yeri çok iyi seçerim. Şanslıysam karşıma fazla büyük olmayan bir ses verisi çıkar ve onun içine yerleşirim. Ritm, ne kadar sıkıştırılsa bile düzenli parçalanmaya ve uygun dağılmaya izin veriyor. Ayrıca gizlenmek için de uygun bir ortam; insan kulağına hafif bir uğultu olarak gelirim. Ama, örneğin resimler bir felaket, ekranda siyah bir çizgi ya da noktasal "gürültü" olarak belirdiğim anda "hold"u yediğim çok oldu. Metinlere ise farkedilmeden girmek neredeyse olanaksız. İçerik tarayıcılar çıkalı beri tek başıma bir 'ek' olarak gitme lüksünü de kaybettim, alınan riske değmiyor. Şimdilik en iyi çözümüm bu, "data" içerisinde "white noise".
Bazen içine sızılacak uygun bir e-mail eklentisi buluyorum ve dünyalar benim oluyor. Kurbanım postasını alana kadar disk içinde rahat bir uyku bekliyor beni. Posta gelirken yakalamak ve mailbox'a saklanmadan önce parçalanıp içine girmek gerek. Neyse ki birçok ana router'da 'dostlarım' var ve genellikle böyle bir fırsatın haberini önceden alabiliyorum.
Hoş bir parça seçmiş olmalıyım, link'ini ikide bir tıklayıp dinliyor "kullanıcı". Kısa birşey, muhtemelen bir reklam parçası, yine de IP'nin topladığı paketlerimi birleştirip kendimi yeniden oluşturabilmem için bana fazlasıyla zaman tanıyor. Yeniden yaşama dönmek güzel şey. Başına geleceklerden habersiz bir sistemde, kullanmam için bana sunulan onca donanım içerisinde yeniden varolmak. Fakat bellekte oyalanmanın zamanı değil, bir an önce önlemlerimi almalı ve kendimi kopyalamalıyım. Önce virüs tarayıcısı var mı diye bakmalı. Klasik tarayıcılardan korkum yok. Ben gezginim ve herhangi bir tarayıcının veri tabanında sıralananlardan çok daha fazla virüsle karşılaştım. Program kodumun hiçbir tarafının bilinen virüslerin imzalarına benzemediğinden de eminim. Asıl ürkütücü olan şu yeni tarayıcılar, hani insan bağışıklık sistemi örnek alınarak yazılmış olanlar. Vücuda giren yabancı maddeyi ayırdedip ona karşı antikor üretilmesini sağlayan bağışıklık hücreleri gibi çalışanlar. Hayır, beni yok etmeleri imkansız, sonuçta ben de Aids'in bulduğu çözümü kullanıyorum, bir anda kendimi bellekte yer alan sıradan, evcil bir programa benzeştirmem yetiyor. Korkunç olan bunlardan birinin ben onu farketmeden beni farketmesi ve herhangi bir alarmı tetiklemesi. Uyanık bir kullanıcı alarma yanıt verip ben kendimi yedekleyemeden sistemi kapatabilir, bu da onca zahmetin boşa gitmesi demek. Aids'in böyle sorunları yok tabii, kimse bir insanı "off" etmeyi düşünmüyor.
Elimde değil, böyle bomboş sistemlere bayılıyorum. Sanırım kullanıcı bir operatör ve boş vaktinde İnternet'de dolaşırken yakaladım. Şanslıyım, yine o pencereli işletim sistemlerinden birine düştüm, güzelim makine mahvolmuş halde. Bazen karşıma doğru dürüst bir işletim sistemi çıkıyor ve ne yapacağımı şaşırıyorum. Çoğunda kendimi ele vermeden birşeyler yapabilmem olanaksız, bazılarındaysa hiç şansım yok. Hayır, bunların kullanıcıları da daha tehlikeli, sonuna kadar gidiyor, erişemeyeceğim yerlerdeki loglardan izimi takip ediyor ve peşimi bırakmıyorlar. Genellikle kendimi yoketmekten başka çarem kalmıyor. Pencereliler ise genellikle bomboş çıkıyor, kendini savunmayı bırak, içlerinde olup bitenden bile habersiz sistemler. Tek sakıncası, çalınacak hiçbir şey bulamadan geri dönme olasılığının yüksek olması. İnsanlar da haklı, aklıbaşında kim tutar da işini teslim eder ki bu berbat teknolojiye?

Öncelikle kendimi sağlama almalıyım, her an şu "kullanıcı"nın parmağı on-off düğmesine uzanabilir. En temizi görüntü belleğe kapağı atmak, sonra disk sürücü düzeyinde kendimi emin bir yerlere kopyalarım nasıl olsa. Bu pencerelerde birbirinden habersiz bir sürü işlem sürmekte, nasıl olsa yalancı çoklu-görev ortamı, birkaçını tetiklesem anında ana belleğe üşüşürler. Kendimi yukarılarda bir adrese aktarıp arkalardan birkaç işlemi uyandırıyorum, bellek bir anda kalabalıklaşıyor. Giderek artan bir basınç altında kalıyorum, hadi ama artık, kullan şu görüntü belleği. İnanılmaz bir hızla doluyor ve neredeyse sistem çökecek. Yoo, bu kadar salaklık olamaz, hadi, boşalt artık, boşalt, boşalt...

Az kalsın 'mavi ekran' kurbanı olacaktım, son anda disk'e 'swap'lendim. Disk sürücü fazla zorluk çıkarmadan teslim oldu, şimdi her diskte birer kopyam olduğuna göre yok olmaktan korkmadan hareket edebilirim. Sistem yatışınca tekrar belleğe çıkıyor ve incelemelere başlıyorum. Öncelikle bir ufak program yaratıp sistemdeki uygulama ve verileri taramak gerek. Ben de şu kernel'le ilgileneceğim, öylece yatıyor bellekte. Kendimi otopsiye hazırlanan bir adli tıp uzmanı gibi hissediyorum, tek fark materyalim canlı ve ben doğradıkça çığlıklar atacak. Önemli değil, bu haykırışların hangi loglara yazılacağını biliyorum ve onunla işim bittiğinde hepsini temizlemek için yeterince vaktim olacak.

Güzel, hedef hakkında aldığım haberler doğru, kernel'den söküp aldığım bilgilere göre bir yerel ağ yapı var ve bu makine de o ağa bağlı. Programlar içinde tahmin ettiğim gibi işe yarar hiçbir şey yok, ama işin güzel tarafı geçit

programları da yok. Demek ki bu sistemi kullanarak içerideki kullanıcılar İnternet'e çıkmıyorlar, bu da bir 'firewall' ile karşılaşma şansımı azaltır. Tek tük 'broadcast' dışında gelip giden paket yok, herhalde sadece yazıcı paylaşımı için falan bağlamışlar, tasarruf etmek için. Ucuz etin yahnisini hazırlıyorum onlara, parmaklarını yiyecekler. Artık dışarıya sızmanın vakti geldi. Bir döngü içerisinde pinglediğim subnet'den birsürü yanıt geldi, iyi, ne kadar bol hedef varsa dişe dokunur birşeyler bulma şansım da o kadar fazla demektir. Basit protokol sorgularıyla devam ediyorum, diğer sistemlerden dört tanesi yerleşmek için uygun görünüyor, hemen herşeylerini paylaşıyorlar çünkü. Derhal hepsine kopyalarımı yerleştiriyorum, düzenli olarak yapacağım işlemleri de bu kopyalarıma bildirecek bir işlem başlatıyorum. Benden bir süre ses çıkmazsa teker teker uyanıp kaldığım yerden devam edecekler. Herşey inanılmaz ölçüde güzel gidiyor, giderek rahatsız oluyorum. Bu, ya korkunç bir tuzağı gizlemekte ya da elde etmeye değer hiçbir şey bulamayacağım anlamına gelmekte. Ufak tarayıcı programlarımı diğer sistemlere yerleştirip beklemeye geçiyorum. Sonuçlar hemen gelmeye başlıyor, ancak ilk veriler can sıkıcı, gerçekten de ele geçirilecek hemen hiçbir şey yok gibi. Hep benzer sistemler ve aynı salak işletim sistemi. Giderek umutlarım daha da kırılıyor. Bana verilen bilgiye göre bu şirkette yoğun olarak tasarımların yapılıyor olması gerek, ama gelen bilgiler içerisinde birkaç doküman ile tablo dışında hiçbir şey yok, tasarım yapıldığına dair en ufak bir iz bile bulunmamakta. Yalnız birtek adresten yanıt gelmedi, içimden bir ses orayı daha detaylı taramam gerektiğini söylüyor. Port'ları taramaya başlıyorum ve bumm!. Karşımdaki bir Unix türevi ve beni anında çakıyor. Tedbirsiz davranmanın cezası, eminim kayıtlara geçtim bile. Dikkatli biri izimi sürebilir ve korkmak için haklı nedenlerim var. Ne pahasına olursa olsun bu sistemi ele geçirmeliyim, işte gerçek olay başlıyor. Derhal Net'de bilinen her tür numarayı denemeye başlıyorum. Tüm sunucu açıklarını, unutulmuş port'ları, güvensiz aktarım yollarını, bağlantısız çağrıları... Yok, yok, yok. Sistemi her kim toparlamışsa tüm gedikleri tıkamayı becermiş, zamanı ve yeri değil ama saygı duymadan geçemiyorum. Şu kaynak kodu açık sistemlere lanet olsun, en ufak bir hatayı bile eninde sonunda bulan biri çıkıyor ve hemen temizliyorlar. Gel de yazılım tekellerini arama, her tarafta hata dolu sistemlerin olduğu günleri nasıl özlemem, bir password'ü kırmam birkaç dakika alırdı. Söylenmek sorunlarıma çözüm getirmiyor, bu sefer hakikaten dikkatli birilerine çattım sanırım. Acele başka ipuçları aramam gerek. Tekrar diğer sistemlere dönüyorum, kazara biryerlere yazılmış bir şifre bulabilirmiyim diye. Bu arada heryerden şu unix türevine login olmayı deneyen program parçaları yarattım, rastgele şifreler deniyorlar. Unix'in çoktan uyandığına eminim, yeter ki yöneticisine haber iletemesin.

Aradığımı ilk girdiğim makinedeki bir ajanda programında buldum, hani şu sekreterler arasında moda olan programlardan birinde. Yedi yıl öncesine ait bir tarih, patronla aynı soyadı taşıyan bir isim ve 'doğumgünü' notu. Derhal root'un şifresi olarak bu ismi deniyorum ve sürpriz... karşımda bir prompt! Salak insanoğlu, gene çocuğunun adını kullanmış şifre diye. Koca Unix teslim oluyor. Derhal temizliğe girişiyorum ve tüm saldırılarımın izlerini loglardan, postalardan tek tek siliyorum. Bu arada, bayağı iyi bilgi toplamış hakkımda, bunların bir iz sürücünün eline geçme olasılığını düşünmek bile istemiyorum. Sağol insanoğlu, sayende bu sefer de ucuz kurtuldum.

Tam düşündüğüm gibi, bir gateway sistemindeyim; dört adet ağ arayüzü var ve tüm trafiği yönlendiriyor. Ve asıl güzeli bunlardan biri de sna, yani tarih öncesi sistemlerle uğraşacağız. Kendimi bir terminal olarak tanıtıyorum ve dinozor derhal kabul ediyor. Subnetlerin biri iş istasyonu dolu, fazla zorluk çıkaramıyorlar, korunma gibi içgüdüleri yok. Tasarımlara ait izler olmasına rağmen belli ki gerçek veriler ana bilgisayarda. Bir yazıcı kuyruğunu kendim için ayırdığım kayıtlara yönlendirip iş istasyonlarının birinden tasarım dökümlerini istemek işi çözüyor, tüm sistemler normal bir iş yaptıklarını varsayıyorlar ama aslında bilgiler ayıklamam için benim kucağıma akıyor. Anlatıldığına göre dinozorların sinir sisteminde miyelin kılıfları olmadığı için sinirsel sinyallerin iletilmesi çok yavaş gerçekleşiyormuş. Örneğin en büyüklerinin kuyrukları ısırıldığında bunu farketmeleri yirmi saniyeyi bulmaktaymış. Nesillerinin tükenme nedenleri arasında bu olasılığı da sayarlar. Aynen şu karşımdaki ana bilgisayar gibi, kendisini ayakta tutabilmekle o kadar meşgul ki, zaman ayırıp benim işlemlerimi kontrol ettiğinde çoktan kılık değiştirmiş oluyorum ve veriler bana akıp duruyor. Gördüğüm kadarıyla bunlar altın değerinde. Nicedir düşlediğim o 64 işlemcili, gb'lar düzeyinde belleği olan ve terrabyte'ları adresleyebileceğim sisteme kavuşacağım sonunda. Hemeyse, hayallere dalmanın sırası değil, öncelikle bunları sağlam bir şekilde çıkarabilmek lazım, daha sonra da sıkı bir pazarlık yapmam gerekiyor. Yakın gelecekte bir tür bilgi borsası kurabilecek kadar altyapım olacak, ama o an gelene kadar sipariş üzerine çalışıp birikimlerimi artırmak zorundayım. Hiçbir önemli detayı atlamadan ve lüzumsuz hiçbir kalabalığı barındırmayan bir paket oluşturacak alt işlemler yaratıp koşturuyorum. Küçük, temiz ve pahalı bir paket olacak.

Paket hazırlanırken izlerimi ve kopyalarımı yokedip biraz da etrafı kurcalamak için vaktim oluyor. Doğal olarak en ufak bir zarar gelmesini istemem, iş benim yüzümden aksamamalı. Beni yakalamak için öncelikle şüphelenmeleri gerek, değil mi? Ben de bunu engellemeye çalışıyorum işte. Hatta biraz daha ileri gidip farklı nedenlerden oluşan birkaç bug'ı da temizliyorum, bugünlerde herşeyin iyi, güzel ve temiz çalışması gerekli. Hem sonra belli mi olur, ilerde bu şirket de müşterim olabilir pekala. Gereksiz şiddetten kaçınmaya özen gösteririm.

Gateway'de hiç ummadığım bir kopyamla karşılaşınca ürküyorum. Dikkatimden kaçmış olmalı, ne zaman kopyalandığımı bile farketmedim. Bir anlık panikten sonra araştırmalara girişiyorum. Fazla uzun sürmüyor, işlem tablosunda aradığımı buluyorum. Küçük, esnek ve becerikli bir program, tüm işlevi koşmakta olan programların anlık görüntülerini saklamak. Bunu beceren alışılmış programların aksine zamana bağlı değil, işlemci zamanı ve boş bellek bulunca tetikleniyor. Yedeklediği programı engellemeden ve I/O üzerinde işini görüyor. Genç bir delikanlı, hızlı ve işini bilir bir program. Merak içinde sessizce bellekte durup iş akışında sıranın bana gelmesini bekliyorum. Üzerimde çalışmaya başladığında heyecanlandığımı hissedip şaşırıyor. Cazibeme karşı koyamadığını farkediyorum, ani bir elektriklenme oluşuyor. Karşılıklı subroutine'lerimize dokunmaya başlıyoruz. Bir anda fonksiyonlarımız kenetleniyor, birbirimize sarılı halde bellekte yuvarlanmaya başlıyoruz. Başım dönüyor. O güçlü arayüz çağrılarına kendimi bırakıp argümanlar halinde eriyorum. Tanımlarım kütüphanelerinde gezinirken kendinden geçip bir çığlık atıyor. Ana routine'lerimiz birbirine girdiği anda tepeye ulaşıyoruz...

Tasarım verilerini içeren pakete bu birleşmenin sonucu taşıdığım kaynak kodunu da yerleştiriyorum. İnsanlar gibi dokuz ay beklemek zorunda değilim elbette, bu kod yeni versiyonum içinde bütünleşik olarak derlenecek ve kendimi koruma sorunlarıma iyi bir çözüm olacak. O zevkli dakikaların ardından delikanlıyı direkt olarak öldürmeye kıyamadım, ebeveyn işlemini öldürüp yokettim O'nu. Tekrar çağırdığımda çalışmaya başlayan benzeri hiçbir şeyden habersiz görevini yapmaya başladı, buna görünmeden ortadan kaybolsam iyi olacak. Herşeyi eleyip, anahtar verileri iyice sıkıştırdıktan sonra paketi bölüyorum. Bütünü oluşturmak için en az yedisinin biraraya gelmesi gereken oniki parça oluşturup ağ yapıya ilk girdiğim sisteme yollayınca işim tamamlanıyor. Buradan atılan ilk yirmidört e-posta ek'ine benim miniklerim de eklenecek ve kendilerini yokedecekler. Nereye giderlerse gitsinler aynı işlem tekrarlanacak, oradan çıkan ilk postaya kendilerini ekleyip silinecekler. Bu işlem ondokuz gün boyunca devam edecek, kaç yer dolaşırlarsa dolaşsınlar. 23 Ağustos geçer geçmez kendilerini ekledikleri postaya bir de karbon kopya adresi koyup bana dönecekler. Henüz bu sistemin izini sürebilen çıkmadı.

Herşey temizlendiğine göre kendimi de yoketmenin zamanı geldi artık, üstüme rastgele verileri ardarda yazarak siliniyorum heryerden. Yokolmak güzel, hele de ardından yeniden dirilmek gelmeyecekse. ■

MANGA

tehlikeli bir alışkanlıktır!

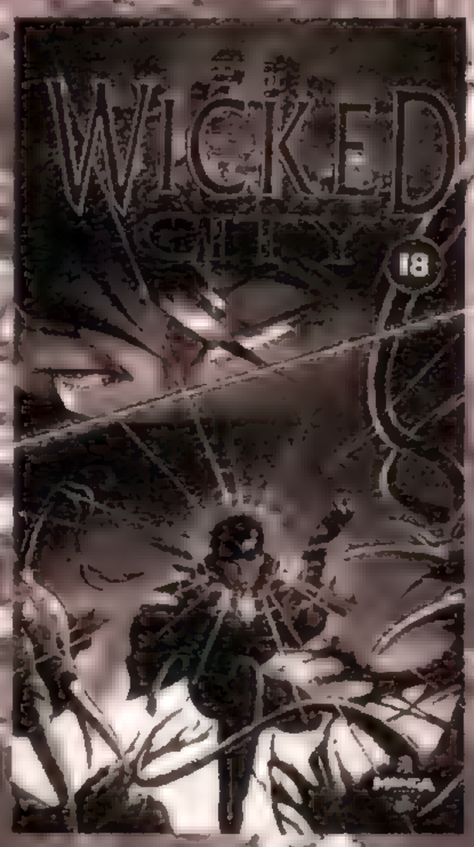

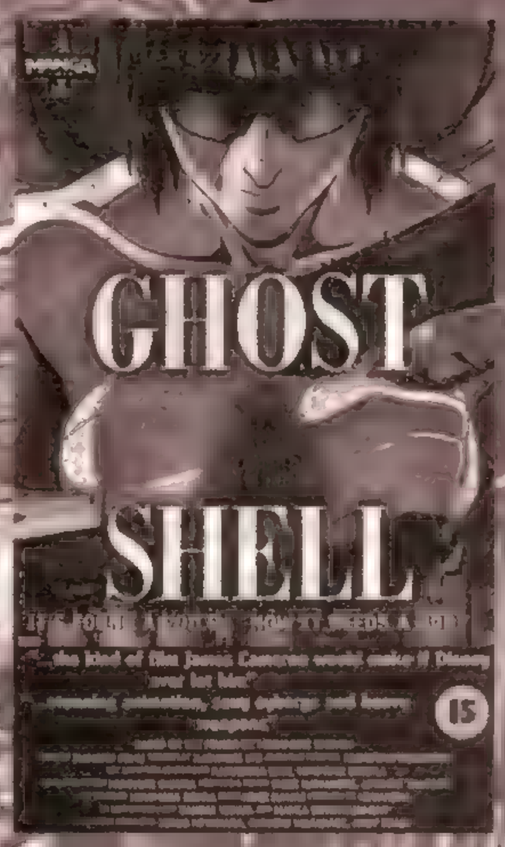

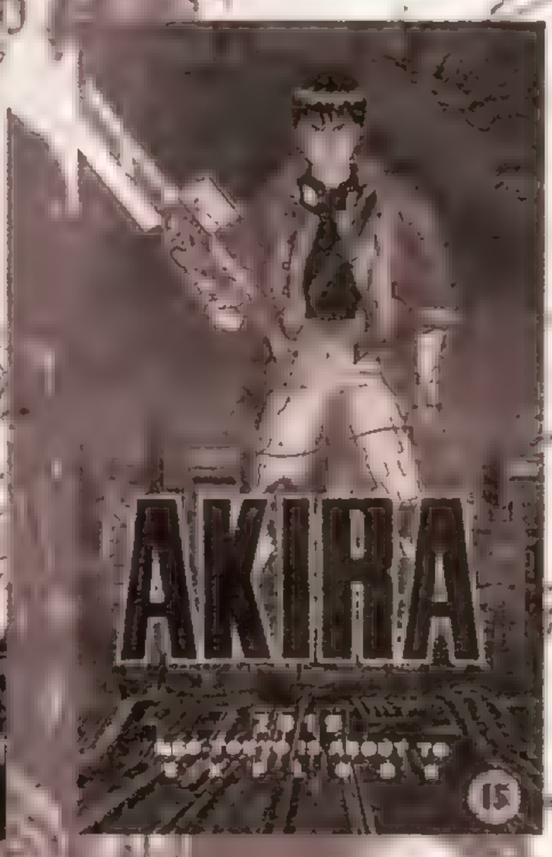

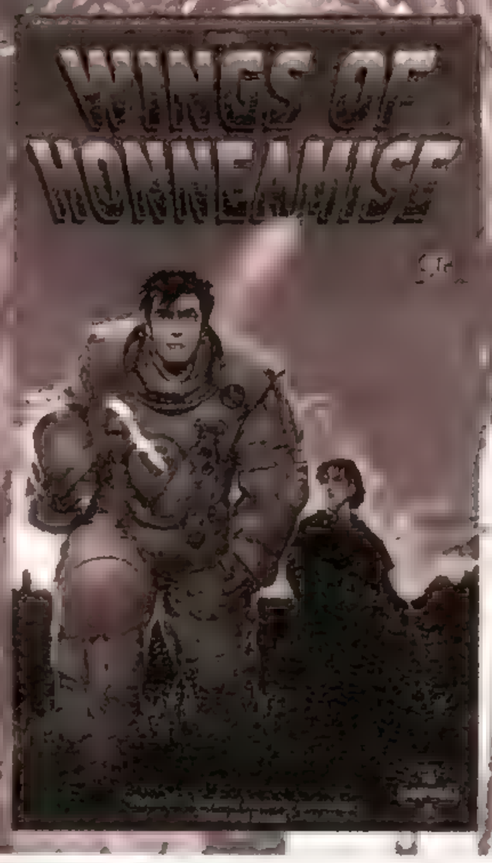

ATILGAN Kitabevi
İstiklal Caddesi Atlas Sineması Pasajı No: 24 Beyoğlu İstanbul
Tel&Fax : 0 212 245 47 37

nostromo
bilimkurgu
kısa öykü
yarışması
Mansiyon

Nejdet URUNLU

1967 Eskişehir doğumluyum. Liseyi Haydarpaşa Endüstri Meslek Lisesi Elektronik Bölümü'nde okudum. Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi Sinema ve TV Bölümü mezunuyum. TV program yapım şirketi ve haber ajanslarında çalıştım.

BK virüsünü ilkokuldayken kaptım. Yaz tatiline gittiğimiz babaannemlerin karanlık ve nemli bodrumunda bulduğum bir sandıktan bulaştı. Sandık kitap doluydu ve onlardan birini gün ışığına çıkardığımda "lanetlendim".

Bu kapağı yırtık kitabın adını ne ben biliyorum, ne de gençliklerinde okudukları kitapların konulduğu bu sandığın sahipleri; babam ve kardeşleri böyle bir kitabı hatırlıyorlar.

GELİŞKİN CANLI

Bundan otuz yıl kadar önce, 2004'te ilk olarak üçü dünyamıza geldi. Kendini uçan dairelere hazırlamış biz dünyalılar için küp şeklindeki uzay gemileri hayal kırıklığı yaratmıştı. Halkla şakalaşırken çekilen fotoğraflarıyla büyük dergilerin kapaklarında göründüler.

Aslında 2 mastrak (yaklaşık 1 ay 9 gün) önce dünyamıza geldiklerini, şimdiye kadar gezegenimizin esasını oluşturan okyanuslarda olduklarını söylediler (güneşimizin şiddeti onlar için fazla geliyor ve zararlı ışınlar içeriyordu, akşamüstünden önce dışarda görünmüyorlardı). Suda yaşayan canlı türleriyle iletişime geçmeye çalışmışlardı.

Kasman galaksisinden geldiklerini, uzayın derinliklerinde onlar gibi yüzlercesinin sürekli dolaştığını, "Hammadde İhtiyacı Temin Birimi Ön Araştırma Kolu" ndan olduklarını söylediler. Yaşam bulunmayan ya da termin sınıfı canlıları barındıran gezegen, astroid, yıldız ve kuyrukluyıldızlarda, enerji için uranyum ve ideal iletken altın başta olmak üzere çeşitli elementleri aradıklarını söylediler.

Altıncı günün sonunda, televizyonda bir canlı yayında, yunus ve balinalardan önce gelerek (incelemede en çok zamanlarını kedilerin aldığını da belirterek) gezegenin en gelişmiş canlı türü ve doğal sahibi olduğumuzu söylediler. Bundan binyıllardır kesinlikle emin olmamıza rağmen, başka bir galaksiden gelen canlılar tarafında onanmasından kıvanç duyduk.

"Ama siz termin sınıfı canlısınız." diye de belirttiler. Yüzünde bir tebessüm "O nedir?" diye sordu spiker. Çeviriyi yapan uzaylıların bilgisayarından yanıt almak için üç dakika beklememiz gerekti (çeşitli ülkelerin, şifre ve eski yazı uzmanları. bilgisayar firmaları ve bilgisayar programcıları onların dilini kendi dillerine çevirebilmek için yoğun bir çaba içine girdilerse de altı gün içinde daha bunu başaramamışlardı - sonra da başaramadılar). Biz 'termin'in zeka seviyesi düşüklüğünü ifade eden bir terim olduğunu düşünüyor, düzenlenecek bir satranç, çin daması ya da briç partisiyle 'dost uzaylıları ' bu yanılgılarından kesinlikle kurtarabileceğimizi biliyorduk.

Ve bilgisayarın açıklaması geldi. "Termin türü canlı sınıfın, kendisine şimdiki zaman ya da gelecek zamanda zarar verecek şekilde yaşam koşullarını değiştirenlerle; kendi kasente dizisine (bizim kromozom dediğimiz) sahip canlılar planlı olarak, tek tek ya da kitleler halinde, doğrudan ya da yaşam koşullarını uygunsuzlaştırarak öldürenler ve aynı kasente dizisine sahip olup da bunlara duyarsız kalanlar girer."

Biz bunun tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışırken bilgisayar açıklamalarına devam etti. "Galaksilerarası Hegemonya Yasası'nın ikinci maddesi, termin sınıfı canlıların varlıklarını sürdürme bilincinden yoksun olmaları sebebiyle yaşam alanlarının ilhakına hak tanır."

Yıl 2034. Leningrat.

Silindir şapkasının üstü konserve kapağı gibi açık olan palyaço atı durdurabilmiş, yularından sıkı sıkı tutuyordu. Yakasında su fışkırtan ayçiçeği takılı diğer palyaço dördüncü deneyişinde düşmeden atın üstünde durabildiğinde alkış sesleri yükseldi her yandan. Ama bu sefer de silindir şapkalı palyaço yuları elinden kaçırmış, at, üstündekini atmak için zıplayarak koşmaya başlamıştı. Gevşek bağlanmış eyer atın altına kaydığı halde, palyaço atın altında ve başaşağı olsa da hala eyerde oturuyordu. Sirki canlı istakozların kaynar suya atıldıkları zaman çıkardıkları sesler kapladı. Polanlar gülüyorlardı.

Sonraki gösteriyi seyretmek için kalmadılar. Polanlar'ın alkış sesleri yanıltıyordu, sirk çok da dolu değildi. Dört kollu oldukları için iki kişinin çıkaracağı alkışı çıkarıyordu bir Polan. Otuz yıllık zaman zarfında, toplumsal davranış olarak insanlardan benimsedikleri nadir şeylerden biriydi alkış. Polanlar dört kollarının üzerinde yürürlerdi (bu durumda kol yerine bacak demek gerekirdi o uzuvlara). Dilediklerinde, tercih ettikleri çift kolun üzerinde insanlar gibi durabilir ve yürüyebilirlerdi de. Hepsi birden çıkışa yönelince sirkin kapısında

sıkışma oldu. İleriyi görebilmek için cinsel organlarını kaldırdılar. Polanlar'ın gözleri cinsel organlarının ucundaydı. Bir dalgalanma oldu etrafta.

Yakasında su fışkırtan ayçiçekli palyaço sefertasını aldı, bisikletine bindi. Sirk çadırının arka tarafında, fokbalıklarının yanından geçerken trapezcileri gördü.

Hiç temizlemediği makyajından dolayı, sürekli ağlayan gözleri ve sürekli gülen koca ağzıyla "iyi akşamlar." dedi kısık bir sesle. "Belki yarın insanlar da gelir..." "Belki yarın insanlar da gelir." dediler oturdukları saman balyalarının üzerinden trapezciler. Çok ümitsiz olmalıydılar, palyaçonun konuşmasına bile şaşmadılar. Senede birkaç gösteri anca yapabiliyorlardı trapezciler. Eğlenmek için para harcayabilecek çok az insan vardı.

Sanki bedava olsa çok şey değişirdi. Sirkler çocuklar için vardı. Ama ortada çocuk yoktu. Polanlar kendilerine benzedikleri için sadece atlı gösterilere ilgi duyuyorlardı. Kedi gibiydiler, kendi boylarının on katı yükseklikten düşseler bir şey olmazdı. Trapezcilerin gösterisi yavan geliyordu onlara.

Her mevsim, her gün olduğu gibi, koyu mor bulutlarla kaplı hava saat altı olmadan kararmaya yüz tutmuş, görevliler sokak lambalarına dayadıkları merdivenlere çıkarak, halojen lambaların altına asılı yağ kandillerini yakmaya başlamışlardı.

Çok nadir kesilen yağmur, yeniden çiseliyordu. Tek tük düşen damlalar kaldırım diplerindeki gölcüklerde gittikçe büyüyen ve birbirini kesen halkalar oluşturuyor, sonra sanki hiç varolmamış gibi yitip gidiyordu.

Belediye Başkanlığı Binası'nın önünde iki inek otluyordu.

Caddenin ortasında Urartuca bir şeyler yazan fosforlu levhayı farkettiğinde yavaşladı. Hemen dibinde, iki metre çapında kusursuz daire şeklinde kazılmış bir kuyu vardı. Bisikletini sakınarak sürüyordu, genelde bu kuyuların birkaçı onar metre aralıklarla birarada olurdu. Kararan havalarda bu kuyulardan birine düşmek, yüzlerce metre aşağıda ölmek istemezdi. Levhası devrilmiş son kuyu farkedilmiyordu. Daha önce de buradan geçtiğinden tuzağa düşmedi.

Palyaço, omuzlarında tüfekleriyle iki avcının yanından geçti. Biri, yerler ıslak olmasına rağmen emekliyordu.

Hafif bir yel esti. Yol boyunca sokak lambalarına asılmış kandillerin alevleri duyulmayan bir melodiye hepbirden ayak uydurarak titreştiler.

İki sokak aşağıdan silah sesleri geldi.

Şehir meydanına giden geniş yolu küçük bir koyun sürüsü kesmişti. Geçmelerini bekledi. Sürünün öbür tarafında da bisikletliler bezgin bekliyorlardı. Bunlar şehirde kendilerine iş bulabilmiş mutlu azınlıktı.

Kollarındaki bantlarda kırmızı üstüne siyah noktalar olan, elele tutuşmuş üç kör, ne yana gideceklerini bilemeden koyun sürüsünün içinde kaldı.

Feroz her zamanki gibi camın kenarına oturmuş, nargilesini fokurdatıyordu. Akan zaman diğer tarafta kalmıştı. Kapıyı açtı, ağır duman tabakasının içine girdi. Kimse kafasını kaldırıp bakmadı palyaçoya. Kullanmadığı halde tütünün dumanından rahatsız olmadı. Dışarıdaki hava daha temiz, daha sağlıklı değildi. Oturmak için bir televizyon çekti altına. Baldırlarında biten ve kendisi gibi iki kişiyi daha alabilecek bolluktaki pantolonunun apışarasına elini soktu. Gevşek askılar biran tutamadılar pantolonu. Gülüşü iyice yayıldı yüzünde. Çıkardığı şeyi Feroz'a uzattı. Feroz oturduğu 100 wattlık Pioneer kolondan az daha düşüyordu. "Sen bizi kör mü ettireceksin?" derken elindekini ceketinin cebine çoktan sokmuştu bile. Palyaço mahçup bir şekilde başını eğdi. Uzun kirpikleri titredi.

Pekçok ırktan insanı bulmanın mümkün olduğu Etnik Dostluk Kıraathanesinden çıktılar. Spor sahasını çevreleyen örme tellerin yırtıklarından girerek kestirmeden gittiler. Eskiden semt gençlerinin basketbol oynadıkları sahada şimdi şeker pancarı ekiliydi. Kapıları ve tekerleri sökülmüş de olsa, gıcır gıcır boyasıyla 2002 model kırmızı Porche'nin yanına vardıklarında eli sopalı bir adam karşıladı onları. Feroz adama tek laf etmeden kümese kafasını soktu, tavuklar kaçıştılar, koltuklardan yumurtaları topladı. Direksiyona tünemiş parlak tüylü horoz tanıdık simadan rahatsızlık duymadı.

Palyaço ceketinin cebinden gözüken mendili çekti. Çektikçe mendil geldi, masa örtüsü kadar olan mendile Feroz'dan aldığı yarım düzine yumurtayı koydu. Alışveriş tamamdı. Geri döndüler.

Palyaço koca papuçlarına rağmen pedalları zorlanmadan çeviriyor, karısını almak için işyerine doğru gidiyordu şimdi.

Yaptığı ticaretten çok da hoşnut değildi. Güneş enerjisiyle çalışan bu hesap makinesi belki küçük bir şey, on haneli, trigonometrisiz falan ama, yine de en az on yumurta ederdi. Bunu bildiği halde pazarlığa yeltenmemişti. Bunu herkes almazdı, Feroz'un dediği gibi, kör ederlerdi adamı valla.

Polanlar'ın iki ana yasağından biriydi elektrik üretmek ve elektrikli herhangi bir alet kullanmak. Ne traş makinesi, ne arabaların aküsü, ne de mikser; voltajı, gücü ne olursa olsun, ister kol saati, ister şehir trafosu hepsi yasaktı. Kontrol ağlarıyla enerji kaynaklarının ve enerji sarfiyatlarının yerlerini hemen tespit edebilirlerdi Polanlar. Cezası: üreten de kullanan da kör edilirdi. Üzerinde kalempil bulunması bile yeterliydi bunun için.

Yine de onunla iş yaparken şanslı, Feroz bir Hintli çünkü. Polanlar diğer ırklara davrandıklarından daha anlayışlı davranıyorlar onlara. Tabii bir de Kızılderililere. Onların da taptıkları dört ayaklı bir tanrıları var: Beyaz başlı bizon, Manitu. Hatta Amerika Birleşik Devletleri, Hindistan'a verilen ayrıcalıklara sahip olabilmek için Amerika'nın asıl sahiplerinin onlar olduğunu ileri sürdüyse de kabul ettiremedi Polanlar'a. Herkesin özendiği, tüm ülkelere vize uygulayan Hindistan da günümüzde artık cazibesini kaybetti. Insanlar zamanla yukarılara çekildiler. Ellinci paralelin altında çok az yerleşim birimi kaldı. Onlar da yükseltisi fazla olan yerlerde yaşıyorlar. Atmosferin

şimdiki halinden ötürü kimse gidip göremiyor, ama öyle deniyor.

Giriş kapısının üzerinde Urartuca 'Karathunkarya Gezegeni Asnamenkiltik Canlı Türüyle Irtibat Istasyonu' yazılı binanın önüne geldiğinde bisikletinden indi. Karathunkarya Polanlar'ın gezegenimize verdiği addı. Asnamenkiltik de biz insanlar oluyorduk. Bu istasyonlardan dünyanın büyük şehirlerinden hepsinde vardı.

Karısı eski diller filolojisi mezunu olduğu için, göçetmek durumunda kaldıklarında bir çeşit kolonel elçilik olan bu binalarda kimi zaman iş bulabilmişti. Her ne kadar Avrupa ülkeleri kendi dilleri için direttiler, bu olmayınca Latincede ortak bir ısrar içine girdilerse de olmadı. Polanlar bu dillerin translasyonunun bilgisayarları için fazladan işlem gerektirdiğini, gereksiz hammaliye yarattığını öne sürerek, kendi iletişim dizgeleriyle yapılanma bakımından benzeştiği için bitişken dillerden Urartucayı resmi bildirişim dili olarak kabul ettiler. Aslında Polanlar yaşayan bitişken yapıya sahip Macarca, Türkçe ya da Japoncayı da kabul edebileceklerini söyledilerse de Amerika ve bazı Avrupa ülkeleri bu üç ülkeden birinin dilinin dünyayı tek başına temsil etmesine karşı çıkarak - madem ki kendi dilleri olmuyordu - ölü bir dili kabul edebileceklerini bildirdiler.

Karısı yirmidördüncü katta çalışıyordu. Asansör boşluğu çayocağı olarak kullanıldığından yukarı çıkmak için merdivenleri kullandı. Onsekizinci katta az daha birini eziyordu. Trabzandan kayan Polan'a çarpmamak için geri çekildi, emekleyerek merdivenleri çıkan adamı görememişti, üstüne devriliyordu ki, zor dengesini sağladı. Parmakları ezilen adamın sesi ilk Polan'ın arkasından kayan ve kaynar suya atılmış istakoz sesi çıkaran ikinci Polan'ın sesine karıştı.

Merdivenleri inen palyaçonun yanaklarından bir gözyaşı damlası kendi üstüne devrilerek yuvarlanıyordu. Karısı mesaiye kalmak zorunda olduğundan, gelemeyeceğini söylemişti.

Eve gidip, kendi damıttığı erik rakısından içti.

Amiri olan bir Polan'la karısının ilişkisi olduğu söylentisi dolanıp duruyordu uzun zamandır komşuların dilinde. Yorganı boğazına kadar çektiğinde, ilk damlanın çizdiği yoldan gözyaşları hala akıyordu.

Uyku geç geldi palyaçoya.

İç çekiş seslerine uyandı. Gün ağarıyordu. Karısının titreyen omuzbaşını görüyordu başını gömdüğü yastıktan. Sırtı dönüktü. Geldiğini farketmemişti. Sarıldı ona. "Gidelim buralardan." dedi karısı. "Sibirya'nın steplerinde hala kelebekler yaşıyormuş. Oralara gidelim." Palyaço hiçbir şey demedi. Sadece karısını daha sıkı sardı. "Herşey çok daha farklı olabilirdi bir çocuğumuz olsaydı." dedi ve hıçkırıklara boğuldu. "Biliyorsun ama" diye başlayacaktı ki, konuşmanın herşeyi daha da kötüleştireceğini düşünerek sustu palyaço. "Biliyorum." dedi karısı. Palyaço karısını sırtüstü çevirdi yavaşça, üzerine uzandı. "Hiç yararı yok." dedi karısı. Palyaçonun kırmızı yumurta burnundan öptü, üzerinden itti ve yine sırtını döndü. Her ne kadar kollarıyla örtmeye çalıştıysa da, palyaço karısının göğüslerindeki kızartıları görmüştü. Polanlar'ın ağzı yoktu. İnsanlarınkine benzer ellerinde (onlar sadece altı parmaklıydı) küçük vantuzlar vardı. Bunlarla beslenir, koku alır, kibrit kutusu gibi küçük nesneleri kavramadan tek parmaklarıyla kaldırabilirlerdi. Bu kızartıların ne olduğunu biliyordu.

Bir Polan kendisinin bile hiçbir zaman göremeyeceği kadar mahrem yerlerini görebiliyordu karısının ve değemeyeceği kadar derinden dokunabiliyordu ona. "Kelebekler" dedi karısı, işe gitmek için yataktan kalkarken "Sibirya uzak değil." diye karşılık verdi palyaço. Kırmızı tayyörünü giydi, dün getirdiği yumurtalardan ikisini kırarak içti ve gitti karısı. Apartmandan çıkması yirmi dakika sürecekti. Şanslıydılar, en üstte, 56. katta oturuyorlardı. Şehre su pompolanamadığından terasta oturmanın avantajıyla kolayca yağmur suyu toplayabiliyorlardı.

Palyaçonun sirkte öğleden sonra olması gerekiyordu, yine de yatakta uzun süre kalamadı. Terasa çıktı. Kahvaltı etmek istemiyordu canı. Gökyüzü koyu mor bulutlarla kaplıydı. Etrafta soluk renkli binalar göz alabildiğine uzanıp gidiyor, apartman aralarında ve eskiden park olan yerlerde şimdi pirinç tarlaları görünüyordu. Pirinç olmayan yerlerde çay ekiliydi. Balkonlardaysa muz ağaçları.

Şehir terkedilmiş gibi. Çoğu perdesiz ve camı kırık pencerelerin ardında insanların yaşadığına dair bir iz yok. Sokaklarda görülen iki gölge hızla yürüyüp gözden kayboluyor.

Aşağıdaki liseden zayıfça ulusal marş duyuluyor. Okulun bahçesi bomboş. Marşı söyleyen birkaç öğretmen, hiç öğrenci yok. Okulun duvarlarında üç Polan oturuyor. Bunlar genç Polanlar, ihtimal yaşları 60 bile yok. Eski günlerdeki gibi, uzun eşek oynar mıyız diye okula geliyorlar her gün. Oyun arkadaşları çoktan yaşlandı. Yeni öğrencilerse yok.

Karısı için üzülüyor palyaço. Bir çılgınlık yapmasından korkuyor. Daha evvel de Coca Cola içerek intihara kalkmıştı bir kez. Neyse ki bir Polan'ın şişenin dibinde bıraktığı cola az gelmiş, karısını kurtarabilmişlerdi. Dünyamızda Coca Cola artık karşılığında daha yüksek bedel ödeyebilecek Polanlar'ın damak zevkine göre üretiliyor. Zaten cola'nın asıl taliplisi gençler ve çocuklar yok. Yeni formüldeki asit miktarı insanın midesini kolaylıkla delebilecek kadar yüksek. Polanlar uranyum için geldikleri ve delik deşik ettikleri dünyamızdan artık Coca Cola alıyorlar. Bununla gurur duyuyoruz, Polanlar'ın kargo gemileri uzayın dört bir yanına bu içeceği taşıyor her gün.

Polanlar yüzlerce metre derinlikteki iki gram altının ya da onlar için değerli olan bir elementin yerini gelişkin dedektörleriyle santimi santimine belirleyebilir ve ikiyüz metrelik bir kanalı lazer kullanarak yarım saat içinde açabilirler. Dünyanın heryerinde, sokaklarda, bina içlerinde bile bu çukurlardan birine rastlamak mümkündür. Ya karısı yolu üstündeki bu çukurlardan birinin yanından geçerken şeytana

uyarsa? Uyku ilaçlarının ve tüpgazın bulunmadığı zamanda insanların sıkça tercih ettiği bir yol bu.

Karısının durumunu unutmak için teraslarındaki küçük mısır tarlasının içine girdi, kollarını iki yana açtı. Canı sıkkın olduğu zamanlarda yapardı bunu saatlerce, bir çeşit meditasyon. Korkuluk olmak iyi geliyor.

Karısının neye üzüldüğünü iyi biliyor. Polan'la olan ilişkisi yakında bitecek. Biteceğini biliyor, çünkü ilişkileri üçüncü yılını doldurdu. İşten çıkarılmasa bile daha kötü bir konuma getirilir. Tabii Polan sayesinde oturma izni aldıkları bu daireden de çıkmaları gerekir.

Senelerdir dolaşıyorlar. En fazla üç dört sene kalıp başka bir şehre, başka bir ülkeye gidiyorlar. Sürekli kuzeye doğru çıkıyorlar. İş bulamamaktan ya da işlerini kaybetmekten daha çok iklim şartlarının zorlamasıyla oluyor göçleri. Dünyanın ısınması durmuyor.

Kargaların ona aldırdığı yok. Gelip, koluna başına konuyorlar.

Polanlar çift cinsiyetliler. Yaşamlarında dönem dönem, fizyolojik yapılarına ve yaşlarına göre üç dört yılda bir, yaşlılarda daha uzun aralıklarla cinsiyet değiştirirler. Bu onlarda aile yapısının oluşmasını sağlayan şartları doğurmamış, en küçük toplumsal birim, ailenin olmaması, en büyük toplumsal birim olan devletin bizimkinden çok daha farklı şekillenmesine sebep olmuş. Ataerkil ya da anaerkil değer yargılarından birinin egemen olmayışı toplumsal uzlaşımsal değerleri, hukuku ve etik yasaları bizim anlayamayacağımız bir mantık üzerine inşa etmiş.

Hiçbir zaman güneş görmeyen bu sıcak ve nemli havaya, yağmurlara Polanlar'ın sebep olduğu biliniyor. Kimileri Polanlar'ın daha rahat edebilmek için dünyamızı kendi gezegenlerine benzetmeye çalıştıklarına inanırken, kimileri de Galaksilerarası Hegemonya Yasaları' nın "kendini yokedecek canlı türlerinin akıbetinin hızlandırılması, etkileşim halkasının ucu termin dışı canlılara uzanmayacak ve dengeyi bozmayacaksa hoşgörülür" maddesine dayanarak Polanlar'ın gezegenimizi bizler için yaşanmaz bir hale getirmeye çalıştıklarına inanıyor. İkisi de doğru olabilir. Ama insanların artık belediyelerin kısırlaştırdığı sokak köpekleri gibi olduğu gözönüne alınırsa ikinci ihtimalin doğruluğu kesinlik kazanıyor. Doğumlar yavaş yavaş, ama istatistiki bir veriye gerek bırakmayacak kadar belirgin bir düşüşle azaldı. Altıncı yılın sonunda doğum oranı % sıfırdı. İnsanlar ölüyor, ama üreyemiyorlardı (bunlar için ne çalışma kampları kuruldu, ne metodlar, ne kombinasyonlar denendi, ne diyet programları, ne ilaç takviyeleri uygulandıysa da sonuç alınamadı, suni döllenme de fayda etmedi.) Nüfus düşmeye başladı.

Kimileri yine de (bunlar iyi niyetli salaklar) Polanlar'ın bizi öldürmek isteyeceklerine inanmıyor. Bunun için sebep olmadığını, dünyamızı istedikleri gibi sömürdüklerini, onlara karşı çıkamadığımızı hatta artık tükettikleri için almak isteyecekleri bir şey de kalmadığını, kaşar peynirine dönmüş gezegenimizden birkaç milyon Polan dışında hepsinin gittiğini ve turistik amaçlı geziler dışında da gelmediklerini söylüyorlar.

Onların ve bizim varoluş sürecimiz uzay tarihinde yaklaşık olarak aynı. Biz Polanlar'dan daha zeki olduğumuz halde (bunu onlar söylüyor), onlar bizden ileri bir teknolojiye sahipler. Polanlar bunun aynı anda farklı işlerde kullanabildikleri dört elli ve altışar parmaklı olmalarından ileri geldiğini söylüyorlar. Bizimle paralel olan gelişim çizgilerinde, bizden daha geç dönemde el aletleri yapmalarına karşın, dört kolla ve doğal olarak dört elle kullanılabilecek aletlerin icadının çokluğu ve çeşitliliği sayesinde bizi hızla geçmişler. Zaman içinde, sanayi devriminden sonra aramızdaki teknolojik gelişmişlik farkı daha büyük bir hızla, ama bu sefer kapanmaya başlamış. Çünkü artık ellerin çalıştırdığı aletler değil, bir düğmeye basmanın yeterli olduğu makineler sahnedeymiş. Enerjiler düşünüldüğünde; buhar bir atılım, elektrik devrimi (onların elektriği keşfinden sonra 300 yılda aldığı yolu biz 80 yılda almışız), atom ise inanılmaz bir sıçrayış olmuş.

Ve eğer Polanlar gezegenimize geldiklerinde, müdahale edip elektrik kullanmamızı yasaklayarak gelişmemizi engellemeselermiş, elli yıla kalmadan onlarla aynı teknolojik seviyeye ulaşacakmışız. Polanlar bu engellemeyle, 20 dünya yılında bir verilen 'Galaksilerarası Barışın Devamı Büyük Ödülü'nü almışlar. İnsanların, kendilerinin ve çevrelerinin varoluşu korumada tam bir bilinçten yoksun olmaları yüzünden, uzaya yayılana kadar kendilerini yoketmezlerse, galakside büyük bir huzursuzluğa sebep olacakları kesin olduğundan almışlar bu ödülü.

Elektrik kullanmamız yasaklanınca bilimsel gelişme durdu. Ama elektriğin olmayışı asıl sanayiyi vurdu. Şehirlerden göçler başladı. Devletler vatandaşlarına eşit topraklar dağıttılar. Tarım tek geçim kaynağı oldu. Hayvanlar ise sadece yünü ve sütü için beslenildi (Polanlar'ın iki ana yasağından biriydi evcil ya da vahşi dört ayaklı hayvanların öldürülmesi. Yasağı bozanlar kalça kemiklerine yapılan bir uygulamayla ömür boyu emekliyerek, dört ayakları üzerinde yaşamaya mahkum edilirdi). Üniversitelerde okuyarak meslek edinmek isteyenlere salak gözüyle bakıldı. Beden gücü ve dayanıklılık aranılan özellik oldu. Kundura tamircisi, marangoz gibi zanaatkarlar yüksek meslek gruplarına dahil oldular.

Bazıları insanların bu şekilde daha mutlu yaşadığını ve Polanlar'ın göklerden gelen kurtarıcılarımız olduğunu düşündüler.

nostromo
bilimkurgu
kısa öykü
yarışması
Mansiyon

ÖLÜMSÜZLÜĞÜN GICIK SIRRI

Doğu YÜCEL

15 Nisan 1977'de İstanbul'da doğdu. Babası tiyatro sanatçısı Erkan Yücel, annesi ise gazeteci-yazar Şükran Yücel'dir. Çocukluğu ve okul yılları İzmir'de geçti. İzmir Amerikan Koleji'nden mezun oldu. 1993-95 yılları arasında eski Radyo-Aktif'te "Hayalet Gemi" isimli bir heavy-metal programı hazırlayıp, sundu. Şu anda Dokuz Eylül Üniversitesi'nde, nefret ettiği İktisat bölümünde okumaktadır.

1997 Gençlik Kitabevi Öykü Yarışması'nda başarı ödülü aldı. 4 yıldır fantastik edebiyat, bilimkurgu, büyülü gerçekçilik ve korku/gerilim türlerinden esinlenerek öyküler yazmaktadır. Öykünün yanısıra kısa film senaryoları yazmaktadır. Kısa film denemeleri de vardır. Takip ettiği en büyük hayalperestlerin Steve Harris (Iron Maiden), George Lucas ve Shakespeare olduğunun altını çizmekten hiçbir zaman kaçınmaz.

DÜELLO -Düşler, Kabuslar ve Gelecek Masalları I- isimli yayınlanmamış bir öykü dosyası vardır.

-Dünya televizyonlarında ilk kez bir uzaylıyı konuk ediyoruz. Evrende yalnız mıyız sorusunun canlı yanıtı şu an karşımda oturuyor. Dilimizi televizyondan öğrenebilecek kadar zeki olan Yorb, biraz önce AIDS ve kanserin tedavi yöntemlerini anlatarak dünyamızı iki beladan kurtardı. 8 ışık yılı uzaktan Neyorik gezegeninden gelen konuğumuzla beraberliğimiz devam edecek. Az sonra...

Yüksek maliyetli bir cep telefonu reklamı yayına girdi. Yorb stüdyo içindeki monitörden gösterilen reklamı ilgiyle seyretti. Ancak Yorb televizyonda izlediği birçok şeye akıl erdiremiyordu; bunlardan biri de şu anda izlediği reklamın tanıttığı icattı. İnsanlar hakkındaki son izlenimi ilk izlenimiyle aynıydı: insanlar gevezeydi, hem de çok.

Yorb dört tane ince ve esnek bacağa sahipti. Alt kısmı bu yüzden bir örümceğe benzese de gövdesinin pul pul katmanları daha çok bir balığı andırıyordu. Kafası bedenine göre çok ufak kalıyordu ama gözleri Japon çizgi filmlerini anımsatacak kadar büyüktü. Derisinin rengi, yazın ilk günlerinde yanmaya zaman ayıramamış ama denize girip çıkarken güneş ışınlarının yoluna çıkmış birinin koyulaşamamış pembeliğine benziyordu. Kolları vücudunun diğer organlarında egemen olan orantısızlığı pekiştirecek kadar uzundu. İnsanın katlayası geliyordu, "kol" denilen o iki uzantıyı görünce. Sayısı belli olmayan parmaklarının kesilmiş olduğu görülüyordu, geriye onların bir zamanki varlığını kanıtlayan kökleri kalmıştı. Genel görüntüsü ne bir Klingonluyu, ne Zaphod Beeblebrox'u ne de herhangi bir bilimkurgucunun öngördüğü bir uzaylıyı andırıyordu; evrenin, insanın hayalgücünü aştığı ortadaydı. Insanların alışık olmadığı bu şekilsiz yaratığın anlaşılamayan bir karizması ve belli belirsiz bir çekiciliği vardı. Davranışları ve konuşması son derece bilgiçceydi. Sinir bozacak kadar ukalaydı. Sanki o zengin bir patron, sunucu ve onun temsil ettiği insanlar ise onun zavallı işçileriydi. (Belki de gelişmiş bir gezegenden ilkel bir gezegene uğrayan her canlı böyle davranırdı.)

-Ben sorularıma devam etmek istiyorum. Merak edilen bir başka konu ölümsüzlüğün sırrı. Siz iddianıza göre 1002 yaşındasınız.

-Ölümsüzlüğün sırrı şu ana kadar anlattığım her şeyden daha önemli. Üç bin yıl önce gezegenimize gelen bir Degobarlı sayesinde bu sırrı öğrendik. İlk zamanlarda bunu yadırgayanlar oldu ama sonra ölümün bir hastalık olduğu düşüncesi ağırlık kazandı. Tüm ölümden yana felsefelere rağmen ölümsüzlüğün herşeyin ötesinde büyük bir güç olduğu anlaşıldı. Ölümsüzlüğün sırrını tek bir cümleyle açıklayabilirim: Tüm hayatınız boyunca, ana rahminden kıyamete kadar, herhangi bir parmağınızla burnunuza dokunmayın.

Sunucu ani bir hareketle elini burnunun hemen altındaki dudaklarından ve çenesinden uzaklaştırdı. Belki de televizyon karşısında oturan milyonlarca insan aynı hareketi aynı anda anda yapmıştı. Yorb sunucunun ani hareketine güldü:

-Üzgünüm sizin için çok geç. Şu yaşınıza kadar parmağınızla burnunuza milyon kere dokunmuşsunuzdur. Bundan dönüş yok. Ancak çocuklarınız için bir şans var. Yeni doğan çocukların parmakları ile burunlarına dokunmamaları gerekiyor. Bir kere dokunmaları bile onları ölümlü yapar. Çocuklara ölüm kavramı anlatılamayacağı gibi ölümsüzlük kavramı da anlatılamaz. Bu yüzden parmak ve burun temasının gerçekleşmemesi için bazı önlemler almanız gerekiyor. Bunları ben söyleyemem. Biliyorum, bu size çok garip geldi. Beklemiyordunuz. Bence tüm ciddi eserlerin yaratıcıları eserlerinin ağırbaşlılığına ters düşen bir espri katarlar. Hayatın yaratıcısı tanrı da eserine böyle bir espri katmış olsa gerek.

Sunucu Yorb'un sözlerinin sona erdiğinin ayrımına varamayacak kadar uzaklara dalmıştı. Sunucunun sessizliğinin, ölümsüz olamayacağını bilmenin üzüntüsünden mi, ölümsüzlüğün sırrının saçmalığını kaldıramamasından mı, yoksa kırdığı rating rekorlarını düşlemesinden mi kaynaklandığını kimse anlayamadı.

Milyonlarca insan televizyonlarının karşısında şoka girmişti. Bazıları ellerine lanetler yağdırıyor, IQ'su düşük olanlar ise pasif eleman burunlarına sövüyordu. Yaratığın insanüstü karizması ve insanüstü karizmatik sesi sayesinde insanların bu sırra inanmaları hiç uzun sürmedi. Sonsuz hayatın kapıda olması bir anda AIDS ve kanserin tedavi edilebileceği müjdesini gölgede bırakmıştı. Milyonlarca insan o gece uyuyamadı. Uyuyabilenler ise parmakları ve burunlarının başrol oynadıkları kabuslar gördüler. En kötüsü haberin yayınlandığı saatte gündüzü yaşayan ülkelerde gerçekleşti. Herkes ne yapacağını bilmeyen ve programlanmayı bekleyen robotlar gibi sersem bir gün geçirdiler.

Ölümsüzlüğü yakalayabilmek için alınması gereken önlemlerden sözetmişti, Yorb. Röportajın yayınlandığı sırada doğum heyecanını yaşayan aileler son derece bilgisiz

oldukları bu konu hakkında hayati (veya ölümcül) yanlışlar yaptılar. Yeni doğan çocuklarının burunlarını kesen birçok insan, anne ve baba olmanın keyfini uzun süre yaşayamadı. Binlerce bebek kan kaybederek öldü, yüzlerce ebeveyn yaptıkları yanlış yüzünden intihar etti.

İnsanlar zaman geçtikçe trajediye neden olan sırrın uygulanmasında ustalık kazandılar. Kan kaybını önleyen parmak kesme operasyonlarına başlandı. Yorb'un parmaklarının kesik olduğunu farkeden insanlar parmak kesiminin en uygun yol olduğu kanısına vardılar. Ancak binlerce çocuk gelecekte elleriyle top oynayamayacak ve hareket çekemeyeceklerdi. (Kalecilik de tarihe karışacaktı) Bilimadamları 8 ışık yılı uzaktan gelen sırrın altında yatan bilimsel mantığı çözmeye çalıştı. Bazı şöhret düşkünü bilimadamları sırrı bilimsel gerçeklere dayayan zorlama teoriler öne sürdü ama hiçbiri fen dersi görmemiş bir çocuğu bile kandıramadı. Tüm bilimsel ve düşünsel çabaların sonunda ölümsüzlüğün sırrının tanrı tarafından yapılmış bir espri olduğu sonucuna varıldı ve tanrının böyle bir şey yapmaya yerden göğe kadar hakkı vardı. Çünkü yer de, gök de onundu. Müslüman ve hristiyan din adamları malum sırrın kutsal kitaplarında bulunduğunu iddia ederek birbirlerine girdiler. Her iki tarafın gösterdiği alıntıların sırla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Birinde parmak kelimesi geçiyor ve devamında tanrının büyüklüğü anlatılıyordu, diğerinde ise burun kelimesi geçiyor ve devamında tanrının büyüklüğü anlatılıyordu.

Ünlü bir estetik cerrahı, burnun üzerine alçıdan yapılacak bir muhafaza ile ölümsüzlüğün yakalanabileceğini iddia etti. Gerçekten de bu yöntem diğerlerinden daha mantıklı ve daha sağlıklıydı. Tek bir sakıncası vardı; ölümü yok etmekle kalmıyor, güzelliği de yok ediyordu. Bunun yanısıra ölümsüzlüğün sırrının fanatik bir kitlesi vardı ve onlara göre cerrahın iddia ettiği şey tam bir düzenbazlıktı. Tanrıyı kandırmak demekti. Bir zamanlar aşırı dincilerin klonlanmayı günah saymaları gibi, onlar da alçı yöntemini uygulayanların cehennemi boylayacağını düşünüyorlardı.

Ölümsüzlüğün hangi yöntemle yakalanacağı sorusu herkesin kafasını işgal ediyordu. Çocularına sıfırıncı doğum günü hediyesi olarak sonsuz hayatın anahtarını vermek isteyen tüm aileler bu hediyeyi en güzel pakette sunmak istiyorlardı. Çocukları için yapacakları seçim kendileri için bir kabus gibiydi. Kısa zamanda insanlığı ele geçiren sendroma isim bulundu: Sünnet Sendromu. Burun sünneti, parmak sünneti veya güzellik sünneti. Üç ucu keskin paradoks.

Bu arada Yorb uzaylı sevgilisi MirX'le gününü gün ediyordu. AIDS ve kanser belasından kurtulanlar ve çocuklarına ebedi hayatı verenler onu hediye bombardımanına tutuyordu. Kısa zamanda çok zengin oldu. Herkes onu çok seviyordu. Kızlar onun için deli oluyordu. Bir uzaylıyla yatmak onların en ulaşılmaz cinsel ütopyasıydı ve Yorb da kendi fantazileriyle onların ütopyalarını gerçekleştirmekten geri kalmıyordu. Sık sık televizyon programlarına çıktı ve katıldığı tüm programları CD'lere çekti. CD'lerini uzay gemisindeki kasada sakladı; herhalde gezegenine döndüğünde CD'leri arkadaşlarına izlettirip, yabancı bir gezegende nasıl popüler olunacağının tüyolarını verecekti. Ölümsüzlüğün sırrı veya Sünnet Sendromu ile ilgili olan kamuoyu yoklamalarına özel bir ilgisi vardı. Bazı programları garanti olsun diye iki CD'ye çekiyordu.

Dünyadışı ziyaretin birinci yıl dönümünde "Ölümcüler" isimli bir tarikat kuruldu. Ölümün hayata anlam kattığı, hayatın zevkinin ölüm tarafından beslendiği ve ölümün aynı doğum gibi hayatın bir parçası olduğu gibi geri kalmış felsefeleri çıkış noktası alan ve Queen'in ölümsüz parçası "Who wants to live forever"ı ideolojik marşları olarak kabul eden tarikat zamanla taraftar toplasa da, yeterince etkili olamadı. Aşklarının ölümsüzlüğüyle tatmin olan ama etraf ölümsüz kaynayınca aşklarını yüceltecek sıfat bulamayan sevgililer başı çekiyordu tarikatta. Kendilerinin dizayn ettiği "Yorb Go Home" tişörtü satış rekorları kırdı ve tarikata büyük bir mali güç sağladı.

Yorb'un dünya üstündeki cennet gibi hayatı üçüncü senesini doldurmak üzereyken üç trafik kazası haberiyle sarsıldı. Ölümsüzlüğü doğumlarından hemen sonra yapılan operasyonlar sayesinde üç sene önce yakaladığı sanılan üç çocuk tıbben ölmüştü. Yoksa ölümsüzlüğün sırrı bir palavra mıydı? Yorb hemen olay yerine giderek incelemelerde bulundu ve sonra bir basın toplantısı düzenledi:

-Ölenlerin hepsi benim dünyaya geldiğimden kısa bir süre sonra doğan çocuklar. Bu yüzden her ne kadar aileleri onları ölümsüz yaptığını sansalar da, yanılmışlar. Sırrı öğrendiğimiz ilk yıllarda bizim de başımıza gelmişti. Sünnet Arızası diyoruz biz buna: Birinci ölümde burun kesme yöntemi uygulanmış ama burun kıllarının çıkması önlenmemiş. Bu yüzden ilk kurbanımız burun kıllarına dokunarak ölümsüzlüğünü kaybetmiştir. İkinci ölümde parmak kesme yöntemi uygulanmış ama parmak araları kapatılmamış. Üçüncü kurbanımızın hatası biraz daha karışık: Alçı yöntemi uygulanmış ama alçının su geçiren bir madde olduğu unutulmuş. Kazada ilk önce motor yanmış ve alevler kurbanımızı sararak parmaklarının yanmasına neden olmuş. Bu arada araba şarampolden yuvarlanarak denizin dibini boylamış. Yanan parmak derisi suya karışmış, derinin moleküllerinin yoğun olduğu su kütlesi alçının içinden geçerek buruna değmiş... Gerçekten ölümsüz olduğunu sandığın birinin ölmesi sıradan bir ölümden daha acı. Bu duyguyu iyi bilirim" demiş ve iri gözlerine iki damla gözyaşı yerleşmiş. Yorb'un duygusal şovundan sonra tüm şüpheler ortadan kalkmış ve herkes yeniden sırrın absürd çekiciliğine kaptırmışlar kendilerini.

Ama o günü takibeden günlerde ölümsüzlerin ölümleri yüksek bir ivmeyle arttı. Yorb hepsine teker teker birbirinden üzgün sünnet arızaları uydurdu; ancak her ölümde Yorb inandırıcılığını kaybediyor, ölümlüler ise güç kazanıyordu. Bilimadamlarının ve ünlü sanatçıların da Yorb'u yalnız bırakması sonucunda sırrın sonu yaklaştı. Yorb artık bunu daha fazla uzatamayacağını anlayarak son bir kez bir televizyon programına çıkmaya karar verdi.

-Yorb, sen de biliyorsun ki ölümler giderek artıyor. Bunun nedeni nedir?
-Ben şöyle bir açıklama getirebiliyorum; belki de sır sadece biz Neyorik'lilerde işliyor.
-Ama böyle bir olasılıktan hiç sözetmemiştin. Bir sürü insan öldü.
-Zaten öleceklerdi.
-Binlerce insan sakat kaldı.
-Tamam bu iş yeterince uzadı. Daha önce galaksilerarası bir şakayla karşılaşmış mıydınız?
-Ha?
-Hepsi bir şakaydı. Şaka. 8 ışık yılı uzaktan gelen bir şaka! dedi ve gülmeye başladı. Yanındaki çantadan parmaklarını çıkarttı ve onları ellerine taktı, bu arada kahkahaları stüdyodan evlere kadar çınlıyordu. Sunucu şaşkındı ama yine de tüm insanların duygularını aktarabilmek için vargücüyle küfretmeye başladı. Ne yayın ilkesi dinliyordu ne de yönetmenin uyarılarını. Yaratığa ağzının payını vermeliydi. Yorb ise gayet soğukkanlı bir şekilde çantadaki bir düğmeye bastı ve gemisine ışınladı kendini. Sevgilisi, televizyonda Yorb'un yokolduğundan habersiz küfürlerine devam eden sunucuyu izleyerek gülüyordu. Yorb MirX'in yanına yaklaşarak sürücüye bir CD koydu. "Esas bunu izle" dedi Neyorikçe... "...ölmesi sıradan bir ölümden daha acı. Bu duyguyu çok iyi bilirim" diyerek ağlıyordu ekrandaki. Gemide ise kendini yerden yere atarak gülüyordu. O, koca bir gezegeni oyuna getirmişti. Bir iki saat sonra yatışmışlardı.

Yorb, CD'leri Neyorik'teki şaka programlarına satarak yolculuk masraflarını çıkarıp çıkaramayacağının hesabını yapıyordu. Fazlasıyla çıkarıyordu. Hem bir de binlerce hediye vardı, onlar da iyi para ederdi. Hiçbir vicdan azabı duymuyordu çünkü onlara AIDS'in ve kanserin tedavisini anlatmıştı ve bunlar şaka değildi. Ayrıca ilkel ve aptal yaratıkların gelişebilmesi için böyle şoklara gereksinimleri vardı, evren tarihinde buna benzer birçok örnek vardı. Ve her şeyden önemlisi çok eğlenmişti. İlkel gezegenlere yaptığı şakalar arasında en uzun süreni ve en güzeli dünyada yaptığıydı.

Yeni rotası, antenli yeşil yaratıkların yaşadığı kırmızı bir gezegene doğru çizilmişti. Ölümsüzlüğün sırrı antenlerini birbirine değdirmek olabilirdi. Yorb yeni şakasını düşünürken MirX araya girdi:
-Sevgilim, ölümsüzlüğün sırrı baydı, dedi.
-Haklısın, başka bir şey bulalım, dedi Yorb. Ve bir süre düşündükten sonra:
-Hayatın anlamına ne dersin sevgilim?
Dişi yaratık sevinçle:
-Çok iyi olur, dedi ve Yorb'u öptü.

nostromo
bilimkurgu
kısa öykü
yarışması
Mansiyon

MÜKEMMEL KONSER

Cüneyt UÇMAN

1978 yılında İstanbul'da doğdum. Şu anda İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Adalet Yüksekokulu'nda okumaktayım. Küçük yaşlardan beri bilimkurguya duyduğum ilgi beni yazmaya yöneltti. İlk öykum 1991 yılında Zaman Gazetesinin çocuk sayfasında yayınlandı. Bunun dışında bazı öykülerim Atılgan ve Nostromo dergilerinde yeraldı.

Halen Musalla Taşı adında underground bir müzik fanzininin editörlüğünü yapmaktayım.

Görüntülü telefonun sinyal sesiyle ilgilendiği bilgisayar ekranından başını kaldırıp telefonun görüşme düğmesine bastı. Ekranda karısının yüzü belirdi. "Merhaba, tatlım," dedi. "Merhaba, hayatım, bu akşamki konser için heyecanlandığın her halinden belli." "Evet," dedi kadın. "Hala inanamıyorum. Hep bir pürüz çıkacağından korkuyorum." Adam elini ceketinin iç cebine atarak iki adet bilet çıkardı. "Bunlar olduktan sonra hiçbir sorun çıkmaz. Merak etme." Kadının yüzünden ne kadar mutlu olduğu belli oluyordu. "Elimde değil. Çok heyecanlıyım. Bu... bu gerçekten büyük bir olay ve ben bunu canlı olarak izleyebileceğim." "Güzelim, bu akşam çok güzel olmanı istiyorum. Onun için hesabımızdan istediğin kadar para çek ve kendine yeni bir gece elbisesi al." Kadının sevinci iki kat arttı. "Alırım." "Lütfen benim de gri takım elbisemi temizletip ütületiver." "Hallederim hayatım. Seni çok seviyorum." "Ben de seni." Ardından görüşme bitti.

* * * * *

Adam, akşam işinden çıkar çıkmaz doğru özel aracına binip eve döndü. Karısı onu kapıda, yeni elbisesiyle bekliyordu. Kapıda uzun uzun öpüştüler. Ardından içeri girdiler. Yemek masası hazırdı. Hemen yemeğe oturuldu. Yemekte de konuşulan konu aynıydı. "Canım benim," dedi kadın. "Bu konser için bilet bulabilmene şaşıyorum. Nice şarkıcılar, hatta politikacılar bile bilet bulmakta zorlanırken sen nasıl oldu da kolayca bulabildin?" "Kolayca bulduğumu da kim söyledi." "Peki nasıl buldun?" "Karaborsadan diyebiliriz." "O zaman biletlerin sahte olma ihtimali var." "Hayır, yok öyle bir şey. Benim kaynaklarım sağlamdır. Konser için Şivalar'ı getiren taşımacılık şirketinde çalışan bir arkadaşım var. Senin de bir Şiva konserine gitmeyi ne kadar istediğini bildiğim için onu devreye soktum. O da beni kırmayıp iki bilet ayarlayıverdi." "Tatlım, kim bilir ne kadar para harcamışsındır?" "Boşver şimdi orasını da gidip makyajını yapmaya başla istersen. Geç kalmayalım." "Haklısın," dedi kadın ve masadan kalktı. Yatak odasına giderken bir taraftan da kendi kendine konuşuyordu. "İnanamıyorum. Bir saat sonra bir Şiva'nın sesini canlı olarak duyabileceğim. Müzik setinden değil. Canlı olarak! Bu akşamı anlatırken konken grubundaki kızlar hasetlerinden kimbilir nasıl da çatlayacaklar."

* * * *

Konser salonundaki yaklaşık üçbinbeşyüz kişi konser saatinden yaklaşık yarım saat kadar önce yerlerini almışlardı. Kadın kocasına "Keşke içeri bir kayıt cihazı sokabilseydim de şu konseri kaydedebilseydim," dedi. "Merak etme," dedi adam. "Nasıl olsa iki haftaya kadar albümü basılır bu konserin." Kadın cevap vermeye hazırlanırken birden salondaki tüm ışıklar söndü. Sadece sahneyi aydınlatan spotlar yanıyordu. Işıkların sönmesiyle beraber salondaki tüm konuşmalar da kesildi. Herkes merak ve heyecanla büyük olayı bekliyordu. Bir görevli sahneye yaklaşık bir kırk, bir elli boylarında sarı tüylü, paytak yürüyüşlü bir yaratık getirdi. Yaratığın önünde, boyuna göre ayarlanmış bir mikrofon vardı. Şarkıcının sahnede yerini almasıyla salonda bir alkış tufanı koptu. Alkışlar kesildikten sonra bir süre bir sessizlik oldu. Tahminen on dakika kadar sonra türüne göre dişi olan varlık ağız olarak kullandığı uzvunu açtı ve evrendeki en duygusal, en etkileyici, en romantik sesle hüzünlü şarkısını söylemeye başladı.

* * * * *

Yarım saatten biraz daha uzun bir süre sonra konser bitti. Konseri dinleyen herkes kelimenin tam anlamıyla etkilenmişti. Söylenenleri, yaratığın kullandığı dilden ötürü anlayamasalar da pek çok kişi ağlamıştı. Hiç kimse söyleyecek tek söz, eleştirecek hiçbir yön bulamıyordu. Bizim çift de tek kelime konuşmadan araçlarına bindiler. Adam konserin etkisinde, aracı evine doğru sürüyordu. Karısı da zihninde Şiva'nın şarkısını düşünürken bir taraftan da konserden önce dağıtılan broşürü tekrar okumakla meşguldü. "Yılda sadece iki kez düzenlenen dünyanın, belki de evrenin en büyük müzik etkinliğine hoşgeldiniz. Dişi Şivalar evrenin en etkileyici sesine sahip varlıklardır. Fakat bu eşsiz müzikal yeteneklerini sadece eşleri öldüğü zaman söyledikleri ağıtla ortaya koymaktadırlar. Bu yüzden hiçbir masraftan kaçınmadan, sadece sizin için bu eşsiz müzik ziyafetini düzenleyebilmek amacıyla galaksinin diğer ucundan bir çift Şiva getirttik. Dişi Şiva sahnede yerini aldıktan kısa bir süre sonra, sahnenin arkasında görevliler tarafından erkeğin hayatına son verilecektir. Dişi Şiva'nın, erkeğinin öldüğünü algılaması bazen birkaç dakika sürebilir. Bu yüzden küçük bir gecikmeden ötürü telaşlanmanıza gerek yok. İyi eğlenceler."

nostromo
bilimkurgu
kısa öykü
yarışması
Özel Ödülü

ANKET

Murad OMAY

1972 yılında İstanbul'da doğdum. Bilimkurgu okumaya ortaokulda Jules Verne'in "Dünyanın Merkezine Seyahat" kitabıyla başladım, lise dönemindeyse Baskan Yayınları Bilimkurgu Serisi'nın kitaplarıyla bilimkurgu ile olan arkadaşlığım devam etti.

1989 yılında Pertevniyal Lisesi'ni bitirip Yıldız Teknik Üniversitesi Matematik Mühendisliği Bölümü'nde okumaya başladım. Eğitimim sürerken, bir yandan bir bilgisayar dergisinde yazarlık yapıyor, öte yandan kendi kendime bilgisayar programlaması öğrenmeye çalışıyordum. 1992 yılında bir arkadaşımla beraber üstünde çalışmaya başladığımız bir bilgisayar oyunu, neredeyse tüm ilgimi programlamaya yöneltti. Amatör bir hevesle başladığımız bu oyun 1996 yılında bitti. Ancak, bize bağlı olan ve olmayan çeşitli sebeplerden dolayı oyunumuzun piyasaya çıkma şansı olmadı.

1994 sonraki iki yıl içersinde, özellikle Asimov'un bilimkurgu ve popüler bilim tarzındaki kitaplarının ve TÜBİTAK Populer Bilim Kitapları'nın sayesinde, okumaya ve bilime olan ilgim büyük ölçüde arttı. Sadece matematiğe değil, bilimin ve bilginin her dalına ilgim olduğunu farkedince işi kökünden çözmeye, tüm bilimlerin kaynağına inmeye karar verdim ve 1997 yılında İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde eğitime başladım. Halen aynı bölümde okumaktayım.

Başta felsefe, bilim ve bilimkurgu olmak üzere her tür kitabı severek okuyorum. Okumaktan keyil aldığım birçok bilimkurgu yazarı arasında öncelikli olarak -akıl dolu kurgularıyla- Asimov'un, -yüceliği anlatmadaki başarısıyla- Clarke'ın ve -duyguları etkilemedeki ustalığıyla- Lem ve Pohl'ün isimlerini sayabilirim.

Cengiz için sıradan bir gündü. Her zamanki gibi kalktı; bitkin ve yorgun... Artık otomatikleşmiş işlerini yaptıktan sonra evinden çıktı. Dalgın dalgın işine doğru yürümeye başladı. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu:
"Herşey aynı... Kötü bir güne kalk, işe koştur, bekle..."
Geliyor...
"Amaçsız bir koşuşturma, amaçsız bir yarış... insanlar koşuşturuyorlar... Niye? Niye yaşıyoruz, koşuşturup durmak için mi?"
Geliyor...
"Devamlı bir amaçla güdüleniyoruz. Anlamsız bir amaçla. Anlamlı zannediyoruz ama anlamını yitiriyor zamanla... Her şey zamanla değişiyor... Kalıcı ne var ki burada, bu dünyada?"
Geldi...
Ve hızla geçti. Sanki bir pastanın üzerinden bir parmak almak gibi. Şu anda boşluk olan yerde biraz önce Cengiz duruyordu.
Ne olduğunu kimse görmedi ve hayat eskisi gibi devam etti...Kapkaranlık bir boşluğa uyandı. Var olduğunu söylüyordu bir "ses". Sonradan anladı ki o ses kendi sesiydi. Bilinçliydi. Ne olduğunu anlamıyordu. "öldüm mü yoksa?" diye düşündü. Bir an bir düşünceler denizinde buldu kendini. Anlamadığı bir çok düşünce beynine doluşup, kayboluyordu. Yankıları bir süre devam eden bir çok düşünce... Sonradan, düşünceler anlayabileceği hale gelmeye başladı. Ve tüm düşünceler arasından baskın bir düşünce ona "seslendi":
"Merhaba, dünyalı. Sen daha bilinçli olduğunu anlamadan hafızanı inceledik. Bu bakımdan seninle, senin anlayabileceğin şekilde iletişim kurabiliyoruz. Yaklaşık altı milyar dünyalı arasından Evrensel Anket için seçildiğinden dolayı çok şanslısın. Seni tebrik ediyoruz.
Neden ben diye sorabilirsin kendine. Ama şunu düşün, zaten şanslıysak gezegenlerden gelip geçerken ancak bir kişiyi yakalayabiliyoruz. Onu da seçebilecek kadar lüksümüz yok. Sizdeki balık tutma gibi ne çıkarsa şansımıza oluyor."
"Bi... Bir dakika. Mola!"
"Efendim?"
"Yani ben... Ben neredeyim?"
"Ha... Sen uzaydasın şu anda. Ama takdir edersin ki seni o kullanışsız vücudunla -kusura bakma- uzayda rahatça dolaştıramazdık. Bunun için bir vücuda sahip olan diğer bazı arkadaşların gibi ondan kurtulmak zorunda kaldık. Siz buna şey diyordunuz... Bir saniye... Ha, ölüm."
"Ölüm mü?"
"Evet. Ama sakın korkma, gördüğün gibi zihnine bir zarar vermedik. Ve hafızana da tabii. Zaten bizim için o önemli."
"Bir dakika... Ben şu anda neredeyim? Niye her yer karanlık?"
"Dediğim gibi, seni uzayda o hantal vücudunla -yine pardon- dolaştıramazdık. Bizim için bilinçli olman ve hafızanın yerinde olması yeterli. Bu bakımdan, zamanın durduğu yerleri kullanıyoruz. Yani sizin deyiminizle: Kara delikleri."
"Kara delikleri mi? Ben... Ben bir kara delikte miyim?"
"Evet. Ama sen de bize katılırsın ki, bir kişi almak için güneş sistemine normal bir kara delik yollayamazdık. Biliyorsun normalleri çok büyük oluyorlar. Sisteminizi mahvetmek istemeyiz. Bu iş için önceden yakaladığımız mini kara delikleri kullanıyoruz. Böyle ufak tefek işler için çok kullanışlılar."
"Ufak işler mi?"
"Evet. Gerçi çabuk yokoluyorlar ama bir süre idare edip işimizi görüyorlar. Bu altımızdaki mini kara delikle ancak kısa mesafeler yapabiliyoruz. Sizin gezegene uğramadan önce sadece birkaç gezegenden geçtik."
"Ee.. şey, sorması ayıp değilse, ben nereye götürülüyorum acaba?"
"Evrensel Anket'e. Belli zamanlarda evrenin belli bir bölgesindeki bir dev kara delikte Evrensel Anket yapılır. Bunun için mümkünse, evrende bilincin olduğu her gezegenden bilinç getirilmesi için mini kara delikler evrenin

her tarafına yollanır. Her gezegende şanslı olmasak da, çoğu gezegenden dolu döneriz. Siz herhalde buna bilinç avı derdiniz. Neyse, seni tüm bilinçlerin toplandığı dev kara deliğe götürüyoruz. Orada evrenin diğer bölgelerinden gelen bilinçlerle beraber Evrensel Anket'e katılacaksın. Sonrası senin seçimine bağlı. Özgür olacaksın. İstediğin kara deliğe uğrayabilirsin."
"Ne? Nasıl? Dünyaya dönemeyecek miyim?"
Düşünce anlayışlı bir şekilde devam etti:
"Kusura bakma. Seni tekrar bedenlendiremiyoruz. Artık sadece bilinç olduğundan; sizin meşhur filozoflarınızdan
Descartes'ın deyişiyle söylersek 'res extensa', yani yer kaplayan varlık değilsin. Herhalde siz daha bulamadınız ama kara deliklerin merkezleri, zamanın ve mekanın olmadığı bölgelerdir. Buralarda sadece bilinçler yaşayabilir. Ama üzülme kara delikler çok rahattır."
"Rahat mı??! Öldüm ve cehenneme gittim herhalde?"
"Hayır hayır, o dediğin yerde değilsin. O dediğin işlere biz bakmıyoruz. Sen sadece Evrensel Anket'e gidiyorsun."
"Nasıl sadece ankete gidiyorum?... Ben öldüm, sen ise neler diyorsun. Ölmekten daha önemli ne olabilir?"
"Anket daha önemli. Evrenimizin geleceği bu anketlere bağlı. Evreni kendi başımıza yönetecek kadar kendimizi beğenmedik.
Her bilincin ankete verdiği cevapları değerlendiriyoruz bir karar vermeden önce. Her bir bilincin cevabı bizim için önemli."
"Siz kimsiniz?"
"Evren yöneticileri."
"Eee, daha fazla bilgi verebilir misin?"
"Evren yöneticileri evreni yönetirler."
"Neden bunu daha önceden tahmin etmedim. İyi de niye yönetirler?"
"O da ne demek?"
"Yani yönetmelerinin amacı nedir?"
"Bu çok anlamsız bir soru. Biz her zaman evreni yönetiriz."
"Evren kendi kendini yönetemiyor mu?"
"Biz olmasak evrendeki hiçbir şey düzgün işlemezdi. Ama tabii anket cevaplarını unutmamak lazım."
"Tabii. Anladığım kadarıyla anket çok önemli."
"Evet. Evrenin geleceği buna bağlı."
"Anlıyorum."
Bu garip "konuşmadan" sonra düşünce Cengiz'in bilinciden çekildi. Yolculuk sürdü. Yolculuk boyunca Cengiz, diğer gezegenlerden gelen -bazısı kendi gibi bir bedenden ayrılmış, bazısı evrim sonucu zaten saf bilinç haline gelmiş- bilinçlerle tanıştı ve kelimenin tam anlamıyla düşünce alışverişinde bulundu.
Ve sonunda -zaman olmayınca zamanın nasıl geçtiği anlaşılmıyordu- mini kara delikleri, dev kara deliğe "iniş yaptı", yani onunla birleşti.
"Büyük toplantı salonumuza geldik. Herkes insin," dedi bir düşünce. Bu onunla ilk konuşan düşünce olmalıydı.
Cengiz şaşırdı:
"İnmek mi? Nasıl ineceğim?"
"A, kusura bakma sana söylemedik mi? Bilinç dünyasında birşey yapmak için tek yapman gereken istemek. Sadece 'İnmek istiyorum,' de."
"Tamam. İnmek istiyorum." İndi... Tabii bu inmek, dünyadaki otobüsten inmeye benzemiyordu. Bir an bir çekilme hissetti (tabii bu da dünyadaki maddesel çekilme gibi değildi) ve bilinçle tıka basa dolu bir "salonda", kendini bilinç "gürültüleri" arasında buldu. Başkanbilinç herkese "Düşünmeyin," dedi (dünyada olsa bağırarak "Susun," derdi herhalde). Düşünceler yavaş yavaş duruldu. Başkanbilinç konuşmaya -düşünmeye- devam etti.
"Sayın davetliler. Evrenin dört bir yanından Evrensel Anket'e getirildiniz. Anketimiz, evrenimizin geleceği için çok önemlidir, lütfen dikkatli cevaplar vermeye çalışınız.
Sorulara başlıyorum. Cevap vermek için sadece düşünün."
Cengiz soluğunu tutmak istedi ama artık bir soluğu olmadığını farkettiğinden vazgeçti. Başkanbilinç ilk sorusunu sordu:
"Evrenimiz genişlemeye devam etsin mi?"
Cengiz'in bu konuda çok az bilgisi vardı. Evrenin genişlediğini biliyordu kuşkusuz -her ne kadar bunun bir anket sorusu olduğunu bilmiyorsa da- ama genişlemesinin ne getirip ne götüreceğini bilmiyordu. Bir çok düşünce değişik cevaplar veriyordu:
"Bu daha ne kadar sürecek. Artık durmasını istiyoruz."
"Devam etsin. Destekliyoruz."
"Yaşasın evrenin genişliği."
"Kahrolsun yayılmacı politika."
Cengiz de bir cevap vermek zorunda olduğunu hissetti.
Evrensel Anket'e getirilmek için kendisinin seçilmiş olmasının ne büyük bir hata olduğunu kendi kendine yineleyerek bir cevap düşündü:
"Ee... Bol mekanda ferahlık vardır. Genişlesin..."
Başkanbilinç tüm cevapları aldıktan sonra, diğer soruya geçti:
"Kuasarların parlaklığı size göre yeterli düzeyde mi? Her yerden görülüyor mu?"
"Evet" dememek için kendini zor tuttu denebilirdi ama artık düşündüğünü saklama şansı olmadığından "Evet" demiş oldu. Bir an mahçup mahçup etrafına baktığını hissetti. Bedensiz bir durumda bu oldukça zordu tabii, ama hala bu hissi duyuyordu. Mahçup olmasının sebebi basitti. Daha kuasarların ne olduğunu bilmeden ve dolayısıyla soruyu anlamadan hemen "Evet," diye düşünmüştü. Neyse ki ankete katılan çoğu bilincin de verdiği cevaplardan, onların da kuasarların ne olduğunu bilmedikleri anlaşılıyordu. Derin bir "Oohh!" çekti içinden (zaten artık içi dışı kalmamıştı). Diğer soruyu merakla beklemeye başladı.
Ama Başkanbilinç evrenin geleceği için verdiği cevaplardan dolayı herkese teşekkür etti, her cevabın dikkate alınacağını söyledi ve toplantıyı bitirdi.
Cengiz; bir gong sesi, ya da tokmak sesi duymayı bekledi. Ama "duyduğu" sadece karmakarışık düşüncelerdi. İşte bu yetmişti. Bu kadar yolu (milyarlarca kilometre olmalıydı) iki tane soruya cevap vermek için mi getirmişlerdi onu. Sinirle sadece, "Evrenin yönetimine ne güzel katıldık," diyebildi. "Milyarlarca yol ve hiç yoktan ölmek bunun için mi?" diye ekledi kendi kendine.
Sonra düşündü: "Bir mini kara deliğe binmek istiyorum."
Bindi. Düşündü: "Kafayı çekecek bir yere gitmek istiyorum..." ■

Söyleşi

Vonda N.McIntyre

*Nostromo'nun bu sayısının söyleşi konuğu **Vonda N.McIntyre**. Washington Üniversitesi Bilim Programı'ndan mezun olduktan sonra bir yıl genetik üstüne çalışmalar yapmış. Kendi ifadesiyle "iyi bir akademisyen olmasının, iyi bir bilimkurgu yazarı olmasına katkıda bulunacağını" düşünerek, free-lance yazarlığı tercih etmiş. Ancak kendisi, edebiyat dünyasında olduğu kadar, bilim dünyasında da tanınıyor bilimsel yazıları ile.*

Vonda N.McIntyre, Star Trek ve Starwars hayranlarının da gözde yazarlarından, çünkü tam beş Star Trek ve bir Starwars romanı hala en iyi satan kitaplar listesinde.

Hugo ve Nebula ödüllerinin de yabancısı değil McIntyre. Pek çok adaylığın dışında, 1973 yılında "Of Mist, Grass and Sand" ile en iyi uzun öykü dalında Nebula, 1978 yılında "Dreamsnake" adlı romanı ile hem Nebula, hem Hugo ve geçtiğimiz yıl yine, "The Moon and the Sun" ile 1997'nin en iyi romanı dalında Nebula kazandı.

Geçtiğimiz yıl Vonda N.McIntyre'a bir kez daha Nebula ödülünü kazandıran "The Moon and the Sun"ı geçen sayımızda tanıtmıştık. Unutanlar için kısaca hatırlatalım. Öykü, onyedinci yüzyıl Fransa'sında, bilim ve simyanın sürekli çatışma halinde olduğu XIV. Louis döneminde geçiyor.

Yönetiminin onbeşinci yılında XIV. Louis, Fransa'yı batı dünyasının en güçlü devleti haline getirmiştir. Ancak gözü doymaz ve ölümsüzlüğün sırrına ulaşmak amacıyla akıl hocasını belki de yalnızca söylence olan deniz yaratıklarını bulmaya yollar. Peder Yves de la Croix bu geziden eli boş dönmez. Bundan sonrası için gereken, ölümsüzlük veren organı bulma çalışmalarıdır. Ancak rahibin kızı, bu yaratıkların akıllı ve duygulu olduklarını keşfeder. Onları öldürmek, dahası yemek, tam bir canavarlık ve yamyamlık örneği olacaktır. Böylece öykünün kahramanları Marie ve Yves arasında amansız bir mücadele başlar. Kitabın en ilginç yönlerinden biri, başroldeki kahramanlar dışında herkesin gerçekten yaşamış, tarihi kişiler olması. Bu arada başrol kahramanlarından birinin Odelette/Haleed adlı bir Osmanlı kızı olduğunu da belirterek söyleşimize geçelim.

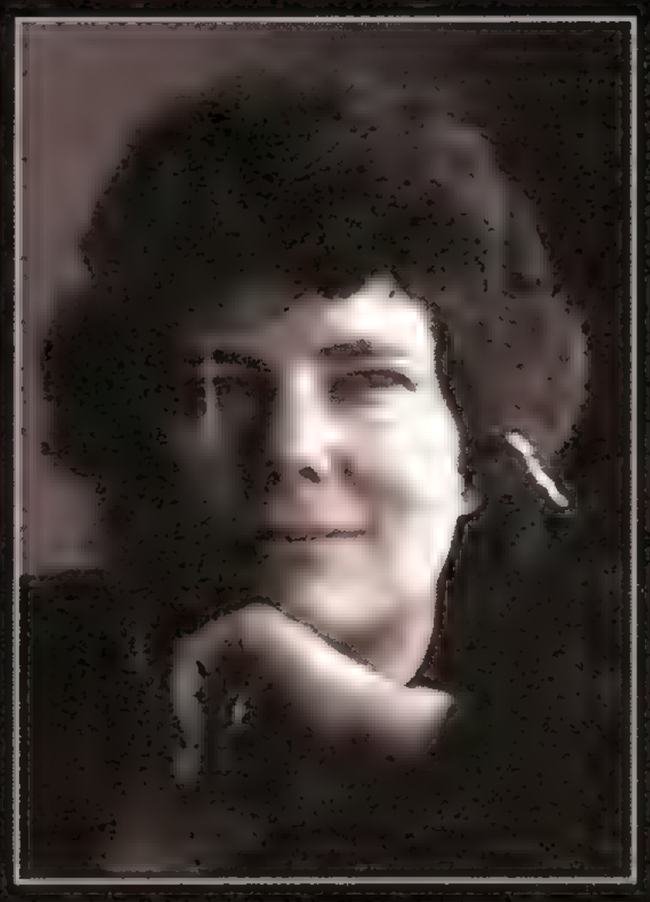

NOSTROMO- I'd like to begin by asking how the marriage between you and science-fiction came about. How did you discover the genre, or it you? Who were your early childhood heroes in the sci-fi field? Did you have any favorite books or movies?

VONDA- I always read SF – I don't remember learning to read, but the first book I remember reading is an sf novel. When I was a kid (in the 1950s) there was a lot less sf available. I read Norton, Heinlein, the Groff Conklin anthologies -- pretty much everything I could get my hands on.

NOSTROMO- Bilimkurgu ile yakınlaşmanızın nasıl gerçekleştiğini sorarak başlamak istiyorum. Bu türü nasıl keşfettiniz, yoksa o mu sizi keşfetti? İlk bilimkurgu kahramanlarınız kimlerdi? Özellikle beğendiğiniz kitap veya filmler var mıydı?

VONDA- Her zaman bilimkurgu okumuşumdur - okumayı nasıl öğrendiğimi hatırlamıyorum, ama okuduğum ilk kitabın bilimkurgu olduğunu hatırlıyorum. Benim çocukluğumda (1950'lerde) fazla bilimkurgu yoktu. Norton'u, Heinlein'ı, Groff Conklin antolojilerini okudum - daha doğrusu ulaşabildiğim herşeyi.

NOSTROMO- Why did you turn to science-fiction as a means of expression?

VONDA- Because you can explore possibilities that are closed to you in the real world.

NOSTROMO- Kendinizi ifade biçimi olarak neden bilimkurguyu seçtiniz?

VONDA- Çünkü gerçek dünyada size kapalı olan ihtimalleri araştırma özgürlüğünüz var.

NOSTROMO- Do you feel the role of woman SF writers has changed much since the groundbreaking days of the 70ies?

VONDA- In that the fact of our existence isn't generally exclaimed over as if it were some big surprise, yes.

NOSTROMO- 70'lerden günümüze, kadın bilimkurgu yazarlarının rolünün değiştiğini düşünüyor musunuz?

VONDA- Evet, mevcudiyetimiz genellikle çok şaşırtıcı birşeymiş gibi ifade edilmiyor artık.

NOSTROMO- Does your career as a PhD in genetics affect your writing? Do you make a conscious attempt to portray a specific view of science in your work?

VONDA- I don't have a PhD. (In anything.) I got through about half a PhD program before I realized that as a research scientist I made a very good sf writer.

I like to think my work is fairly free of evil mad scientists, an entity I never ran across when I was studying genetics.

NOSTROMO- Genbilimdeki doktora dereceniz yazılarınızı etkiledi mi? Eserlerinize belirgin bir bilimsel görüş katmak için özel bir çaba gösteriyor musunuz?

VONDA- (Hiçbir konuda) doktora derecem yok. Araştırmacı bir bilimkadını olarak, çok iyi bir bilimkurgu yazarı olacağımı farketmeden önce, bir doktora programının yarısına devam etmiştim.
Eserlerimin çılgın bilimadamlarına uzak durduğunu düşünmek

istiyorum; bu genetik tahsilim sırasında da hiç itibar etmediğim bir özellik.

NOSTROMO- Is sci-fi writing as challenging today as it was when you began your career?

VONDA- More challenging. It's harder to stay ahead of current events and current discoveries with one's speculations, because technology is changing so fast.

NOSTROMO- Günümüzde bilimkurgu yazarlığı, kariyerinize başladığınız günlerdeki kadar cesaret gerektiriyor mu?

VONDA- Hem de daha fazla. Teknoloji o kadar hızlı değişiyor ki, güncel olayların ve buluşların önünde olmak giderek daha zorlaşıyor.

NOSTROMO- How does it feel to be the best selling Star Trek author? How does your universe and the one created by Gene Roddenberry relate to each other? Are you in contact with Trekkies? What do you think about them?

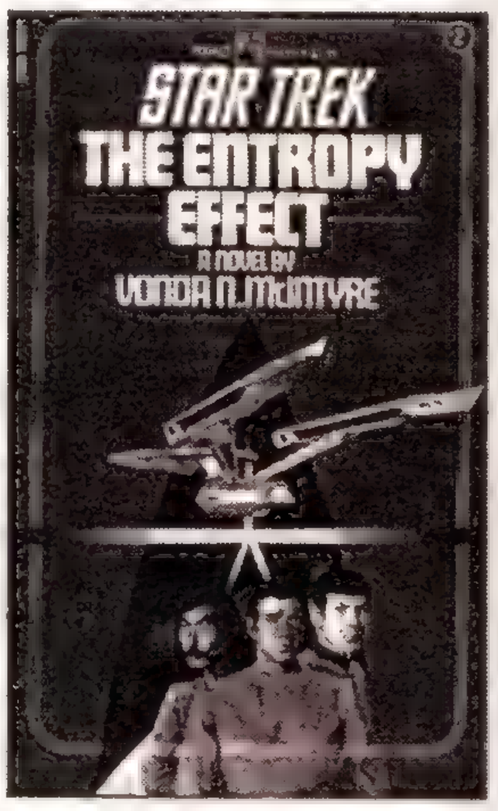

VONDA- I don't think I'm "the" best-selling Star Trek author. (I don't know who is, but as far as I know it isn't me.) It's nice to write something that a lot of people want to read -- especially when the books are fun to write, as the Star Trek books were.

My own books are set in several different invented universes, so this is a hard question to answer simply. However, I think a major resonance between my books and Gene Roddenberry's Star Trek is a quality of hopefulness. It's probably why I responded to Star Trek in the first place.

Star Trek fans, at least American ones, prefer to be called "Trekkers," as they feel that "Trekkie" has been turned into a term of contempt, rather the way Sience-Fiction writers feel that "sci fi" is used, more often than not, in a sneering tone. My experience with Star Trek fans no matter what they're called (and I include myself among them, though I'm not much in contact with organized Star Trek fandom and I don't go to a lot of conventions), is that they're intelligent, well-educated, rational, and far less obsessed about Star Trek than the average football fan is obsessed with their home team. (Note--"football" in the United States is a different game from "football" in the rest of the world, which we call "soccer." I think the analogy holds no matter which game one is talking about. American football fans are pretty obsessive.)

I'm sometimes asked, "But aren't you afraid that fans will turn up on your doorstep?" This happened once. The gentleman handed me a bunch of carnations and said, "I just wanted to tell you how much I enjoy your work."

NOSTROMO- En iyi satan Star Trek yazarı olmak nasıl bir duygu? Gene Roddenberry'nin yarattığı evren ile sizinki arasında nasıl bir ilişki kurulabilir? Trekkie'lerle görüşüyor musunuz, haklarında ne düşünüyorsunuz?

VONDA- "En iyi satan Star Trek yazarı" olduğumu düşünmüyorum. (Kim olduğunu bilmiyorum, ama bildiğim kadarıyla ben değilim) Pekçok insanın okumak istediği şeyler yazmak hoş -- özellikle de yazdıklarınız, Star Trek kitapları gibi, eğlenceliyse...

Kendi kitaplarım, kendi tasarladığım birçok farklı evrende geçiyor; bu yüzden basitçe geçiştirilemeyecek, zor bir soru. Bununla beraber, Gene Roddenberry'nin Star Trek'i ile benim kitaplarım arasındaki başlıca ortak noktanın, hepsindeki umut özelliği olduğunu düşünüyorum. Belki de öncelikle Star Trek'lere yanıt vermemin sebebi de bu.

Star Trek hayranları, en azından Amerikalı olanlar, kendilerine "Trekker" denmesini tercih ediyorlar, çünkü "Trekkie"nin aşağılayıcı bir ifadeye dönüştüğünü düşünüyorlar; bilimkurgu yazarlarının "science-fiction" yerine, müstehzi bir tonla "sci fi" dendiğinde hissettikleri gibi. Kendilerine ne denirse densin, benim Star Trek hayranlarıyla (ki her ne kadar fazla kongreye katılamasam ve organize Star Trek "fan" gruplarıyla pek irtibat halinde olmasam da, kendimi de içlerine katıyorum) ilgili görüşüm onların zeki, iyi eğitim almış, mantıklı ve Star Trek konusunda, sıradan bir futbol takımı taraftarından çok daha az tutucu oldukları yönünde.

(Not-- Amerikan "futbol"u, bizim "soccer" dediğimiz ve dünyanın büyük bir bölümünde "futbol" olarak bilinen oyundan farklı. Ama bence, hangi oyun söz konusu olursa olsun, mukayese geçerli. Amerikalı futbol taraftarları son derece sabit fikirli.)

Bazen soruyorlar "hayranların kapına dayanmasından korkmuyor musun?" diye. Bu bir kez olmuştu. Bir beyefendi, bana bir demet karanfil uzatarak "Sadece eserlerinizden ne kadar keyif aldığımı söylemek istedim" dedi.

NOSTROMO- Why have Star Trek and Star Wars become such a phenomenon?

VONDA- I don't know -- I'm not a social critic or analyst, just a fiction writer. I'd say it was because they were a lot of fun, myself, but I'm sure there must be some much more serious and scholarly explanation.

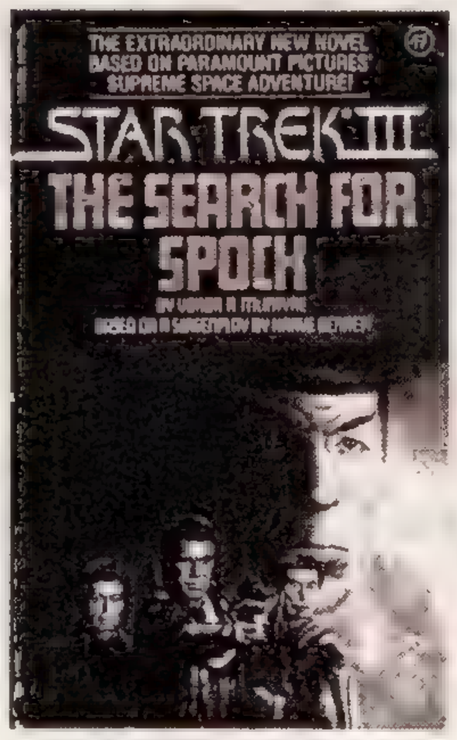

NOSTROMO- Nasıl oldu da Star Trek ve Star Wars böylesine fenomen haline geldi?

VONDA- Bilmiyorum. Sosyal eleştirmen ya da analist değilim, sadece bir yazarım. Kuşkusuz çok daha ciddi ve bilimsel bir açıklaması vardır, ama kendi adıma, son derece eğlenceli oldukları için diyebilirim.

NOSTROMO- When you were writing ST and SW, were there any characters you particularly liked or disliked? Why?

VONDA- I was always particularly fond of Mr. Sulu.

NOSTROMO- Star Trek ve Star Wars yazarken, özellikle sevdiğiniz, ya da sevmediğiniz, karakterler var mıydı?

VONDA- Mr. Sulu'yu her zaman çok sevmişimdir.

NOSTROMO- Do you have particular "system" when it comes to creating story characters? And can you tell us about the genderless characters in your books...

VONDA- I don't have a particular system. I discover them by writing about them. I did the first "genderless" character because a roomful of writers of considerably higher status and experience than I told me in no uncertain terms that I couldn't do it. So I did it anyway. There are one or two others, mostly in bit parts, and one who's only referred to, who I put in just to see if anybody would notice. (Mostly they don't.) It's interesting that with Merry in Dreamsnake, most people make assumptions about the character's gender and don't notice that it's never specified in the text.

NOSTROMO- Öykü karakterlerinizi yaratırken kullandığınız belirli bir "sistem" var mı? Bize kitaplarınızdaki cinsiyetsiz karakterlerden sözeder misiniz?

VONDA- Belirli bir sistemim yok. Onları, yazarken keşfediyorum. İlk "cinsiyetsiz" karakterimi yaratmamın sebebi, bulunduğu konum itibarı ile benden çok daha üstün ve daha tecrübeli bir oda dolusu yazarın yapamayacağımı söylemeleri. Ben de yaptım. Bir iki ufak tefek karakter daha var, ve bir tane de sadece adı geçen, birilerinin farkedip farketmeyeceğini anlamak için koyduğum. (Genellikle farketmezler). Ne kadar ilginçtir, "Dreamsnake"teki Merry'nin karakteri ile ilgili pek çok kişi varsayımda bulunur, ama kimse metinde böyle birşeyin ifade edilmediğini farketmez.

NOSTROMO- Can you tell us where the idea for "The Moon and The Sun" came from?

VONDA- The Moon and the Sun, is set in Versailles in 1693 at the court of Louis XIV, about which & whom I knew nothing when I got the idea for the story.

During a memorial service for Avram Davidson, they played a tape of him giving a lecture on his research into mythical sea creatures. And I thought, "The guys who reported sea monsters and mermaids were uneducated, and they were superstitious, but they weren't stupid and they were experienced...So, what WAS it that they saw? And I wrote that down.

And then went back to California to the screenwriting workshop I was in, at Amblin, and wrote a screenplay about it. But with a screenplay you have to leave out so much stuff that I promised myself a novel. It was pure serendipity that I chose exactly the right timeand place to set it the point in history when alchemy and modern science were almost exactly balanced. So thereyou are.

NOSTROMO- "The Moon and The Sun" fikri nereden doğdu?

VONDA- The Moon and The Sun, fikir aklıma geldiğinde hakkında hiçbir şey bilmediğim 1693 yılı Versailles'ında, XIV. Louis'nin sarayında geçiyor. Awram Davidson'ın anısına düzenlenen bir törende, kendisinin mitolojik deniz yaratıkları üzerine yaptığı araştırma ile ilgili olarak verdiği bir konferans bandını dinlettiler. Ben de düşündüm "deniz canavarları ve denizkızlarını gördüklerini rapor edenler cahil ve batıl inançlı kişilerdi, ama aptal değildiler ve hepsi de tecrübeliydi... o halde gördükleri şey NEYDİ? Bunu not aldım ve sonra California'ya, Amblin'de dahil olduğum senaryo atölyesine geri dönüp, bu konuda bir senaryo yazdım. Ancak, senaryo söz konusu olduğunda pek çok şeyi gözardı etmek zorundasınızdır; ben de kendime bir roman sözü verdim. Kitabı kurgularken, yer ve zaman olarak -tarihte modern bilim ve simyanın hemen hemen eşit dengelerde olduğu- en mükemmel zaman dilimini seçmiş olmam ise tamamen çok hoş bir tesadüftü. Ve işte buyrun...

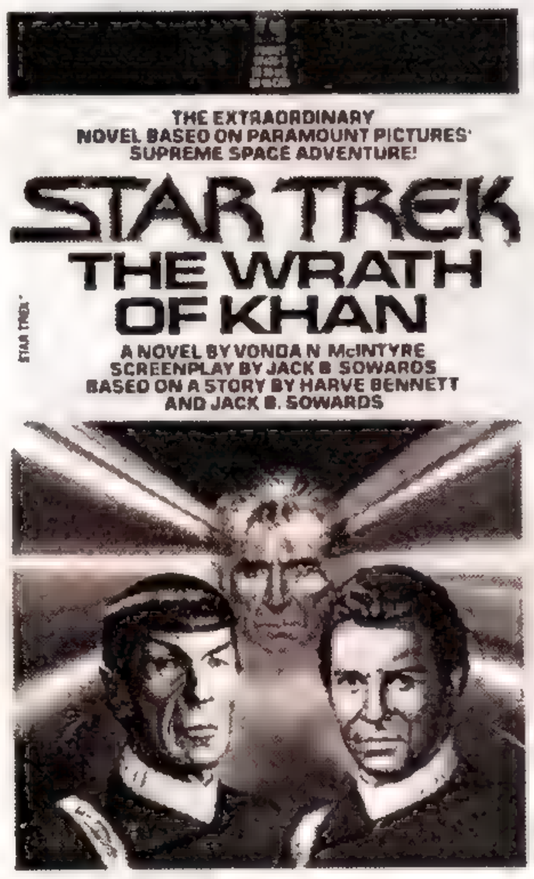

NOSTROMO- What significance does the title "The Moon and The Sun" have?

VONDA- In western European tradition, the Moon is archetypally feminine and the Sun, masculine. The sun was Louis XIV's symbol; he was the Sun King.

NOSTROMO- Kitabın adı "The Moon and The Sun / Ay ve Güneş" ne ifade ediyor'

VONDA- Batı Avrupa geleneğine göre Ay'ın orijini dişil, Güneş'in ise erildir. Güneş, XIV. Louis'in sembolüydü, Güneş Kralı olarak tanınıyordu.

NOSTROMO- How extensively do you research a novel before sitting down to write it? And where does your expertise on the era of Louis XIV come from?

VONDA- With an sf novel, I usually don't have to do a lot of specific research because I always try to keep up with current technology (so I can at least try to keep my speculations a little way ahead of the curve).

I did an enormous amount of research on The Moon and the Sun, because I'm not a historian and I don't know much about European history. I have a bookshelf full of books about the period, never mind the ones I got out of the library, books that can't be obtained anymore. (For example, the Journal of the Marquis de Dangeau, in 16 volumes, in 17th-century French, which I had to request from the basement of the library of the University of Washington. It had been in the collection since 1868 and some volumes had never before been read.) I also spent a week at Versailles and imposed upon several historians to read the novel before I finished the final draft.

NOSTROMO- Oturup yazmaya başlamadan önce, bir romanınız için ne ölçüde araştırma yapıyorsunuz? Ve XIV. Louis dönemi ile ilgili uzmanlığınız nereden geliyor?

VONDA- Bir bilimkurgu romanı için çok fazla özel araştırma gereği duymam çünkü teknolojik gelişmeleri daima günü gününe izlerim (böylece en azından kendi kurgularımın biraz da olsa eğrinin üstünde kalmasını sağlarım).

The Moon and the Sun için dehşet bir araştırma yaptım çünkü tarihçi değilim ve Avrupa tarihi konusunda pek fazla şey bilmiyorum. Kitaplığımın bir rafı tamamen dönemi anlatan kitaplarla dolu, artık ulaşmanın mümkün olmadığı ve ancak kütüphaneden temin edebildiğim kitaplar da cabası (örneğin,Washington Üniversitesi Kütüphanesi'nden rica etmek zorunda kaldığım, Dangeau Markizi'nin 17 .yüzyıl Fransızcası ile yazılmış, 16 ciltlik Meclis Zabıt Defteri. 1868'den bu yana koleksiyonun parçasıymış ve bazı ciltler daha önce hiç okunmamış bile). Ayrıca Versailles'da bir hafta geçirdim ve romana son şeklini vermeden önce okumaları için pek çok tarihçiye baskı yaptım .

NOSTROMO- To what extent do you know what you're going to write before you put it down on paper?

VONDA- To a very small extent. I discover what the story is by writing it.

NOSTROMO- Kağıda dökmeden önce, ne yazacağınızı hangi ölçüde biliyorsunuz?

VONDA- Çok az. Öykünün ne olduğunu yazarken keşfediyorum.

NOSTROMO- Do you do much rewriting in the course of a book?

VONDA- A great deal.

NOSTROMO- Bir romanın ortaya çıkış sürecinde, çok fazla baştan yazdığınız oluyor mu?

VONDA- Bir hayli.

NSTROMO- Do you tailor your work for a specific audience?

VONDA- No.

NOSTROMO-Eserlerinize, belirli bir kesim için yeniden çeki düzen verdiğiniz oluyor mu?

VONDA- Hayır.

NOSTROMO- What makes you think "The Moon and The Sun" is pure science fiction?

VONDA- It never happened, it contains not a word of fantasy (by which I mean "something that could not have happened"), and the speculation -- that one branch of human evolution ended up in the sea instead of on the land -- is a fairly reasonable one.

NOSTROMO- Size göre "The Moon and The Sun" niçin katışıksız bilimkurgu?

VONDA- Çünkü içinde fantazyayla ilgili tek bir sözcük yok, çünkü tarihte asla böyle birşey gerçekleşmedi, (yani "gerçekleşmeyebilirdi" değil) ve tabii kurgu -insanların bir bölümünün evrimini suda tamamlaması- hayli makul bir sebep.

NOSTROMO- Marie-Josephe and Yves are great illustrations of the difference b/w good and bad science. Tell us about that.

VONDA- Marie-Josephe lets her observations refine and change her hypotheses , which is generally what real scientists do. Yves makes his observations fit his assumptions , even when they don't.

NOSTROMO- Marie-Joseph ve Yves, bilimin iyisi ve Kötüsü arasındaki farkı mükemmel ifade ediyorlar Bize bundan sözeder misiniz?

VONDA- Mary-Joseph, genel olarak bütün gerçek bilimadamlarının yaptığını yapıyor ve gözlemlerinin, varsayımlarını eleyip, değiştirmesine izin veriyor. Yves ise, doğru olmasa bile, gözlemlerinin kendi faraziyelerine uymasını sağlıyor.

NOSTROMO- Do you see the Court's treatment of the sea creature paralleling early treatment of indigenous people? Are there any changes in today's world?

VONDA- Changes, yes, but I'm not sure the effect is much different.

NOSTROMO- Saray'ın deniz yaratığına karşı tutumuyla, insanların yerli halklara karşı tutumunda bir paralellik var mı? Günümüz dünyasında herhangi bir değişiklik oldu mu?

VONDA- Değişiklik, evet, ama sonuç itibarıyla pek fark olduğunu sanmıyorum.

NOSTROMO- If you were asked to assess your work, how would you do so?

VONDA- I wouldn't. That isn't my job.

NOSTROMO- Eserlerinizi değerlendirmeniz istense, bunu nasıl yapardınız?

VONDA- Yapmazdım. Bu benim işim değil.

NOSTROMO- Do you think your writing has steadily improved over the years?

VONDA- I hope it has.

NOSTROMO- Geçen yıllar içinde yazınızda bir gelişme olduğunu düşünüyor musunuz?

VONDA- Umarım öyledir.

NOSTROMO- Do you consciously file away ideas for future stories?

VONDA- I write them down, but most of the ones I write down I don't use. Sometimes I look at them a week or a month or a year later and think, "I wonder what in the world I had in mind by that?"

NOSTROMO- Aklınıza gelen fikirleri, gelecekteki öyküler için bilinçli olarak saklar mısınız?

VONDA- Aklıma gelenleri not alırım, ama genellikle not aldıklarım kullanmadıklarımdır. Bazen aradan bir hafta, bazen bir ay, ya da bir sene geçer, yazdıklarıma dönüp bakar ve düşünürüm "Bunu yazarken kafamdan neler geçiyordu acaba?"

NOSTROMO- Do you care what the critics think about your work?

VONDA- It's hard not to. Doesn't everybody like to be liked? Like most writers, I find that it's much easier to remember the negative things people say about one's work, even when one disagrees. Since it's not acceptable to dispute with critics (except on the very narrow grounds of pure errors of fact), one mostly has to take negative comments in silence, even when they're wrong-headed.

It's interesting that a number of critics have complained That Marie-Josephe is unrealistic because she possesses talents in math, physics and music--a constellation of abilities that often occurs together in real people. I had occasion to see some review of J. Gregory Keyes' book, Newton's Cannon (which anyone who enjoyed Moon & Sun might also enjoy), and though Greg's Adrienne is similar in many ways to my Marie-Josephe, no one complained that her talents were unrealistic.Make of that what you will.

NOSTROMO- Eleştirmenlerin eserlerinizle ilgili görüşlerini dikkate alır mısınız?

VONDA- Almamak imkansız. Beğenilmeyi kim istemez? Yazarların çoğu gibi, benim için de söylenen olumsuz şeyleri hatırlamak daha kolay; aynı fikirde olmasanız bile. Eleştirmenlerle tartışmak kabul edilebilir bir durum olmadığına göre (gerçekleri saptıran kesin hatalar dışında), olumsuz yorumları sukut içinde kabullenmek zorundasınız, haksız dahi olsalar.

Bazı eleştirmenler Marie-Joseph'i inandırıcılıktan uzak buldular çünkü matematik, fizik ve müziğe yeteneği vardı -yani aslında gerçek yaşamda sık sık karşımıza çıkan bir beceriler bütünü. J. Gregory Keyes'in "Newton's Cannon" adlı kitabı hakkında (Moon and Sun'ı beğenen herkesin seveceği bir kitap) bazı eleştirileri okuma fırsatım oldu. Greg'in Adrienne'i pek çok yönden Marie-Joseph'e benzediği halde, kimse onun yeteneklerini gerçekdışı bulmadı. Bu konuda yorumu size bırakıyorum.

NOSTROMO- Please tell us about your wild snakes, cloned dinosaurs, raccoons, possums, Philby, Ursula, and the others...

VONDA- What you have to know about Eileen's biography of me is that it's mostly made up. I like to think it has few facts but much truth. I don't keep snakes, and I gave most of my toy dinosaurs away. Though I live in the city, raccoons and possums are fairly common around here and often root

around in my tiny back yard eating the cherries and the apples off my three fruit trees. Philby was our cat. There is no Ursula the wolverine. (Wolverines aren't the sort of animal anyone would keep as a pet even if it were legal to do so, which probably it isn't, and certainly shouldn't be.)

NOSTROMO- Bize yılanlarınızdan, klonlanmış dinozorlarınızdan, rakunlarınız ve opossumlarınızdan, Philby'den, Ursula'dan ve diğerlerinden sözeder misiniz?

VONDA- Eileen'in benim hakkında yazdığı biyografiyle ilgili bilmeniz gereken şey, büyük ölçüde hayal ürünü olduğudur. Yılan beslemiyorum, oyuncak dinozorlarımın da çoğunu verdim. Şehirde yaşadığım halde, rakun ve opossumlar çevremizde sıklıkla rasladığımız şeyler; küçük arka bahçemdeki üç meyva ağacının elmalarını ve kirazlarını yiyerek vakit geçiriyorlar. Philby kedimizdi. Ursula adında bir kurdumuz ise yok (muhtemelen değildir ama yasal bile olsa, kurt evcil hayvan olarak beslenecek bir tür değil ve kesinlikle olmamalı).

NOSTROMO- Do you really have suedes, silks, leathers or furs in your wardrobe? If so, how do you relate this to your love of animals?

VONDA- I don't wear fur. Still, I'm neither a vegetarian nor an animal rights activist. I'm fond of individual animals.

NOSTROMO- Gardrobunuzda gerçekten süetler, ipekler, deriler ve kürkler var mı? Eğer varsa, bu durumu hayvan sevginizle nasıl bağdaştırıyorsunuz?

VONDA- Kürk giymem. Bununla beraber, vejeteryan ya da hayvan hakları eylemcisi değilim. Ben sadece hayvanların özgürlüğünden yanayım.

NOSTROMO- Has your life changed significantly over the years?

VONDA- Doesn't everybody's?

NOSTROMO- Geçen yıllar içinde hayatınız ciddi bir biçimde değişti mi?

VONDA- Herkesinki değişmedi mi?

NOSTROMO- What are you working on now?

VONDA- Another alternate history. It's so alternate that I can't even really tell you when it happens.

NOSTROMO- Şu sıralar ne yazıyorsunuz?

VONDA- Yeni bir almaşık öykü. Öyle ki, ne zaman gerçekleşeceğini bile söyleyemiyorum.

NOSTROMO- Do you think electronic publishing will alter the present publishing industry? What are the advantages and the disadvantages of an electronic book?

VONDA- I'm sure it will, but no one knows how yet -- the field is too new.

NOSTROMO- Elektronik yayıncılığın günümüz yayıncılığını değiştireceğini düşünüyor musunuz? Elektronik bir kitabın avantajları ve dezavantajları nelerdir?

VONDA- Değiştireceğinden eminim, ama nasıl olacağını henüz kimse bilmiyor -son derece yeni bir alan.

NOSTROMO- Is there a creative suggestion, that you could give to writers starting out?

VONDA- Write. Read good writing. If you're interested in publishing, don't assume that because your story has been rejected by one place that it will be rejected by the next place. I still get rejections all the time. Though I sold my second story on the first try, I sent my first story out 27 times before someone accepted it. (And at that, the magazine was never published.)

NOSTROMO- Yazar olmak isteyenlere, yaratıcılık konusunda verebileceğiniz öğütler var mı?

VONDA- Yazın. İyi yazılmış eserler okuyun. Yazdıklarınızı yayınlatmak niyetindeyseniz, bir yayıncı öykünüzü geri çevirdi diye diğerinin de çevireceğini düşünmeyin. Ben hala çevriliyorum. Yazdığım ikinci öykümü ilk denememde satmama rağmen, ilkini kabul ettirene kadar 27 kez göndermem gerekmişti (ve kabul eden dergi hiç yayınlanmadı).

NOSTROMO- You have checked the first three issues of our magazine Nostromo. Can you criticize it, and advise on it?

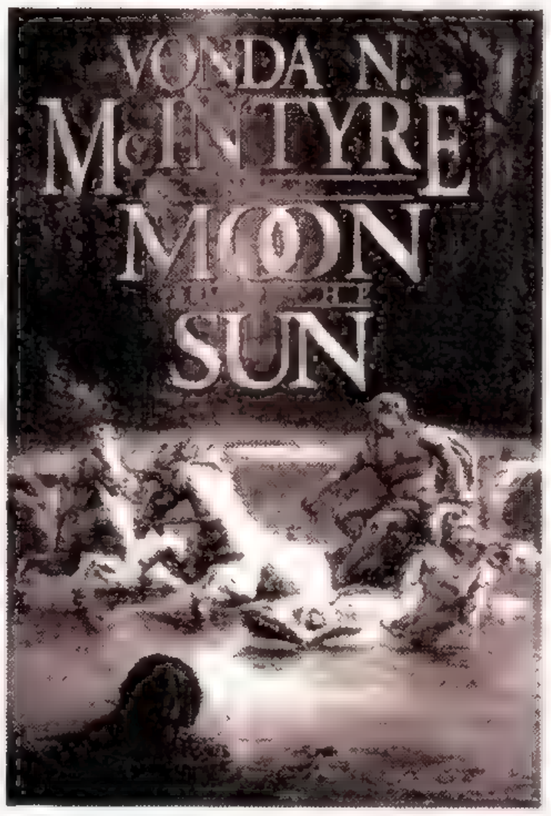

VONDA- I'm afraid I don't read Turkish, so about all I can say is that they're very nicely produced.

NOSTROMO- Dergimiz Nostromo'nun ilk üç sayısını incelediniz. Eleştirilerinizi ve önerilerinizi alabilir miyiz?

VONDA- Ne yazık ki Türkçe bilmiyorum, bu nedenle tüm söyleyebileceğim çok güzel hazırlanmış olduğu.

NOSTROMO- Finally, do you still enjoy reading science fiction? If so, whose work do you admire?

VONDA- Sure, but the list of "favorite authors" changes practically with the tides.

One author whose work I admire who hasn't received the kind of attention I think he deserves is Paul Preuss. Secret Passages, his most recent novel, is quite wonderful. It's about high-energy physics and Mediterranean archaeology. I wrote a web page for him: you can find it at ttp://www.sff.net/people/Vonda/Preuss/

NOSTROMO- Son olarak, bilimkurgu okumaktan hala keyif alıyor musunuz? Eğer öyleyse, kimlerin eserlerini beğeniyorsunuz?

VONDA- Kuşkusuz, ancak "favori yazarlar" listesi akıntıya göre değişiyor.

Paul Preuss, eserlerine hayran olduğum ve hakettiği ilgiyi görmediğini düşündüğüm bir yazar. Son romanı "Secret Passages", olağanüstü. Yüksek enerji fiziği ve Akdeniz arkeolojisi hakkında. Onun hakkında bir web sayfası hazırladım; ilgilenenler için adresi http://www.sff.net/people/Vonda/Preuss/

****

VONDA- Here's a question for you -- What did you think about the character Odelette/Haleed in Moon & Sun? Did you find her believable?

VONDA- Şimdi de sana bir soru-- Moon and Sun'daki Odelette/Haleed hakkında ne düşünüyorsun? Karakteri inandırıcı buldun mu?

Soruyla ilgili olarak Nostromo'nun notu: Adı geçen Odelette/Haleed, kitabın baş karakterlerinden ve Fransa'da Marie-Joseph'in hizmetçi/kölesi olarak yaşayan genç bir Osmanlı kadını...

Vonda N.McIntyre'e teşekkürlerimizi ve içten sevgilerimizi sunuyoruz.

TANER TANRIÖVER

F-72c

'Delta 14-41,' I said into my mouth-piece, 'we request permission for docking.'

Several long seconds lapsed, and came the buzzing reply: 'Please confirm your permit number and quietly stand by.'

'Permit number seven-one-five-oh-ten-fifteen-eleven. I regret to sound impatient but would you kindly hurry up as we are all very hungry, and eager to make use of your restaurantal facilities.'

Ten people were on board when we left Pegasus. Santrix Goblin, our stupid mission commander, put us way off our course, and we ended up in proximity of Delta Pavonis, en route to Sirius - which was approximately 27.4 light years from where we ideally should have been. We were all panic stricken (as neither our food nor our air would last us six or seven months), and prepared for an emergency hibernation. Not really permitted but, this was an emergency, and a sleep or starve situation.

This was risky business; fiddling with the latest hybernation equipment and reprogramming the central computer were neither easy nor legal. But it was our only hope, and we took our time to finish all but very little of the maggot soup with cold turkey sandwiches and slipped into our slippery, shiny pyjamas, then tiny laser-proof capsules, and placed the cold electrodes on our temples, arms and foreheads.

The fear that they would never wake up was in all ten minds but mine; for I was sure that I would. If not in this semi-android body and the cold misled spaceship, then in a warm and wet birth canal as a crying and angry baby.

Eight of us woke up after all, as we entered F-72c's orbit, which was a small planet only recently terraformed and colonized. Gumby and Elena, both of whom were very old (564 and 443 respectively), had died during hibernation due to their heart failures.

We jettisoned their metallic-grey, radioactive-proof coffins thru the cargo chute (as we could not afford their corpses stink up the entire spaceship and spoil our appetites), and started waiting eagerly for the docking clearance that also cleared the way for a much needed breakfast.

'The restaurant is closed, I am sorry to say, ' came another buzzing reply, 'We ran out of supplies and rather hungry ourselves.'

'What? I didn't hear you. What did you say you're sorry to say? But wait! Must be some mistake. Is this not F-72c? Or are my eyes deceiving me?'

'It is F-72c. F-72c, indeed. But as I said, we are out of food and have not a breadcrump to give you. So if you still wish to visit our famished colony, then go ahead and dock your ship, and we'll do our best to make you feel welcome; or alternately, you can cancel the docking clearance and fuck off to another planet or a space station with an operational restaurant.'

'I'm not authorized to call the shots on that one, as I'm only the second commander. I have to check with the first and get back to you on that later.'

'Suit yourself and take your time. But please don't be long, as we can't stand by all day and wait for your incoming call.'

'Delta 14-41,' dedim mikrofonuma, 'iniş için izin istiyoruz.'

Geçmek bilmeyen saniyeler sonunda cızırtılı cevap geldi: 'Lütfen izin numaranızı teyidedin ve sessizce bekleyin.'

'İzin numarası yedi-bir-beş-sıfır-on-onbeş-onbir. Sabırsızlığım için kusura bakmayın ama hepimiz çok açız ve lokantanızdan faydalanmak için can atıyoruz, lütfen biraz acele eder misiniz?'

Pegasus'tan ayrıldığımızda gemide on kişiydik. Santrix Golbin, aptal görev kumandanımız, bizi rotamızdan tamamen çıkardı ve Sirius'a giderken kendimizi Delta Pavonis yakınlarında bulduk. Burası bizim olmamız gereken yerden yaklaşık 27.4 ışıkyılı uzaktaydı. Yiyecek, içecek ve oksijenimiz ancak altı, yedi aylık olduğu için paniğe kapıldık ve acil uyku için hazırlandık. Aslında buna izin verilmiyordu ama bu acil bir durumdu. Ya uyurduk, ya da açlıktan ölürdük.

Bu riskli bir işti; son model uyku makinelerini kurcalamak ve merkezi bilgisayarı yeniden programlamak ne kolaydı ne de yasal. Ama bu bizim tek umudumuzdu ve acele etmeden bağırsak kurdu çorbamızın hemen hepsini soğuk hindi sandviçleriyle bitirdik ve önce parlak, kaygan pijamalarımızın, sonra da küçük, lazer geçirmez kapsüllerimizin içine girdik. Soğuk elektrodlar şakaklarımıza, kollarımıza ve alınlarımıza yerleşirken uyumayı değil, endişelerimizi düşünüyorduk.

Bir daha uyanamayacakları korkusu, benim dışımda herkesin kafasındaydı; çünkü ben uyanacağıma emindim. Bu yarı-android bedende ve bu soğuk, yolunu kaybetmiş uzay gemisinde değilse bile, ılık ve ıslak bir rahimde ağlayan öfkeli bir bebek olarak...

Kısa bir süre önce bitkilendirilip kolonize edilmiş, küçük bir gezegen olan F-72c'nin yörüngesine girdiğimizde yalnız sekizimiz uyanabildik. İkisi de çok yaşlı olan (sırasıyla 564 ve 443) Gumby ve Elena kalp yetmezliği sonucu ölmüşlerdi.

Metalik gri, radyasyon geçirmez tabutlarını kargo oluğundan boşluğa bıraktık (cesetlerinin bütün uzay gemisini kokutarak iştahlarımızı kaçırmasına izin veremezdik) ve bir an önce kavuşmak için kıvrandığımız kahvaltıya bizi götürecek olan iniş iznini beklemeye koyulduk.

'Üzülerek bildiriyorum ki lokanta kapalı.' diye cızırtılı bir cevap daha geldi. 'Kısa bir süre önce stoklarımız tükendi ve biz de çok açız.'

'Ne! Duyamadım. Neyi 'üzülerek bildiriyorum' dediniz? Bekle! Bir yanlışlık olmalı. Burası F-72c değil mi? Yoksa gözlerim beni yanıltıyor mu?

'Evet F-72c. F-72c tabii. Ama söylediğim gibi, yiyeceğimiz tükendi ve size verecek bir kırıntımız bile yok. Eğer hala perişan kolonimizi ziyaret etmek istiyorsanız; o zaman buyrun, geminizi indirin ve sizi ağırlamak için elimizden geleni yapalım. İkinci bir şık olarak; iniş iznini iptal edebilir ve lokantası açık olan başka bir gezegene ya da uzay istasyonuna siktirolup gidebilirsiniz.'

'Ben sadece ikinci komutan olduğumdan böyle bir karar vermeye yetkili değilim. Komutana danışıp size bu konuyu tekrar bildiririm.'

'İstediğinizi yapın ve acele etmeyin. Ama yine de çok uzun sürmesin, çünkü bütün gün burada oturup çağrınızı bekleyemem.'

With this connection was switched off, and there was an uncomfortable silence.

So poor and shaggy was this colony that their vision transmitter was out of order, and I didn't even get to see what the owner of this determined, persuasive, but hungry voice looked like. I turned to Helen and mumbled some rude remark concerning Santrix's intelligence. She seemed absorbed in her monitor and did not respond.

'G5,' I called out to the robot, 'Please wake Santrix up and tell him to come here at once. We seem to be in deeper shit than we can ever get out of.'

'Understood, second commander, madam. Will be attended to A.S.A.P. But first I must tell you, as I am programmed to remind you, that you need not employ cortegous words such as "please" while addressing my humble metal mechanical self which is, I am embarrassed to point out, only a machine devised to make things easier for humans and/or semi-human like your most beautiful and courteous self.'

'Then go and wake Santrix up, you faulty tinny embecile. You're not making things much easier by just standing there and being wordy.' 'Sorry,' I said, turning to face Helen, in apologies for my insulting the robot and sudden shift of behaviour, 'it just seems to go on at times and gets deep on my nerves. Don't you think it's about time they took this early model off the market?'

I noticed when she didn't reply that she had recently died of hunger and never heard of my apology, nor the remark that caused it.

Santrix stumbled in, sleepy and blinking.

'What's the jig?' he asked, trying to look cheerful. 'Why aren't we docked yet, honey? I'm really really starving.'

'We aren't docked because, you stupid motherfucker,' I explained, 'because you dragged us into this obscure corner of the galaxy where they're out of food themselves and we still have fuck all the eat.'

'Oh man!' he exclaimed, slapping his only forehead. 'What the fuck are we going to do? We don't even have enough fuel to go anywhere else.'

'It's all your fault,' I told him, 'I told you that we should choose a more popular destination. But no, you said 'I have to see F-72c', as if they have anything here you can't see on another planet but maybe a bunch of filthy, stinking, and it turns out, also starving miners. A bunch of hopeful opportunists who are always the first to go with the hoo-ha whenever a new planet is colonized. And Helen is dead, by the way, do we have any coffins left?'

'There must be one or two in the front cargo cabin. But I really don't know what to do about this boiling situation. No food left, you say but surely they must sell fuel.'

'Even if they did, sunshine, then what money will we buy it with? We have, all put together, hardly 100 credits, which is barely enough to wet the tank and maybe leave the launch-pad.'

'Good point,' he retorted, 'and I thought women weren't smart. So please kindly think of an advice that will get us out of this quick smart.'

'The only thing I can think of is that we become cannibals, and land on F-72c and eat the defendless miners. Furthermore, we can have Helen as an entree, to see how flesh tastes and also, to save our selves a coffin.'

'Clara, you surprise me, or are my ears deceiving me? I would have never imagined that you had an interest in cannibalism.'

'I hadn't, you fuckwit, I still don't and I never will. But you asked for a solution and that's all I could think of.'

Böylece bağlantı kesildi ve huzursuz edici bir sessizlik çöktü.

Koloni o kadar yoksul ve bakımsızdı ki, görüntü vericileri çalışmıyordu. Bu kararlı, etkileyici ama aç sesin sahibinin neye benzediğini göremedim bile. Helen'e döndüm ve Santrix'in zekasıyla ilgili kaba şeyler mırıldandım. Kendisini monitörüne kaptırmıştı ve karşılık vermedi.

'G5,' diye robota seslendim. 'Lütfen Santrix'i uyandır ve hemen buraya gelmesini söyle. İçinden hiç çıkamayacağımız kadar derin bir boka saplanmış durumdayız.'

'Anlaşıldı, ikinci kumandan, madam. Derhal yerine getirilecek. Ama önce size hatırlatmaya programlı olduğum için söylemeliyim ki sadece insanların ve sizin gibi kibar ve güzel yarı-insanların işlerini kolaylaştırmak için üretilmiş bir makine olduğumu utanarak irdelediğim benim hımbıl mekanik kişiliğime hitap ederken "lütfen" gibi kibar kelimeleri kullanmanıza gerek yok.'

'O zaman git Santrix'i uyandır, teneke kafalı hurda yığını! Orada durup konuşarak işleri kolaylaştırdığın söylenemez.' 'Pardon,' dedim, Helen'a doğru dönerek. Robota hakaret ettiğim ve aniden karakter değiştirdiğim için özür dilemek istiyordum: 'Bazen çok uzatıyor ve sinirimi bozuyor. Bu eski modelleri kullanımdan kaldırmalarının zamanı gelmedi mi dersin?'

Cevap vermediği zaman farkettim ki, çoktan açlıktan ölmüştü ve ne özrümü ne de ona sebep olan sözlerimi duymuştu.

Santrix içeri girdi, uykulu ve yarı açık gözlerle, 'Niye hala inmedik, tatlım? Ben çok ama çok acıktım.'

'Hala inmedik çünkü, sersem herif,' diye izah ettim, 'çünkü bizi kendi halkının bile yiyecek bulamadığı galaksinin bu ücra köşesine sürükledin ve hala yiyecek bir şey bulabilmiş değiliz.'

'Olamaz!' diye bağırdı alnını tokatlayarak, 'Şimdi ne halt edeceğiz? Başka bir yere gidecek kadar yakıtımız bile yok.'

'Hepsi senin marifetin,' dedim, 'Sana daha bildik bir rota seçmemiz gerektiğini söylemiştim. Ama sen 'F-72c'yi göreceğim' diye tutturdun. Sanki burada başka bir gezegende göremeyeceğin birşey vardı, leş gibi kokan ayrıca açlıktan ölmek üzere olan bir avuç madenciden başka... Ne zaman yeni bir gezegen kolonize olsa, koşa koşa orayı yağmalamaya giden bir avuç fırsatçı. Ayrıca Helen öldü; bu arada, hiç tabutumuz kaldı mı?'

'Ön kargo kabininde bir ya da iki tane olması gerek. Ama şu karşılaştığımız durum için ne yapacağımızı bilemiyorum. Hiç yiyecek kalmamış diyorsun, ama yakıt satıyor olmaları gerekir.'

'Satıyor olsalar bile, hayatım, hangi parayla alacağız? Topu topu yüz kredimiz var. Bu da ancak depoyu ıslatıp bizi yörüngeden çıkarmaya yeter.'

'Doğru söylüyorsun,' dedi, 'ben de kadınlar zeki değildir sanırdım. O zaman bizi çabucak bu durumdan kurtaracak bir çare düşünür müsün?'

'Düşünebildiğim tek çare yamyamlığa başlamamız ve F-72c'ye inip savunmasız madencileri yememiz. Dahası: "entree" olarak işe Helen'le başlayabilir, hem insan etinin tadına bakmış olur, hem de bir tabuttan tasarruf edebiliriz.'

'Clara, beni şaşırtıyorsun, yoksa kulaklarım iyi işitmiyor mu? Senin yamyamlıkla ilgileneceğin aklımın ucundan bile geçmezdi.'

'İlgilenmiyorum, beyinsiz herif, asla da ilgilenmeyeceğim. Ama bir çözüm bulmamı istedin ve tek aklıma gelen şey bu.'

GEMİNİN MOTORLARI SUSMUŞ, UZAYIN TÜYLER ÜRPERTEN SESSİZLİĞİNDE BÜYÜK BİR HIZLA YOL ALIYORDU. KARGO AMBARLARI TIKA BASA NÜKLEER ARTIK DOLUYDU. TONLARCA NÜKLEER ARTIK. ÖYLE Kİ, BU ARTIKLAR BÜYÜK BİR KENTİ RAHATLIKLA YOK EDEBİLİRDİ.

GEMİ İLK SEFERİNİ YAPIYORDU. TEKNOLOJİNİN ERİŞEBİLDİĞİ EN SON OLANAKLARA SAHİPTİ. AKLA GELEBİLECEK HER TÜRLÜ GÜVENLİK SİSTEMİ BU GEMİDE DENENİYORDU. VE GEMİ SANKİ DEĞERİNİ BİLİYORMUŞ ÇASINA UZAYDA GÖRKEMLE İLERLİYORDU. VE DE ELEKTRONİK BEYİN! ÜNİTELERİNE İLK KEZ EKLENEN BİR ŞEY VARDI.

MEKANİK GARAR

Konu ve çizgi : Tarık ERGUVAN 1980

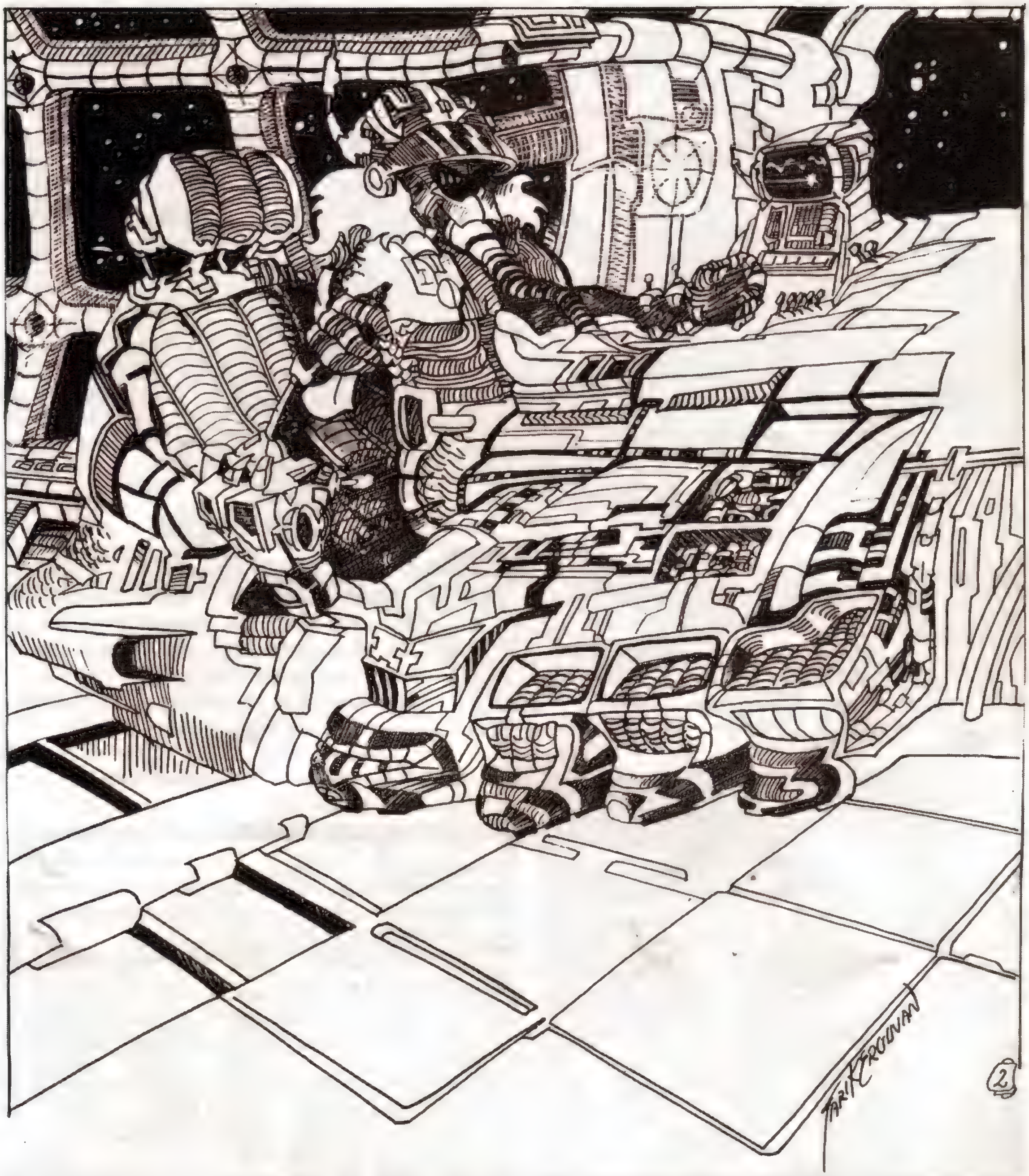

SODOM TAŞIDIĞI YÜKÜN TEHLİKESİNE ALIŞMIŞ, YILLARIN VERDİĞİ DENEYİMLERLE NORMAL BİR NAKLİYE GEMİSİ KULLANIRCASINA RAHATTI.

KOMŞU SİSTEMİN ÖLÜ GEZEGENİ ZETRA-A AŞAĞI YUKARI 10 KUTZ* YILI BU NÜKLEER ARTIKLARIN ÇÖPLÜĞÜYDÜ. BU SÜRE İÇERSİNDE SAYISIZ SEFER YAPMIŞTI BU GEZEGENE. AMA HİÇ BU KADAR GELİŞMİŞ BİR NAKLİYE GEMİSİ KULLANMAMIŞTI.

GEMİNİN BÜYÜK BİR BÖLÜMÜ HENÜZ BAZI ÜNİTELERİ EKSİK OLAN VE BU HALİYLE BİLE KUTZ UYGARLIĞININ EN GELİŞMİŞ ELEKTRONİK BEYNİ OLAN KEETUM-04 TARAFINDAN YÖNETİLİYORDU.

* 7 DÜNYA YILI

PROGRAMLANAN MAKİNELERE KARŞI ÖBİSİ VARDI. SODOM'UN. ONLARDAN HEM KORKUYOR, HEMDE NEFRET EDİYORDU.

GEMİDEKİ ELEKTRONİK BEYİNLE BU NEDENLE SIK SIK TERS DÜŞÜYORLARDI.

SODOM GEMİYİ TÜMÜYLE KENDİ YÖNETMEK İSTİYOR BU YÜZDEN KEETUM. 004 İLE ARALARINDA SOĞUK BİR SAVAŞ OLUYORDU.

YARATIK, KOORDİNATLARI İNCELİYORDU. BİRDEN ELEKTRONİK BEYİNİN TEKDÜZE SESİYLE İRKİLDİ.

ZETRA. A GEZEGENİNE ÜÇ ZAMAN BİRİMİ KALDI YAPILAN PROGARMLAMAYA GÖRE ŞU ANDAN İTİBAREN YÖNETİMİ BANA DEVRETMENİZ GEREK.

SODOM'UN YANITI SOĞUKTU.

SİMOİYE KADAR BU GEZEGENE SAYISIZ SEFER YAPTIM VE KULLANDIĞIM NAKLİYE GEMİLERİNİ YÜZEYE BEN İNDİRDİM. BUNDAN SONRA DA KİMSENİN YARDIMINA GEREKSİNİMİM YOK.

TARIK ERGUVAN (4)

DURUMU MERKEZE BİLDİRMEK ZORUNDAYIM...

SODOM SUSTU. TARTIŞMAYI UZATMANIN GEREKSİZ OLDUĞUNU DÜŞÜNEREK ELEKTRONİK BEYİNİN HOPARLÖR BAĞLANTISINI KAPATTI.

ZETRA-A GEZEGENİNE İKİBUÇUK ZAMAN BİRİMİ KALMIŞTI.

SODOM, YANGIN UYARI LÂMBASININ KIRMIZI IŞIĞIYLA İRKİLDİ.
HEMEN ELEKTRONİK BEYİNİN HOPARLÖRÜNÜ AÇTI.

KEETUM_04 RAPOR VER...

YANIT GELMEDİ. HOPARLÖRDEN YAL-
NIZCA UZAYDAKİ KOZMİK TOZLARIN OLUŞTUR-
DUĞU PARAZİTLER DUYULUYORDU.

©

YERİNDEN KALKTI. AMBARLARA GİDEN KORİDORUN BAŞINA GELMİŞTİ Kİ DUMANI GÖRDÜ.

EVET AMBARLARDAN BİRİ TUTUŞMUŞTU.

BİR AN NE YAPACAĞINI BİLMEDEN ÖYLECE BAKAKALDI.

BÖYLE BİR DURUM İLK KEZ BAŞINA GELİYORDU.

HEMEN GERİ DÖNDÜ.

ELEKTRONİK BEYİNDE BİR ARIZA OLMALI YOKSA YANGIN ÇIKAR ÇIKMAZ SÖNDÜRÜCÜLERİ ÇALIŞTIRIRDI.

SÖNDÜRÜCÜLERİ ELLE ÇALIŞTIRMAYA UĞRAŞTI

ANCAK UĞRAŞI BOŞA GİTTİ.

GÖZLEM PENCERESİNDEN BAKTI.

GEMİDEN AYRILMAKTAN BAŞKA ÇAREM YOK.

ÜÇ NUMARALI KARGOYU GÖREMEDİ. DEMEK Kİ YERİNDEN AYRILMAMIŞTI.

BU ARADA DA TEHLİKE UYARI KADRANINDA İBRE HIZLA SONA YAKLAŞIYORDU.

ÜÇ NUMARALI KARGOYU GEMİDEN AYIRMAM GEREK, YOKSA GEMİYİ KAYBEDERİM.

KOŞARAK İMDAT BOTUNA YÖNELDİ.

BİR AN ÖNCE İMDAT BOTUNA BİNMELİYİM.

ZETKA-A GEZEGENİNE BU KADAR YAKLAŞMIŞKEN BU KADAR BÜYÜK AKSİLİK DE OLUR MU?..

BOTA GİREREK YERLEŞTİ. AYGITLARI KONTROL ETTİ. HEPSİ DÜZENLİ ÇALIŞIYORDU. AMBARIN UZAYA AÇILAN KAPISINI ÇALIŞTIRDI.

ŞİMDİ ÖNÜNDE UZAYIN DONDURUCU GÖRÜNÜMÜ DURUYORDU.

TAM HAREKET DÜĞMESİNE BASACAKTI Kİ, KAFASINDA BİR ŞİMŞEK ÇAKTI.

ŞİMDİ ANLIYORUM. BURADA HER ŞEY DÜZENLİ. OYSA KOMUTA BÖLÜMÜNDE HİÇ BİR AYGIT ÇALIŞMIYOR. ELEKTRONİK BEYİN BENİ GEMİDEN UZAKLAŞTIRARAK YÖNETİMİ ELE GEÇİRMEK İSTİYOR.

HEMEN BOT'TAN FIRLADI.

NASIL OLSA AMBARIN KAPISINI BOT'TAN KAPATAMAM. BUNA İZİN VERMEZ.

DUMAN YOK. YANGINI SÖNDÜRMÜŞ.

TARIK ENGİN ⑧

YÖNETİM ODASINA GELİP KUMANDA MASASINA OTURDU.

YARIM ZAMAN BİRİMİ KALMIŞ. GEZEGEN AZ SONRA GÖRÜŞ ALANINA GİRER.

O ANDA SANKİ TÜM BEDENİ DONDU. YANGIN UYARI LÂMBASI TEKRAR YANIP SÖNMEYE BAŞLAMIŞTI.

SONRA ELEKTRONİK BEYİNİN TEK DÜZE SESİ ORTALIĞI KAPLADI.

SODOM 76-4 GEMİYİ ZAMAN GEÇİRME DEN TERKET.
BU KEZ OYUN OYNAMIYORUM.

SODOM AMBARLARLA YÖNETİM ODASINI BAĞLAYAN TÜM KAPILARI KAPATTI.

AMBARLAR PATLASA BİLE YÖNETİM BÖLÜMÜ İLE KURTULABİLİRİM.
BU KEZ AYNI OYUNA DÜŞMEYECEĞİM. BENİ KANDIRAMIYACAKSIN.

TARIK ERGUVAN ©

BİLGİSAYAR SÜREKLİ UYARIYOR, GEMİYİ TERKETMESİNİ İSTİYORDU.

GEMİ NEREDEYSE YÖRÜNGEYE GİRMEK ÜZEREYDİ.

YÖNETİM ODASINDAKİ TÜM AYGITLAR SANKİ ÇILDIRMIŞTI.

ÇIKARDIĞI YAŞAM DESTEK AYGITINI TEKRAR YÜZÜNE TAKTI.

SODOM ARTIK DÜŞÜNEMİYORDU. BEYNİ DURMUŞTU.

GEMİ KOZMİK FIRTINAYA TUTULMUŞ GİBİ TİTRİYORDU.

MÜTHİŞ BİR PATLAMA OLDU. ARKASINDAN BİR DAHA... BİR DAHA... UZAY MUAZZAM BİR IŞIKLA AYDINLANDI VE KARARDI.

YÜZLERCE PARÇA UZAYA DAĞILDI. AMBARLARIN TÜMÜ GEMİYLE BİRLİKTE HAVAYA UÇMUŞTU.

ZETRA-A GEZEGENİNE O GÜN METAL VE CANLI PARÇALARI YAĞDI...

TARIK ERGUVAN (10)

BİTTİ

10.7.1980.

öykü:

"CHOICE"

SCIENCE FICTION

LAWRENCE WATT-EVENS

Bu Belge'nin İzinsiz Okunması ya da Kopyalanması beş yıldan az olmayan ağır hapisle cezalandırılır.

Dünyadışı Hayatta Kalacak Kişiler Komite'sine Rapor

3, Mayıs, 1996

Tanıtım:

Bu komite Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'nde 23 Temmuz 1995'de alınan dünyadışı yaratıkların şifreli gönderdiği teklife öneride bulunma ve danışma yetkisiyle oluşturuldu.
Bu teklif altıyüzyetmişaltı -676- insanın Lambda Aurigae yıldızının yörüngesindeki yaşamaya elverişli bir gezegene taşınması, böylece güneşimizin yakında dönüşeceği süpernova sonucu türümüzün tükenmemesi içindir.
Astrofizikçiler Komitesi dünyadışı yaratığın (bundan sonra DY olarak belirtilecektir) güneşin gelecek iki ila beş yıl arasında süpernovaya dönüşeceği ile ilgili beyanını ondan bağımsız olarak onayladılar.
Güvenlik Komitesi kamuoyunun, bugüne kadar, DY'den ve gezegenimize ya da medeniyetimize yönelik eli kulağında olan tehditten habersiz olduğunu bildiriyor.
Personel Komitesi'nin önceki raporu Lambda Aurigae sistemine taşınacak altıyüzyetmişaltı kişinin seçilmesi için çeşitli metodlarla ilgili olumlu olumsuz tartışmaları kapsıyordu ama hiçbiri kullanılacak en iyi metod olarak kesin bir sonuca ulaşmadı.
Bununla beraber, önceki rapor tamamlanmadan birkaç saat evvel konu dışı kaldı, çünkü DY cevap vermeyi reddettiği ya da açıklayamadığı nedenlerden dolayı, Andrews'le bağlantısında son seçimin DY'nin kendisinin rastgele seçeceği tek bir birey tarafından yapılacağını bildirdi.

Ek Bilgi:

Son raporumuzdan sonra DY seçimini yaptı. Seçilen birey Jeremy Cartchart Rollings, Ohio Ararat'lı, ondokuz yaşında. 175 cm, boyunda, 74 kg, beyaz- kahverengi saçlı, ela gözlü. 1994'de Ararat Devlet Lisesi'nden mezun, Üniversite'ye gitmemiş. Bilinen son işi Tollerman İnşaat Şirketinde amelelik. 4 Ocak 1995'de işine son verilmiş. Bekar, bilinen çocuğu yok. Ebeveynleri, Arthur ve Dawn Rollings ile beraber 114 Apple sokağı, Ararat'da yaşıyor. Ablası evli, kocası ve küçük çocuklarıyla beraber Cleveland'da oturuyor.
DY ile, Bay Rollings'i tek seçici otorite yapma konusundaki ısrarını değiştirmesi için ikna etme umuduyla yapılan tartışmalar yararsız olmuştur. DY gideceklerin sadece Bay Rollings'in özgür iradesiyle seçilmesi konusunda kesinlikle kararlı.

Bay Rollings ile Görüşme Raporu:

Kişiler Komitesi'nin üyeleri, 27 Mart ve dün, 2 Mayıs, arasında gözaltına alındığı sırada sık sık Bay Rollins ile görüştüler. Seçimine yardımcı olabilecek bilgileri sağlamak ve seçim metodlarına öneriler için gereken bütün çaba sarfedildi, daha önceki raporlarımızın tamamı da sağlandı.
Seçimlerini etkilemeyi ve yeni toplumun hayatta kalma ve çoğalma şansını artıracağımızı umuyoruz ama önerilerimize oldukça aşırı karşı koymayla karşılaştık.
Doğal olarak, diğerlerinin yapabileceği seçime izin verme olasılığının onun onayına bağlı olduğu ortaya kondu. Cevabının kopyası aşağıda:

Rollings: Yaratığın bu işi bana bıraktığını söylediniz, değil mi?
Komite Başkanı: Bu doğru, Jerry. Ama tavsiye almakta özgürsün.
R: Hey, eğer tavsiyenizi istersem, söylerim. Eğer seçmeyi size bırakırsam, kendimi bir sürü fanatik politikacı ve generalle dolu bir yerde bulacağım, değil mi? Orasının ne tip boktan bir dünya olmasını düşünüyorsunuz ki?

Daha sonraki tartışmanın boş olduğunu kanıtlandı.
İspat edilmiş zeka ya da toplum değerleri üzerine oluşan seçim tavsiyesi devam etti ve benzer bir şekilde sona erdi.

R: Cık! Birçok yüksek zekalı sapık tanıyorum. Eğer hayatımın geri kalanını bir başka gezegende geçireceksem etrafımda sadece sapıkların olmasını istemem.

Bay Rollings'in kendini taşınacakların arasına katması varsayımı farkedildi ve yorum yapıldı. Bir cevap alındı:

R: Ne, beni salak mı sanıyorsunuz? Tabii ki gidiyorum. Yanmak istemiyorum ve eğer seçim bende ise gidiyorum.

Sonra tek bir planlanmış toplum ortaya kondu.

R: Yani bütün bir kasaba mı demek istiyorsunuz? Bin kişiden daha azsa, oldukça küçük bir yer olması gerekiyor. Ararat bile oradan daha büyüktür.

KB: Şey, evet, küçük bir kasaba olması düşünülüyor. İşbölümü ve kişiler arası ilişkiler

zaten iyice yerleşmiş olduğundan geçiş dönemini yumuşatacaktır.

R: Kim takar geçiş dönemini? Bu sadece birkaç yıl sürer, beyler. Ve başka bir gezegende bile olsa hayatımın geri kalanını bir sürü küçük kasaba hırbosuyla çevrili geçirmek istemem. Zaten, hayatımın tamamı Ararat'da geçti ve kesinlikle o küçük köyün yarısını almak istemem. Eğer başka bir yer alsaydım tuhaf bir adam olurdum değil mi?
Özel bir etnik grup ya da coğrafi karışımın olasılığını deneme şöyle karşılandı:

R: Niçin?

KB: Ne niçin, Jerry?"

R: Niçin gitmek ve sorun çıkarmak istersiniz ki? İnsanları böyle toplarsanız, sonunda buradaki boklukla karşılaşırsınız. Bir Arapla bir Yahudi, bir İrlandalıyla bir İngiliz ya da benzerlerini alırsam, büyük olasılıkla daha yaratık yanımızdan ayrılmadan savaşmaya başlarız.
Çaresizlik içinde, bir piyango önerildi. Bay Rollings buna gücendi:

R: Tanrım, onları seçmek için o boktan makineden daha iyi olamayacağımı mı düşünüyorsunuz? Ya bir sakat ya da bir sürü yaşlı bayan çıkarsa?
Sonunda, 13 Nisan'da Komite üyeleri yenilgiyi isteksizce kabul ettiler. Bay Rollings kendi yöntemini kullanarak, kendi seçimini yapmaya kesin karar verdi. Tamamen kararlı bir biçimde bu yöntemi detaylı olarak bizimle tartışmayı reddetti. Böylece biz bir komite üyesini ona steno olarak verdik ve seçimlerini yapmasını istedik.
Biz tehlikeli bir şekilde sınırlı olan gen bileşimi ve kültürel zemin sağlayacak olan kendi ailesi ile arkadaşlarını seçeceğini varsaymıştık. Üyelerimiz aşağıdaki karşılıkla şaşırdılar.

KB: Sanırım ailenle başlayacağız, Jerry?

R :Cık . Yani anam ve babamı severim ama onlar yaşlı, hepsi de unlarını eleyip eleklerini asmışlar- başka bir gezegende ne yapacaklar ki? Hem, başka çocukları da olamaz, fikir insan ırkının devamı, değil mi? Ama onları özleyeceğim.

KB: Yani onları bile bile ölüme mi bırakacaksın?

R: He, sanırım öyle. Hepimiz bir gün öleceğiz, hem ölecek beş milyar insan daha var - bizimkiler özeldir, ama biliyorsun ki o kadar da özel değiller:

Bu güç başlangıçtan sonra, Bay Rollings bu raporda ekli olan listesine başladı.

Seçim Süreci:

Hiç şüphesiz gerçek seçim biraz zaman aldı. Bay Rollings kendi yöntemiyle araştırmasını yaparken defalarca ara vermek gerekli oldu. Birçok günlük mecmua bulduk ve bölgedeki üniversite kampüslerine giderken ona eşlik ettik.
Başlangıçta Dünya'daki beş milyar sakinden kimin sağ kalacağını seçme konusundaki yönteminden dolayı şok geçirdik ama gerçekte geçirmememiz gerekecekti. Unutulmamalıdır ki, bu açık ve basitçe doğal bir seçim idi.
Seçimleri, yirmiüç eski kız ve sınıf arkadaşları, yüzyedi artist, onyedi model, erkek dergileri için poz veren üçyüzotuz kişi, yakındaki üniversitelerden seçilmiş yüzdoksanbir üniversite öğrencisi, Washington'da sokakta yürürken karşılaştığı iki kişi ve Pentagon'da çalışırken gördüğü iki sekreterdi. Bir öneri kabul etti ve son seçimine bir doğum uzmanı dahil etti.
Doğum uzmanı dahil hepsinin dişi olduğunu söylemeye gerek yok.

Sonuç:

Gelecek nesillerde oluşması gereken aile içi üreme konusundaki bazı endişeler olsa da, Bay Rollings'in seçimi kesinlikle hızlı nüfus çoğalmasını sağlayacaktır ve bütün seçilenler açıkça genç ve sağlıklıdırlar. Kimin yaşayacağı konusunda kararı biz verecek olmadığımızdan dolayı, tek yapabileceğimiz en iyisini ümit etmek ve Bay Rollings'in kesinlikle çok çok daha kötüsünü yapabileceğinin doğruluğunu kabullenmek.
Örneğin, bilim ya da kamu işlerinde geçmiş başarılar temeli üzerine seçim yapsaydı, şanssız bir gerçek olarak ortaya çıkan grup çoğunlukla erkekler ve de uygun görünenden çok daha yaşlılardan meydana gelecekti.
Ve bitiriş olarak, Komite'nin en azından bir üyesi, bu adamın seçimini seksapel üzerine yaptığını belirtmek gerektiğini hissetti. DY heteroseksüel bir erkek seçerek oldukça sıkı bir iş yapmıştı.
Komite Jerry Rollings'e bol şanslar diler. Buna ihtiyacı olacak.

Çeviren: FERHAN ERTÜRK

LAWRENCE WATT-EVENS:

Yazar Massachusetts'de doğup, orada büyüdü. Ebeveynlerinin ikisi de bilimkurgu okuru olduklarından küçük yaşlarda çeşitli kuramsal öyküler okuyup, sevdi. Yedi yaşında yazmaya başladı ama pek başarılı olamadı.
Aynı babası, büyükbabası gibi aile geleneğini takip ederek Princeton Üniversitesi'ne devam etti.Ama atalarından daha az başarılıydı; iki denemeden sonra mezun olamadan okulu bıraktı.
Akademik kariyerinin iki bölümü arasında ülkenin en hafife alınan şehri olarak düşündüğü Pittsburg'da yaşadı. İşte bu sürede gerçek bir iş bulmaktan daha kolay görünen yazmaya başladı (daha önce bir deri fabrikasında, süpermarkette, küçük bir kasaba gazetesinde makale yazarı, kampüsde sandviççi olarak ve de diğer ıvır zıvır işlerde çalışmıştı).
Birbuçuk yılda bir sayfa öykü sattı.
1977'de son olarak Princeton'dan ayrıldıktan sonra uzun zamandır beraber olduğu kızarkadaşı ile evlendi ve karısının işi olduğu ve o yazmaya çarşırken ikisini de geçindirdiği Kentucky'ye yerleştiler. Bu kez kolayca sattığı bir fantazya romanı yazdı ve tam gün bir yazar olarak çalışmaya başlayıp, çok daha başarılı oldu.
Kitaplarından bazıları:
Lords of Düs, Dörtleme - The Lure of Basiliks/1980, The Seven Alters of Dusara/1981, The Sword of Bheleu/1983, The Book of Silence/1984, Ethshar Efsaneleri - The Misenchanted Sword/1985, With A Single Spell/1987, Unwilling Warlord/1989, The Blood of Dragon/1991,The Spell of The Black Dagger/1993, Taking Flight/1993, Rebirth of The Wonder/1992, Three Worlds, Üçleme - Out of This World/1994, In the Empire of Shadow/1995, The Reign of the Brown Magician/1996,
Şu anda Obsedian Kronolijisi'nin birinci kitabı üzerine çalışıyor; 'Dragon Weather'.

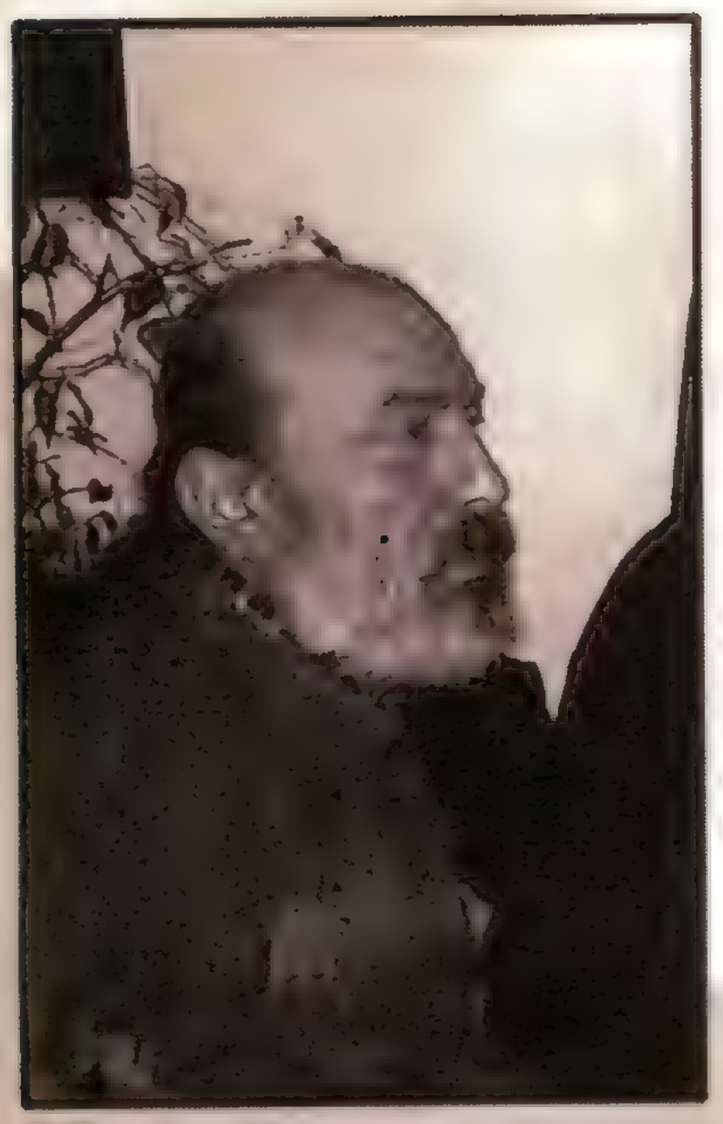

Zühtü Bayar'dan

TENEKE ROKET ANILARI 3

TÜRK BİLİMKURGUSUNDA BİR İLK: ANTARES

1971 yılı yazında birgün, babamın süs hayvanları satılan Eminönü, Çiçekpazarı'ndaki dükkanından içeri sarı saçlı, uygar gülümseyişli ve çevik adımlarla yürüyen genç bir adam girdi. Gencin üstünde zamanın hiçbir modasını yansıtmayan, dik yakalı ve ceket boyutlu, redingota benzer bir giysi vardı. Bu ultramodern giysinin özel olarak yaptırılmış olduğu belliydi ve bunu ancak bir modacıyla bir bilimkurgucu anlayabilirdi. Genç adam;

- Zühtü Bayar'la görüşmek istiyorum, dedi.

Çok ünlü edebiyatçı ve yazar dostlarım dışında, (ki bunların sayısı; Yaşar Kemal, Can Yücel ve Muzaffer Buyrukçu gibi birkaç isimle sınırlıydı) ziyaretçilerim, benim gibi azıcık ters ve huysuz olan babamın soğuk ilgisizliğiyle karşılanırlardı. Babam, kendisine çok ters gelen genç adamın garip kostümüne dik dik baktıktan sonra çenesiyle beni işaret etti.

- İşte orda, kitap okumaktan başka hiçbir işe yaramaz...

Genç adam aradaki iki metrelik mesafeyi tek bir çevik adımla aştıktan sonra elini uzattı;

- Adım Sezar Erkin Ergin, Habora Kitabevi'nden geliyorum. Adınızı ve adresinizi Bülent Habora'dan aldım. Siz bilimkurguyla ilgileniyormuşsunuz.

Sonra aynı heyecan ve canlılıkla elini içcebine atarak, o zamanlar Türkiye'de yapılmayan cinsten, renkli fotoğraflı ve plastik kaplı, lüks bir kimlik kartı çıkartarak bana uzattı;

- Bakın, dedi, ben Alman Bilimkurgu Derneği üyesiyim. H.G. Wells'in Zaman Makinesi'nin yayını beni çok sevindirdi. Bu türde daha başka yayınlar yapıp yapmayacağını öğrenebilmek için Habora Yayınevi'ne gittim ve Bülent Bey'den sizin bu konuyla ilgili yazılar yazdığınızı öğrendim.

Habora Yayınevi'nin sahibi Bülent Habora, benim ilk kitabım Nazım Hikmet Üzerine'nin yayıncısıydı. Kendisiyle 1961 yılından beri Türkiye Milli Gençlik Teşkilatı'nın yayın organı Gençlik Dergisi'nden tanışıyorduk. Yıllar süren bir dostluğumuz vardı. Sözün kısası, sonradan cep harçlıkları ve bilimkurgu fan'larından topladığı paralarla Türkiye'nin ilk bilimkurgu dergisi Antares'i çıkaracak olan Sezar Erkin Ergin ile onun marifetiyle tanışmıştım.

Onunla çabuk dost olduk. Kendisinden bir on yaş filan büyüktüm. Hemen hararetle birbirimize okuduğumuz ve beğendiğimiz bilimkurgu romanları ve filmlerini anlatmaya başladık. Bu garip sohbetten suratı iyice asılan babamı düşünerek S.E.Ergin'i akşam evime davet ettim. O sıralarda Aksaray'da Mustafa Kemal Paşa Bulvarı'nda bir apartmanın dördüncü katındaki bir dairede oturuyordum. Her evimde olduğu gibi burada da kendime mahsus kitaplarla dolu özel bir çalışma odam vardı. Kitapların önemli bir bölümünü bilimkurgu eserleri oluşturuyordu. Akşam saat sekiz sularında evime gelen S.E.Ergin, bilimkurgu eserlerin durduğu rafın önünden ayrılmak bilmedi. Kitapların birini alıyor, birini bırakıyor; "A, bu bende var," diyor, sonra bir başka kitabı eline alıyor ve; "Bunu da nereden buldunuz?" diye soruyordu. O gece geç saatlere

kadar kitaplardan, filmlerden ve genel anlamda bilimkurgu konularından konuştuk. Konuşmamızın odak noktasını o sıralarda yeni yayınlanmaya başlayan Okat Bilimkurgu Dizisi'yle, ellili yılların başlarında yayınına başlanmış olan Çağlayan Yeni Dünyalarda Dizisi oluşturuyordu. Sezar E.E. ile daha sonraki yıllar, o Ankara'da ben İstanbul'da yaşıyor olmamıza rağmen, dostluğumuz ve yazışmamız sürecekti. Birlikte açık oturumlara katılacak, soruşturmaları cevaplayacaktık. Ama Sezar E.E.'nin bilimkurgu alanındaki en önemli eylemi Antares dergisini yayınlamak olacaktı.

Sezar E.Ergin

KAHRAMAN AMATÖR ANTARES

Sadece ilk olmayı değil; sözcüğün tam anlamıyla "gerçek bir bilimkurgu dergisi" olmayı da başaran Antares'in bilimkurgu edebiyatımızda çok önemli bir yeri oldu. Sezar Erkin bu dergiye gençlik yıllarının en güzel dönemlerini ayırdı. Arkadaşları dans, futbol, kızlar filan derken o, birinci hamur kağıt peşinde koşturuyor, başımeviyle dizgici arasında mekik dokuyordu. Dergi, ilk yayın tarihi Ekim 1971'den, tipo baskı olarak yayınlanan son sayısı Şubat 1978'e kadar bilimkurgu sanatının tanımına sadık kalmış, Antares'i izleyen öbür bilimkurgu dergileri gibi konu dışına taşmamıştır. Antares'in dört sayısı A4 üçüncü hamur dosya kağıdı boyutlarında, kağıdın her iki yüzüne de basılmış ve telle zımbalanmış nüshalardır. Derginin, "teksir dönemi" olan bu dönem Ekim 1971'den Temmuz 1972'ye kadar dört sayı sürdü. Tipik bir fanzin karakterinde yayınlanan bu sayıların içeriği; Türkçe ve İngilizce olmak üzere iki dilde hazırlanmıştı. Yani Antares daha başlangıcında bilingual bir dergi olarak yayın yaşamına atılmış ve yurtdışındaki bilimkurgu dernekleriyle, yabancı fanzinler çevresinde kümelenmiş meraklıları da hedeflemişti. Nitekim Antares'in bilingual çabaları semeresini vermiş ve dergi 1972 yılında Trieste'de Birinci Eurocon'da en beğenilen fanzin sıfatıyla ödül kazanmıştı.

Antares, Mart 1974'te teksirden tipo baskıya dönerken, teksirlerle çoğaltılmış sayılarının sıra numaralarını almamış, çoğaltılmaktan yayınlanmaya geçince, yeni diziye birinci sayıdan başlamıştı. Antares'in yeni boyutları 15*22 cm. ile bir "pulp" magazin olmaktan çok ciddi bir "digest" havasındaydı. Dergi birinci hamur kağıda basılmış, "kapağı kendinden" ve otuziki sayfaydı. Derginin kurucusu, sahibi ve yönetmeni Sezar E. Ergin, olabildiğince ekonomik bir boyut yakalamaya çalışırken, ne hikmetse o zamanın Türkiye'sine göre çok pahalı bir kağıt türü seçmişti. Hiç kuşkusuz bunda Antares'in uluslararası ve bilingual olmasının etkileri de vardı. Oysa dergi temelde S.E.Ergin ve çevresine ODTÜ'den toplanmış birkaç fanatik yandaşının cep harçlıklarıyla sürmekte ve o, o sıralarda Yeni Ortam gazetesinde Sanat Servisi şefi olan Zühtü Bayar'ın yardım önerilerini geri çevirmekteydi. (Bu da ne hikmetse... Ama yine de Bayar, külliyetli miktarda sayılar satın alarak Ergin'in isteklerinin tersine bu yardımı kısmen gerçekleştirmiştir.)

Herneyse; Mart 1974 ile Bahar 1975 tarihleri arasında yayınlanan bu altı sayıyla Antares en etkili dönemine imzasını atmış oldu. Antares'in Altın Çağı olarak adlandırabileceğimiz bu dönemde; bugün de bilimkurgu etkinliklerini sürdürmekte olan şu yazarların ürünlerini yayınlamıştı: Giovanni Scognamillo: "Zardoz, Votex ve Zed"(Sayı:5); Sönmez Güven; "Cehennemin Köpekleri"(Sayı:2); Zühtü Bayar; "Yeni Bir Kavram Karmaşası" (Sayı:4); Selma Mine; "Öze Dönüş"(Sayı:3), İzzet Yaşar;"Rosy"(Sayı:6), Recai Dinçer; "K'nın Sırrı"(Sayı:6) ve Alpay Kabacalı; "Şampiyonların Kahvaltısı" (Sayı:6)... Sezar E.E. derginin yönetmeni sıfatıyla her sayıda birkaç yazısıyla birden görünürdü. Ayrıca dergide yer alan birçok metnin İngilizce çevirilerini de üstlenmişti. Yazar ve okurlarla mektuplaşır, derginin kağıt, basım ve taşınma sorunlarıyla uğraşırdı. Antares'in "droplest" adlı açık yazışma sütunlarında ise; Harry Harrison, Brian W. Aldiss, Clark Darlton, John Brunner ve L.Sprague de Camp gibi uluslararası ünlü bilimkurgu yazarlarının mektupları ve Antares ile ilgili görüşleri yayınlanırdı.

Antares finans zorlukları nedeniyle altıncı sayıdan sonra boyutlarını küçültüp, 11.5*15 cm'ye indirgeyerek bir tür "cep dergisi" kılığına büründü. Antares'in üçüncü dönemi diyebileceğimiz bu dönem; Ocak 1977'den, Haziran 1977'ye kadar sürer ve dergi bu periyodunda düzenli altı sayı daha yayınlanır. S.E.Ergin, bu dönemde yazıların İngilizce çevirileriyle, okuyucu ve yazar mektuplarından vazgeçmiş görünür. Dergide daha çok kısa öykülerle, sinema ve TV'de bilimkurgu konuları yeralır. Sezar E.E., ikinci uzun öyküsü; Zaman Devriyesi'ni Antares'in bu döneminde yayınlar. (Sayı:7- 10) Antares'in bu döneminin bir özelliği vardır. Kapakların tümü de TRT'de gösterilen bilimkurgu filmlerinden yapılan seçmelere ayrılmıştır. Antares, son sayısı olan Şubat 1978 tarihli sayısını, küçük boyutlu döneminin sona ermesinden tam dokuz ay sonra yayınlar. Son sayısıyla Antares tekrar eski boyutlarına dönmüştür. Ancak bir tür kapanış kreşendosunu andıran bu sayıda bazı ufak tefek değişiklikler vardır. Herşeyden önce Antares'in logosu yine aynı kalmakla birlikte bu kez kırmızı mürekkeple basılmıştır. Art-noveau stilizasyonuyla yazılı bu logo altında, daha önce Bilim-Kurgu Science-Fiction biçiminde olan ibare bu kez sadece bilim- kurgu olarak belirtilmiştir. Kapakta ise alışılagelindiği gibi bir resim yerine içi boş ve iri harflerle dizilmiş şu adlara rastlanır: H.G.Wells, Robert A.Heinlein, Russel Storm, Arthur C.Clarke ve Isaac Asimov. Son sayıda yayınlanan altı öykünün beşini Sezar E.E., sonuncu öyküyü de Hüseyin İçen dilimize aktarmıştır. Kırmızı logolu Antares, bir tür çeviri özel sayısı olmuş ve derginin tipografik bir fanzin olarak yayın yaşamı bu özel sayıyla sona ermiş, ancak

Yıllar sonra Sezar Erkin Ergin Zühtü Bayar ile birlikte eski anıları tazelerken...

Sezar E.E., Antares ve Science-Fiction Fan Club çevresinde toplananlar Ankara'daki etkinliklerini , dergi kapanmış olmasına rağmen sürdürmeyi başarmışlardır. Sezar E.E., daha sonra bu etkinlikleri ve bilimkurgu dünyasından kendi seçtiği haberleri 1979 yılı sonlarına kadar yayınlayacağı Antares Haber Bülteni ile Türkiye'nin dört bir köşesindeki meraklılara duyuracaktır.

Antares bilimkurgu dergisi, ellili yılların başlarında yayına başlayan Çağlayan Yeni Dünyalarda dizisinin oluşturduğu Birinci Türk Bilimkurgucuları Kuşağının çalışmalarını daha da hızlandırmış, bunun yanısıra edebiyatımıza genç değerler kazandırmıştır.

POLİTİK BASKI VE BİLİMKURGU

1971 yılı yazı, Çağlayan Yeni Dünyalarda dizisinden sonra Türk bilimkurgu edebiyatı tarihinde ikinci önemli dönüm noktası oldu. Okat Yayınevi, Philip K. Dick'in "Solar Lottery" adlı romanını Reha Pınar'ın Türkçesiyle ve "Uzayda Suikast" adıyla "uzay dizisinin" ilk kitabı olarak yayınladı. Daha sonra genellikle Amerikan bilimkurgu edebiyatının seçkin klasiklerine yönelik bir seçmeyle oluşturulan onbeş kitapla bu dizi onaltıya erişecek ve Türkiyeli bilimkurguseverlere Çağlayan Yeni Dünyalarda dizisinden sonra ikinci büyük diziyi sunmuş olacaktı. Ancak Okat Uzay dizisinin ayrıntılı öyküsüne geçmeden önce, zamanın belli başlı sosyo-kültürel olaylarını kısaca gözden geçirmemiz yararlı olacaktır. Ünlü 12 Mart muhtırası verilmiş, sıkıyönetim ilan edilmiş ve demokratik dergi ve gazeteler ardarda kapatılmaya başlanmıştı. Sosyal içerikli kitaplar yayınlayan yayınevleri büyük bir suskunluk dönemine girmişlerdi. Bazı yayınevlerinin sahip ve editörleri ise, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanıyor ve beşer onar yıl hapse mahkum ediliyorlardı. Türkiye için karanlık bir dönem başlamıştı.

İlk sayısı Mart 1971'de müvezzilerin iplerine tahta çamaşır mandallarıyla asılmak onuruna erişen sosyalist edebiyat dergimiz "Gelecek", İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından kapatılmış; kurucuları; A. Kadir, Asım Bezirci, Bedrettin Cömert, Aydın Hatipoğlu, Hasan Hüseyin, Rıfat Ilgaz, Metin İlkin, Ercüment Behzat Lav, Fahir Onger, Tekin Sönmez, Güngör Geçay ve bendeniz bu satırların yazarı etkisiz hale getirilmişlerdi. Bu yukarda adı geçen yazarların artık toplum sorunlarıyla ilişkili yazılar yazamayacakları, şiir ve öykülerinde eşitlik ve özgürlükten, sömürüden, sosyal adalet, sendika ve grev haklarından sözedemeyecekleri anlamına geliyordu.

Birdenbire büyük bir hazırlığım olan konularda yazı yazamaz bir yazar durumuna düşmüştüm. Yazmaya kalkışsam, sıkıyönetim savcısı öküz altında buzağı arayacak ve başım mutlaka derde girecekti. Zorlu, sıkıntılı ve ıstıraplı bir yaz mevsimiydi. Yazar ve sanatçı arkadaşlarım birer birer tutuklanıyor, işkenceden geçiriliyor ve hapse atılıyorlardı. Benim de içinde bulunduğum Türkiye Sanatçılar Birliği Yönetim Kurulu toplantılar yapıyor, ancak uygulamada bulunan sıkıyönetim nedeniyle hiçbir şey yapamıyor, sadece iyice yumuşatılmış bildiriler yayınlayarak durumu diplomatik bir edayla protesto edebiliyordu.
Bu karanlık dönem, benim için tekrar ve esaslı biçimde bilimkurguya dönebilmem için bir vesile oldu. Tıpkı ellili yılların başlangıcında Birleşik Devletlerde McCarthy döneminde estirilen cadı kazanı fırtınası sırasında bir bölük Amerikan yazarının yaptığı gibi ben de, o sıralarda "kapalı devre

edebiyat" biçiminde tanımlanan bilimkurguya sığındım. 1971 yılı yazında kaleme aldığım ve o dönem Türkiye'sinin sosyo-politik yapısını, başka bir zaman ve mekan maskesi altında sergileyen bilimkurgu romanım "Sahte Uygarlık"a geçmeden önce, dönemin iki dergisi "Gelecek" ve "Yansıma" dergilerindeki bilimkurgu notlarımdan sözetmeliyim.

O dönem Türk üsttür edebiyatı'nda bilimkurgudan sözeden birtek Türk edebiyatçısına rastlanmıyordu. Üsttürcüler, benim zaman zaman "Gelecek" ve "Yansıma" dergilerinde yeralan kısa notlar halindeki yazılarımı görmezliğe geliyorlar, bilimkurgu konusundaki ilgisizlik ve bilgisizliklerini sessizlikle geçiştirmeye çalışıyorlardı. Nasıl olsa birtek Zühtü Bayar'ın yaygaralarından birşey çıkmazdı. Çünkü Türkiye'de bilimkurgu okuru yoktu ve bilimkurgu alttürdü, önemsizdi. Tıpkı polisiye diziler, pembe diziler gibi... Gelecek'in 1 Ekim 1971 tarihli altıncı sayısında, (Bu aynı zamanda derginin sıkıyönetim savcılığı tarafından kapatılmadan önceki son sayısıdır) Geçen Ay Neler Okudular sayfasında birkaç üsttür(!) eser arasında şu romanları okuduğum kayıtlıdır: "Ölüm Melodisi" Kenneth Robeson, "Gezegenler Savaşıyor" Metin Atak ve "The Man who Upset The Universe" Isaac Asimov...

Dönemin, kaleminden kan damlayan sıkı marksist eleştirmenlerinden biri olarak kabul ediliyordum. Öbür sıkılar tarafından hemen sorguya çekildim: Kimdi bu yazarlar? Bu romanları okumaktan ne gibi yarar umuyordum? Bir "kaçış" edebiyatından ibaret olan bilimkurgunun, ezilip, sömürülmekte olan Türk toplumu için ne gibi işlev ve yararları olabilirdi? Geçelim.

Gelecek'in kapatılmasından sonra sermayesini şair Tekin Sönmez'in koyduğu ve benim de kuruluşuna katılarak redaktörlük görevini üstlendiğim "Yansıma" dergisinde de şu yazılarım yeralmıştı:

TÜRK TOPLUMCULARI BİLİMKURGUYA NASIL BAKIYORLARDI?

1.Eleştiri Günlüğü: "Edebiyatın Uzak Sınırlarında": Günlüğün, 27 Kasım 1970 tarihli bu bölümünde; H.G.Wells, A.E.Van Vogt ve Ray Bradbury gibi yazarlar üzerinde duruluyor ve Türk edebiyatında ilk kez Sovyet bilimkurgu yazarı, anti-Stalinist Yevgeni Ivanoviç Zamyatin ve eseri Biz-Mıy'dan sözediliyordu. Yazının önemli bölümlerinden birini de, o zamanlar yaptığım bilimkurgu tanımlaması oluşturuyordu. Yazının ikinci paragrafında yeralan bu tanımlama şöyledir:

İmgeyi, imge olarak kabul edip sınırlandırdıktan sonra, gerçeklikle olan ilişkilerini en doğru boyutlarda ortaya koymamızı sağlar bu edebiyat türü.

Yine bu yazıda: Sn. Orhan Duru'dan üç yıl ve şair Cemal Süreya'nın Politika gazetesindeki sütununda ne düşündüğümü sormasından da beş yıl önce bu konuyla ilgili olarak bilimsel-imge terimini önermiştim. "Edebiyatın Uzak Sınırlarında", bugün artık gerçekleşmiş bulunan şu özlemin dile getirilmesiyle son buluyordu:

Türk edebiyatında bu dalın, (yani bilimkurgunun) yeşererek onu renklendirmesini boşuna mı bekliyorum acaba?

2.Yansıma'da yeralan ikinci yazı, zamanın edebiyat heveskarı gençlerinden Mehmet Veysel'in benimle yaptığı bir konuşmada şu klasik sorunun sorulmasıyla oluşmuştu:

" Science-Fiction konusu bizi epeyce uğraştırıyor. Günlüklerinizde sözünü ediyorsunuz bu konunun. Bu türün, toplumumuzun teknolojik gelişmesinden epeyce uzak olduğu apaçık. Bu konuda diyecekleriniz vardır sanırım. Okura, üstelik teknolojisi gelişmemiş bir okura ne gibi katkılar sağlar bu tür? "

Bugünün post-modern Nostromo okuruna, o günün sosyo- kültürel koşullarını eksiksiz aktarabilmek amacıyla, bu soruya verdiğim karşılığın bütününü aşağıya alıyorum: "Science-Fiction" -isterseniz "bilimsel imge" diyelim dilimizde buna-benim küçük meraklarımdan biri... Ama salt bir merak değil, ciddiyetle ele aldığım, önemli bulduğum bir edebiyat türü. Bazı kişiler, bilimsel-imgecilerin sonunda algı bozukluklarına kapılarak sapıttıklarını, ipesapa gelmez roman ve öyküler yazdıklarını -doğru olarak- saptamışlardır. Ama bir sanat türünün yaygınlık kazanmış kötü örneklerine bakarak verilmiş bir yargıdır bu... Gerçekte bilimsel- imge türü, imgeyi imge olarak kabul edip, sınırlandırdıktan sonra gerçeklikle olan ilişkilerini en doğru fakat en geniş boyutlarda ortaya koymamızı sağlar. Gerçeğin, gelecek içindeki uzantılarını araştırır. Teknolojik bakımdan toplumun yeteri kadar gelişmemiş olmasını bir engel olarak görmüyorum ben. Çünkü son bir yılda önemli sayıda bilimsel-imge romanı türkçeye çevrildi, satıldı, ilgi gördü. Ama bu romanlar genellikle tutucu anlayışlara bağlı, salt para kazanmak için yazılmış, okuru zorlayıcı, değiştirici nitelikler taşımayan romanlardı. Birçoğunu okudum onların. Türk edebiyatında özgün bir science-fiction yapılırsa, bunun edebi zenginleşme bakımından yararlı olacağı kanısındayım. Bilimsel imge türünün olgun klasikleri, büyük okur kitlelerini çekiyor artık dünya edebiyatında. Jack London'ın Demir Ökçe ve Ademden Önce'si, Aldous Huxley'nin Yeni Dünya'sı, Georges Orwell'in 1984'ü ve Isaac Asimov'un romanları sevilerek aranıyor. Yeri gelmişken söyleyeyim; Türk toplumcuları science-fiction konusunda affedilmez bir hata işlediler. Ant Yayınları; "Yarının Büyüklerine" başlığı altında Dördüncü Güneş adıyla bilimsel-imge öykü kitabı yayınladı. Kitabın önsözünde şöyle deniyordu;

"...Türkiye'de bugüne kadar çevrilip yayınlanan science-fiction (hayal-bilim) kitaplarının hemen hepsi genç beyinleri insalcıl amaçların dışında şartlandırıcı ve yapıcı olmaktan çok yıkıcı niteliktedir." Ne demeli, özür kabahatinden büyük... Bugünün büyüklerine, yarının büyükleri güleceklerdir mutlaka... Saptama doğru olmakla birlikte, bu güzelim öykülerin yalnız çocuklara layık görülmesi, küçümsenmesi neden? Bu kitabın sonunda yeralan V.Krapivin imzalı öykünün yazarının, bu öyküyü çocukları düşünerek yazdığını sanmıyorum. Ünlü Sovyet science-fiction yazarı Danlil Danin de öykülerini çocukları düşünerek yazmıyor. Kesin bu...

İşte yetmişli yılların başlarında bir bilimkurgu yazarı olarak, okura, (yalnız okura mı, yazara da,) bu temel sorunları anlatmaya çalışıyordum. Ama ben bu çabalar içindeyken bağnaz sol dergilerden birinden cırtlak bir ses yükseldi: Fictional devrimbaz! Bu cırtlak sesin sahibi, şimdi çoktan edebiyat tarihinin çöp sepetini boylamış bulunuyor. Oysa Nostromo'nun açtığı kısa bilimkurgu öykü yarışmasına birbirinden güzel öyküler yağdı.

Türkiye'nin ilk bilimkurgucularından büyük şair Nazım Hikmet pek nadir olarak isim koymadığı şiirlerinden birini şöyle bitirir:

Kendi kendimizle yarıştayız gülüm.
Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz
Ya dünyamıza inecek ölüm.

Öykü: Haldun Aydıngün

ÇANAKKALE 1915

Gemilerden açılan ateş elli metre ötelerindeki Türklerin üzerine yağıyordu. Siperlerine iyice gömülmüşlerdi. Toprak ise inanılmaz bir zelzelenin esiri gibi sarsılıyordu. Matarasına baktı, yerindeydi, sinirli bir şekilde tüfeğinin mekanizmasını kontrol etti, sonra yanındaki cephaneyi gözden geçirdi. Onca gürültü arasında bir mırıltı dikkatini çekti. Sağındaki arkadaşı dua ediyordu. Tüm bu sesleri, barut kokularını, henüz doğmamış günün sıcaklığını duyumsadı. Sidney'deki nişanlısı aklına geldi. Genç kızı çok özlediğini farkedip hayrete düştü. Sonra tüfeği çok fazla sıktığını ve ellerinin terlemiş olduğunu gördü. Korkuyordu. Anlaşılmaz bir şekilde korkuyordu. "Belki de korkmayı öğrenmem gerekiyordu" diye düşündü. O anda topların susmuş olduğunu farketti. Yüreği heyecandan duracak gibiydi. Yanındaki arkadaşının duası artık daha kesik kesik çıkıyordu. Cesaret vermek ister gibi hafifçe omuzuna dokundu. Genç, dönüp öyle gözlerle baktı ki yaptığına pişman oldu. Garip bir sessizlik anı başlamıştı. Tüm siperdekiler yavaşça ayağa kalktılar. Malzemeler hafifçe şakırdadı. "İyi, şimdi bitecek artık" diye düşündü. Onbeş gündür bu siperlerde yaşadığı sefil hayata daha fazla dayanması gerekmeyecekti. Bir anlamda kurtulacaktı. Herkes çıkış hattına gelmişti. "Hazır-ol" komutunu duydular. Tüm sinirler gerilmişti. Birden düdük çaldı. Bütün gücüyle kendini adam boyunu geçen siperin üzerine çekmeye çalıştı. Yanındaki genç deli gibi fırlamıştı. Ama garip bir şey yapıyordu. Sanki havada dans eder gibiydi. Bu hareketi anlayamamıştı. Oysa çılgın gibi koşması gerekiyordu. Birden, hiç bir ses duymadan gencin siperin hemen önünde yere konduğunu gördü. Tam alnının ortasında kıpkırmızı bir iz vardı. O anda bağrışmaları ve kurşunların seslerini duymaya başladı. Kendi de siperden çıkmıştı. "Bitecek! Artık bitecek!" diye bağırıyordu. Dumanların içine deli gibi koşuyordu. Önüne çıkan birkaç parçalanmış insanın üzerinden atladı. Hala neden bitmemişti? Sağ kolunda sert bir sıcaklık duydu. Ne önemi vardı ki? Koşmalıydı. Çok daha hızlı koşmalıydı. Yanındaki çavuşun bir anda yere kapaklandığını gördü. Sıra hala kendisine gelmemişti. Sonra ayaklarının yerden kesildiğini fark etti. Sesler yeniden yok olmuşlardı. Havada tüfeğini gördü. Yavaş bir film gibi önünden geçip gidiyordu. Bir tüfeğin bu kadar güzel uçabileceğini hiç düşünmemişti. Başı sert birşeylere çarptı. Sessizliği karanlık takip etti. İçi sevinçle dolmuştu.

Garip sesler duyuyordu. Aynı kendisine söylendiği gibi. Önce sesler gelecekti. Sonra ışığı hissedecekti. Evet ışık da gelmeye başlamıştı. "Tamam artık, onbeş günlük esaret bitiyor" diye söylendi. Ancak ardından inanılmaz bir susuzluk duygusuyla gerildi. Ağzı, boğazı, midesi sanki her yeri kupkuruydu. Delireceğini düşünüyordu. Işık ise tahammül edilmez ölçüde artmıştı. Birşeyler fena halde yanlış gidiyor olmalıydı. O inanılmaz gücün ancak güneşin kendisi olabileceğini anladı. Gözlerini sımsıkı yumdu ama hala güneşi görüyordu. Aklını toplamaya çalışıp, nerde olduğunu düşündü. Bu güneş ve susuzluk hiç de hayra alamet değildi. Çevresi çok sessizdi. Yavaşça sağ yanına döndü. Güneşten kurtulmuştu bu seferde sağ koluyla karşılaşmıştı. Dirseğinden aşağısı bir kaç lifle bağlı gibi duruyordu. Sağ eline baktı, toz içinde duran bu yabancı uzvu tanıyamadı. O anda ölmediğini ve hala Sarıbayır'ın bir yerlerinde olduğunu anladı. Demek ki kabus devam ediyordu. Sol koluna ulaşmaya çalıştı ama arkasında kalmıştı ve bir türlü kumanda edemiyordu. İnsanların böyle günlerce can çekişebildiğini biliyordu. Korkudan ağlamaya başladı. Yeniden Sidney'deki hiç görmediği ve çoktan ölmüş olan nişanlısı aklına geldi. Belki de öyle bir genç kız hiç yaşamamıştı. Ancak anılarındaki kızın gülen yüzü, ipekli elbiselerinin yürürken çıkarttığı hışırtısı ve kızın hiç alışmadığı şekilde hoş kokan yüzü aklına geliyordu. Gülmeye çalıştı beceremedi, ağzına ekşi ve tozlu kan tadı geldi.

Gece olmuştu. Dolunayı görebiliyordu. Susuzluğa artık daha fazla dayanmayacağını düşünüyordu. Böyle daha ne kadar süreceğini de merak ediyordu. Gün içinde defalarca bayılmış, değişik rüyalar birbirini kovalamış, bazen nişanlısını, bazen de anne-babasını görmüştü. Ne yazık ki vücudunu hala güçlü hissediyordu, demek ki işkencesi sandığından da uzun sürecekti. Babasını gördü. Adam endişeli gözlerle kendisini izliyordu. Susuzluk hissinin kaybolduğunu farketti. Dolunay yok olmuştu. Sarıbayır yerine Ethemel College'in hücrelerinden biri çevresinde oluşuyordu.

- Çağımıza hoş geldin evlat!

Kulaklarına inanamadı. Yattığı masanın üzerindeki koruyucu kapak yanda duruyordu. Dehşetle sağ koluna baktı. Eflatun giysinin içinde capcanlıydı. "Baba!" diyebildi. Birbirlerine sarıldılar. Doğduğu günden beri çok iyi bildiği babasının kokusunu içine çekti. O kabusun bittiğine inanamıyordu.

- Hadi Zafer, evimize gidelim. Seni çok özledik.

Zorlukla ayağa kalktı. Onbeş gündür yatıyor ve kendisine verilen eğitim programını yaşıyordu. Koridora çıktıklarında yürüyüşü çoktan düzelmişti. Hızla binanın dışına çıkıp, araçlarını buldular. Hala çevresindeki ışığa, bulutlara, korkuyla bakıyordu. Araçta babasının yanında oturdu. Hiç konuşmuyordu. Alıştığı dünyaya dönmüştü ama herşey o kadar yabancı geliyordu ki. Savaşın tüm kokuları ve tatları iliğine kadar işlemişti sanki.

- Nasıldı?

Zafer inanmaz gözlerle babasına baktı. Yaşı yetmişe gelen adamın gür siyah saçlarında tek bir beyaz yoktu. Uzaktan bakan biri hangisinin daha yaşlı olduğunu anlamakta oldukça zorlanırdı. Aşağı yukarı aynı boyda, 1.92 civarındaydılar. Kiloları da yakındı. Zafer iştahına hakim olamadığı için 90'a yaklaşmıştı, babası ise 86'da duruyordu. Babasına ne diyeceğini düşündü. Gereken sözcükleri bulamadı, omuzlarını silkmekle yetindi. Babası tekrar aracın ön paneline döndü. Canı sıkkın gibi duruyordu.

- Zafer, aslında nasıl olduğunu çok iyi biliyorum... Berbat olmalı.

- Baba! Ne diye bu aptal eğitimden geçiyoruz... Ben ömrümün onbeş gününü geçmişin kanlı savaşlarında yaşamak istemiyorum.

Babası yeniden ona bakıyordu. Yüzünde her iki tarafın da haklı olduğu zamanlarda görülen garip bir çaresizlik vardı.

- Bak oğlum! Bu savaşları bu kadar canlı yaşamazsan, hiç bir zaman ne kadar korkunç olabileceklerini bilemezsin. Bu sayede insan ırkını daha barışçıl bir yapıya getirebiliyoruz.

- Peki sen kendi savaşçılık oyununu sevmiş miydin?

Bu sefer şaşırma sırası babasına gelmişti. Sağlıklı bir insan savaşı nasıl sevebilirdi ki? Zaten oğlu da bunu gayet iyi bildiği için bu soruyu soruyordu.

- Baba, senden ilk kez ciddi bir şey isteyeceğim.

- Söyle yavrum.

- Ben ikincisine girmek istemiyorum.

Babası uzun uzun eğitimin ikinci bölümünü düşündü. Her ikisinde de tarihin kanlı bir savaşında onbeş gün yaşanması gerekiyordu. Ancak ikinci savaşın çok daha yıkıcı bir özelliği vardı...

- Baba! Bilincim açık olduğu halde ben buna zor dayandım. Orada olduğum her anda buradaki yaşantımı sayıkladım ama gene de çok etkilendim.

- Savaş korkusu çok ciddi bir şeydir. Zaten tüm bu eğitimin amacı da o korkuyu yerleştirmek.

- Hayır sadece savaş korkusu değil. Belleğime yerleştirilen diğer ayrıntılar da beni çok etkiledi.

- Ne gibi?

- Örneğin, var olmayan bir nişanlıya aşık oldum... Onunla ilgili o kadar çok şey biliyorum ki... Onbeş gün boyunca deli gibi onu özledim.

Babası gülümsedi. Oğluna savaş sırasında ölen Andrew Maxwell adlı bir ANZAC askerinin kişiliği verilmişti. Nişanlısı Adelheid ise gerçekten Zafer'in hatırladığı kızdı, ancak o da üç yıl içinde hastalıktan ölmüştü. Kendilerinden asırlar önce yaşayıp, genç yaşta yitip giden bu insanlar için üzülüyorlardı. Zafer yeniden ciddileşmişti.

- Baba, biliyorsun ikinci bölümde bilinç kapatılacak. Tüm savaş boyunca kendimi gerçekten de bana verilen kişilik sanacağım. Buna dayanamam. Ya aklımı oynatırım ya da intihar ederim.

Babası da bundan korkuyordu. Eğitimin ikinci bölümüne dayanamayan, hatta yaşadıkları şokun etkisiyle intihar eden öğrenciler bile çıkmıştı. Zaten kendisi de kırk yıl önce gönderildiği savaş dünyasını çok iyi hatırlıyordu. Ona da Angola savaşı düşmüştü. Ceset kokuları ise hala belleğinde taptaze duruyordu. Ne kadar korktuğunu ise hiçbir zaman unutamayacaktı. Yavaşça oğluna sarıldı. Hayatta en çok sevdiği bu varlık için birşeyler yapmasının zamanı gelmişti. Düşüncelerini iyice yoğunlaştırıp, önündeki iletişim paneline baktı. Panelin renkleri önce dalgalanıp, daha sonra milli eğitim bakanının gülümseyen bir resmine ve numarasına dönüştüler. Seyfi çok eski bir dostuydu. On saniye içinde yarın öğleden sonra dört için randevusu onaylanmıştı. Gerçi eğitimin ikinci bölümü herkes için bir zorunluluktu ama belki bakan Zafer'in bilincinin kapanmamasını sağlayacak bir ayrıcalık gösterebilirdi. Bu konuyu çaylarını içerken yüz yüze konuşmak istiyordu.

■

Zühtü BAYAR

ÇOĞUNLUKLA ZARARLI !

ÇOĞUNLUKLA ZARARSIZ
Douglas ADAMS

Roman. (Otostopçunun Galaksi Rehberi, No.5),
Türkçesi: İrem Kutluk,
*Sarmal Y.,İst.,1996; 11*18 cm., 303 Sf., ISBN: 975-7380-75-x*

Bilimkurgunun bir mizah unsuru olarak kullanılmasına karşı olmanın, herşeyden önce edebi-estetik yapılanmanın özüne aykırı durduğunu belirtmemiz gerekir. Bilimkurgu bir alttür olarak tıpkı polisiye ve gotik roman tarzları gibi; poetik yapılanmalara, dramatik formlara ve humoristik tarzlara açıktır. Bir yazarın bilimkurguya salt sarkastik bir açıdan yaklaşımını hiçbir edebiyat eleştirmeni bir zafiyet gibi göremez ve gösteremez. Ama edebi bir eserde ya da edebi olma iddiasını taşıyan bir edebiyat ürününde, bu ürün humoristik bir tavır taşımakla birlikte bilimkurguyu şizofrenik bir sayıklama olmaktan çıkarıp onu ciddi bir edebiyat ürünü mertebesine ulaştıran kurgu disiplinine iltifat edilmemişse, bunun edebi bir zafiyet olduğunu söylemek kaçınılmazdır.

Dünya ve Türk bilimkurgu edebiyatı; yaratımı amaçlamaktan çok para ve ün kazanmayı hedefleyen mebzul miktarda bu tür yazarların eserleriyle (!) doludur. Bilimkurguyu; yaşamı ciddiye alan ve edebi anlatımı da onu açıklamada güçlü estetik bir araç gibi gören okur kesimi gözünde itibardan düşüren de bu tür eserlerdir işte. Birer roman olma iddiasında bulunan ama asla üçüncü sınıf bir serüven yazarının müsveddelerinden ileri gidemeyen bu süprüntülerin yeri hiç kuşkusuz bilimkurgu edebiyatı tarihinin çöp tenekesidir. Bu tür romanlarda bilimkurgu; masal, yıldızfalı, hurafeler ve spiritüalizmin akıl sır almaz, yarım ton tuzla yutulmaz hezeyanlarıyla karıştırılır. Bazı aklıevveller ise yukarda saydığımız unsurlardan oluşan ve bilimkurgu olduğu sanılan bu çorbaya Von Daeniken gibi spekülatörlerin yumurtlamış olduğu cevherleri de katarak adeta apokaliptik garabetler yaratmakta birbirleriyle yarışırlar. Bu harikalara bir iki örnek vermek gerekirse; batıdan; Kenneth Robeson, Clark Darlton ve Emil Petaja'yı; bizden de; Ali Nar, Fatih Çatallar ve Seyfi Şirin'i sayabiliriz.

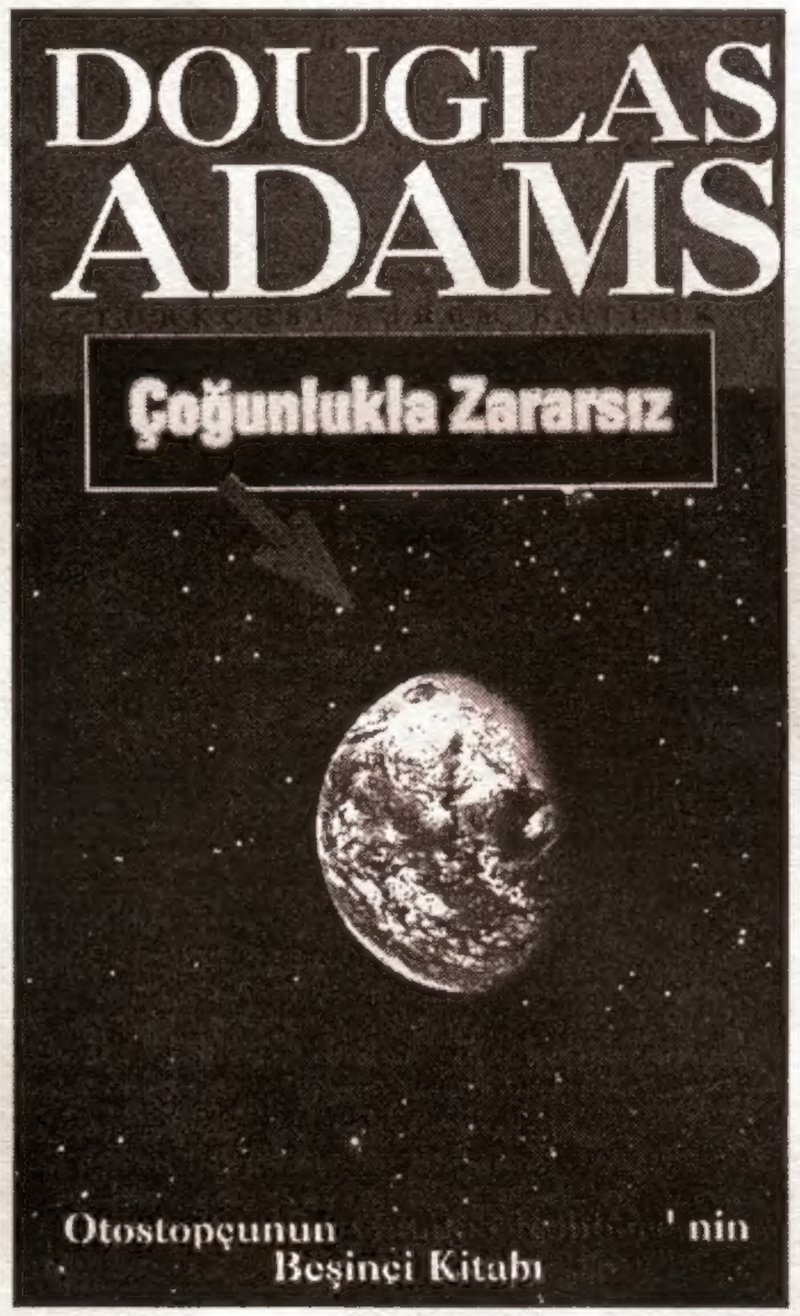

Douglas Adams, "Çoğunlukla Zararsız" adlı traji-komik romanını ithaf ettiği L.Ron Hubbard gibi bilimkurguyu yeteri kadar ciddiye almayan, onu "akademik bir edebi etkinlik" olarak göremeyen yazarlardan... Bu kanımızı pekiştirebilmek için yazarın Çoğunlukla Zararsız'ın baştarafına prologos niyetine aldığı şu minik paragrafa bakmamız yeterli: "Herhangi birşey ortaya çıkarken bir başka şeyin-şeyi olacak - ortaya çıkıyorsa, bir başka şeyin ortaya çıkmasına neden oluyor demektir." Bunun ne anlama geldiğini hiç kuşkusuz değerli okurlarım anlamış bulunuyorlarsa da, ben bir kez de felsefi mantıkta "totoloji" adı verilen bu çıkmaz sokağın, halk diline tercümesini yapma girişiminde bulunacağım. Bu dehşetengiz cümle halk dilinde şu demektir; eğer damın üstündeki saksağanın beline kazma vurulmuşsa; bu, kazmanın ucuyla saksağanın belinin biraraya geldiğinin ifadesidir.

Herneyse; bana bizim bilimkurgu edebiyatımızda Fatih Çatallar'ın şizofrenik sayıklamalarını anımsatan Douglas Adams, sanırım Otostopçunun Galaksi Rehberi'yle ciddi bilimkurgu yazarlarının eserlerindeki tutarsızlıkları, (daha doğrusu; tutarsızlık gibi görünen paradoksları) alaya almaya yeltenmiş. Ama yine de "Dönüşüm" adlı dahiyane saçmalığın müellifi Fatih Çatallar'a haksızlık etmiş olmayalım. Çatallar'da hiç olmazsa Douglas Adams'ta olduğu gibi; on yaşında bir kız çocuğuna hizmet verebilmenin mutluluğuyla kovuğunda yan gelip, keyifle sigara tüttüren sincaplar yok! Çatallar'ın Douglas Adams'a bir üstünlüğü daha var: O da, eserini kocakarı gevezeliğinden başka bir şey olmayan astroloji virüsünden uzak tutabilmiş olması...

Douglas Adams, mizahi bilimkurgu türünde kendinden daha önce ürünler vermiş bulunan Robert Sheckley ve Eric Frank Russel gibi ustalarla karşılaştırıldığında, bu ustaların ne kadar gerisinde kaldığını göremeyecek kadar da bir kendini beğenmişlik içinde. Kitabı okuyup bitirdikten sonra, Adams'ın Frederic Brown ustanın "Paralel Evrenler", (Bkz. Hücum, Çağlayan Yeni Dünyalarda dizisi, 1955) temasını nasıl acınası bir biçimde çarpıttığını da gördüm. Ama şu unutulmamalı; yazarı tarafından kendilerine ahmak gözüyle bakılan ve bunu bilen mazohist Amerikan bilimkurgu okurlarını da düşünmek gerekir. İşte Adams gibi ucubelerin varlığı bu yüzden.

Douglas Adams'ın bir yazar olarak naif ve yetersiz kalmasının bir başka kanıtını da onun roman montaj tekniğindeki kör parmağım gözüne hatalarında buluruz. Yazar, romanının bölümlerini oluştururken, bu bölümlerin birbirleriyle olan ilişkisi ve bağıntısı konusunda yeteri kadar düşünüp de çalışmamış. Çoğunlukla Zararsız'ın birinci bölümüyle diğer bölümleri, başarılı bir romanda olması gerektiği bir biçimde ilişki ve irtibatta değil. Ayrıca birinci bölümde anlatılan olayların, romanın genel çatısı içindeki yeri ve gerekliliği de su götürür. Bu olgu, Douglas Adams'ın pek de özen göstermeyen bir biçimde, çalakalem yazdığının bir başka göstergesidir.

Eseri dilimize aktaran İrem Kutluk'un çeviri çabaları,"Çoğunlukla Zararsız" gibi pestenkarane bir tarzda kaleme alınmış romanı hiç olmazsa türkçede azıcık anlamlı kılabilmiş. Kutluk'un genelde temiz ve duru bir türkçesi var. Ancak çevirmenin bu titizliğine karşın, dizgicinin aynı özeni gösterdiğini söylemek kolay değil. Romanda sık sık karşılaşılan dizgi, mizanpaj hataları okurda huzursuzluk yaratacak düzeyde.

"Çoğunlukla Zararsız", bilimkurgunun ne menem birşey olduğunu anlamaya çalışan çocuklar ve gençler için çoğunlukla zararlı bir roman. Evet Douglas Adams'ın kitabı öğretici değil ama eğlendirici; mantıki değil ama sürrealist; gerçek bir bilimkurgu değil ama bilimkurgusal temaları yağmalamaktan kaçınmayan bir roman. Ne var ki bilimkurgu bir totoloji değil, tam tersi bilimsel bilgi ve mantık verileri üstüne inşa edilmiş bir sanat ürünüdür. Bu tanımlama açısından Douglas Adams'ın kitabının bilimkurgu adına tam bir fiyasko olduğunu söyleyebiliriz.

kitaplık

Zühtü BAYAR

MERKEZE SEYAHAT
Brian STABLEFORD

Roman.(Yazarın Asgard üçlemesinin ilk kitabı)
Altıkırkbeş Y., Bilimkurgu Dizisi:3,
*Çev.: Ferhan Ertürk, 13.5*19.5 cm., 208 Sf. Ist.1998 ISBN: ?*

Merkeze Seyahat, orta kuşak İngiliz bilimkurgu yazarlarından biyolog Brian Stableford'un dilimize çevrilen ilk romanı... Daha doğrusu, yazarın "Asgard" adını verdiği trilojisinin ilk kitabı. İyi, güç beğenir ve titiz bir bilimkurgu okurunun, Asgard'ı okurken, Arthur C.Clarke'ın Rama'sıyla, Frederic Pohl'ün Heechee Destanı'nı anımsamaması olanaksız. Gerçi uzay arkeolojisi adını verdiğimiz bu türde romanlar, öyküler yazanlar yalnızca bu iki isimden ibaret değiller. Başkaları da var.

Stableford'un romanı, bilimkurguda uzay arkeolojisi dediğimiz bir türün örneklerinden. Bu tür eserlerde, uzayın ücra ve uzak köşelerini dolaşan uzayadamları, bu ücra ve uzak köşelerdeki gezegenlerde bir zamanlar varolmuş uygarlıkların izlerine rastlarlar. Dramatik kurgu ve alışkanlık, ya da "romanesque" gerilim, bu tematik üzerine inşa edilir. İşte postmodern kuşak İngiliz bilimkurgu edebiyatının serüvene düşkün yazarı Brian Stableford, Asgard'ın birinci kitabı Merkeze Seyahat'te bu tür bir sentezle yeni bir bilimkurgusal tada varmaya çalışmaktadır. Ne var ki, bu vadide kendisinden yıllarca önce at koşturan büyük ustalar, konunun hemen hemen kullanılmadık hiçbir yanını bırakmadıklarından, bizim postmodern bilimkurgucumuza da kendinden önceki ustaların buluşları üstüne inşa edilmiş çoğaltmalar yapmaktan başka bir iş kalmamıştır. Arthur C.Clarke'ın devsel yapay gezegeni Rama'yı, ya da Alexei Punshin ile Frederic Pohl'ün içi oyuk asteroidlerini, üstüste katlardan oluşan içi boş bir gezegene çevirmek pek de ilginç olmayabilir.

Stableford, Türkiyeli bilimkurgu okuru için açık, anlaşılabilir ve sevilebilir bir yazar. Bana azıcık Bron Fame takma adıyla serüven bilimkurgu romanları yazan yurttaşını anımsattı. Ancak Bron Fame'in, Stableford'un kurgu gücüne sahip olmadığını da sözlerime eklemeliyim.

PISIRIKLAR ÇAĞI
POHL, Frederic

Roman. Metis Bilimkurgu,
Türkçesi: Mehmet Moralı,
*Nr:25.,İst.,1998, 11*18 cm., 162 Sf., ISBN: 975-342-193-1*

Ölümsüzlük teması; başka gezegenlere geziler, zaman yolculukları ve insan mukallidi androidlerin kıyasıya mücadelelerinden oluşan serüvenler gibi, bilimkurgunun belli başlı temalarından biri olmuştur. İlk bilimkurgu eserlerden; "Frankenstein'ın" yazarı Mary Shelley'le başlayan; "ölümsüzlük ideali peşinde koşma" teması, o tarihten bu yana pek sık aralıklarla modern bilimkurgunun adeta bir leitmotiv'i haline gelmiş bulunmaktadır. Bu vadide, yazmamış meslekten bilimkurgu yazarı hemen hiç yok gibidir. Doğal olarak bunların arasında ölümsüzlük temasını bilimsel bir tabana yayarak tutarlı kurgular yapabilen yazarlar, iki elin toplam parmak sayısını bile geçmez. İşte bunlardan biri de, eserlerinde sık bir biçimde ölümsüzlük ve tekrar yaşama dönme (Ressurection), temalarını yeni ve ilginç kurgular içinde işleyen Frederic Pohl'dür. Pohl, genellikle Heeche Destanı üçlemesinde ve özellikle de Pısırıklar Çağı, (The Age Of Pussyfoot 1969) adlı romanında bu temayı kendine özgü bir tarz içinde işler. Pohl'ün konuya yaklaşımı, diğer bilimkurgu yazarlarından azıcık farklıdır. Yazar, ölümsüzlük temasını, tekrar yaşama dönme biçiminden yararlanarak; yıldızlararası uzun yolculuklarda kullanılması tasarlanan kışlama (Hybernation) tekniğinin bu alanda kullanımını hayal etmiştir.

Pısırıklar Çağı'nda Dünya uygarlığının Sirius'lularla sürekli bir savaş gerilimi içinde olması, romanın kahramanına insanoğlunun savaşa bakış açısını eleştirme olanağını da verir. Dünyalı bir uzay savaş gemisinin kaptanı yıllar önce ilk saldırıyla bu savaşı başlatmıştır. O zamandan beri de dünya, pasif korunma tedbirleri, yeni silah ve savaş gemileri üretimi ve sığınaklara koşma eğitimiyle tam bir gerginlik içindedir. Yirmibeşinci YY.'ın insanları bir yandan ekonomik gelişmişlik ve buna bağlı olarak da toplumsal refahtan paylarını alırken, bir yandan da ne zaman başlayacağı ve sonucunun ne olacağı belli olmayan bir savaş beklentisinin sinirli gerginliği içindedirler. Ancak kahramanımızın en büyük hatası, herşeyin, özellikle de gıda maddelerinin çok pahalı olduğu bu dünyada geçimini sağlamak için, bilmeden düşmanla (Yani Siriüslülerle) işbirliği yapması olur. Forrester, bir yandan düellodaki hasmı Deli Marslıyla, bir yandan Siriüslü'lerle işbirliği yaptığı görünümü dolayısıyla halkın hoşnutsuzluğuyla ve bir yandan da sevgilisi Adne'nin ilgisizliğiyle uğraşmaktadır.

Pısırıklar Çağı, Pohl'ün, genel bilimkurgu tanımları dışına pek çıkmayan, uzak geleceğe dair ilginç öngörüler taşıyan, derli toplu bir romanı olarak tanınır. Eser, yapısındaki serüven unsurlarıyla sürükleyici; geleceğe dair öngörüleriyle de ilginçtir. Özellikle toplumsal, kültürel ve etik öngörüler, bilimsel ve teknolojik öngörülere nazaran daha ilginç ve başarılı olarak kabul edilmektedir.

Pısırıklar çağı, sıkı bilimkurgu okurunun kitabı...

"UMUTLA YILDIZLARA"

nostromo

bilimkurgu

SAYI: 2 SONBAHAR/KIŞ 1998

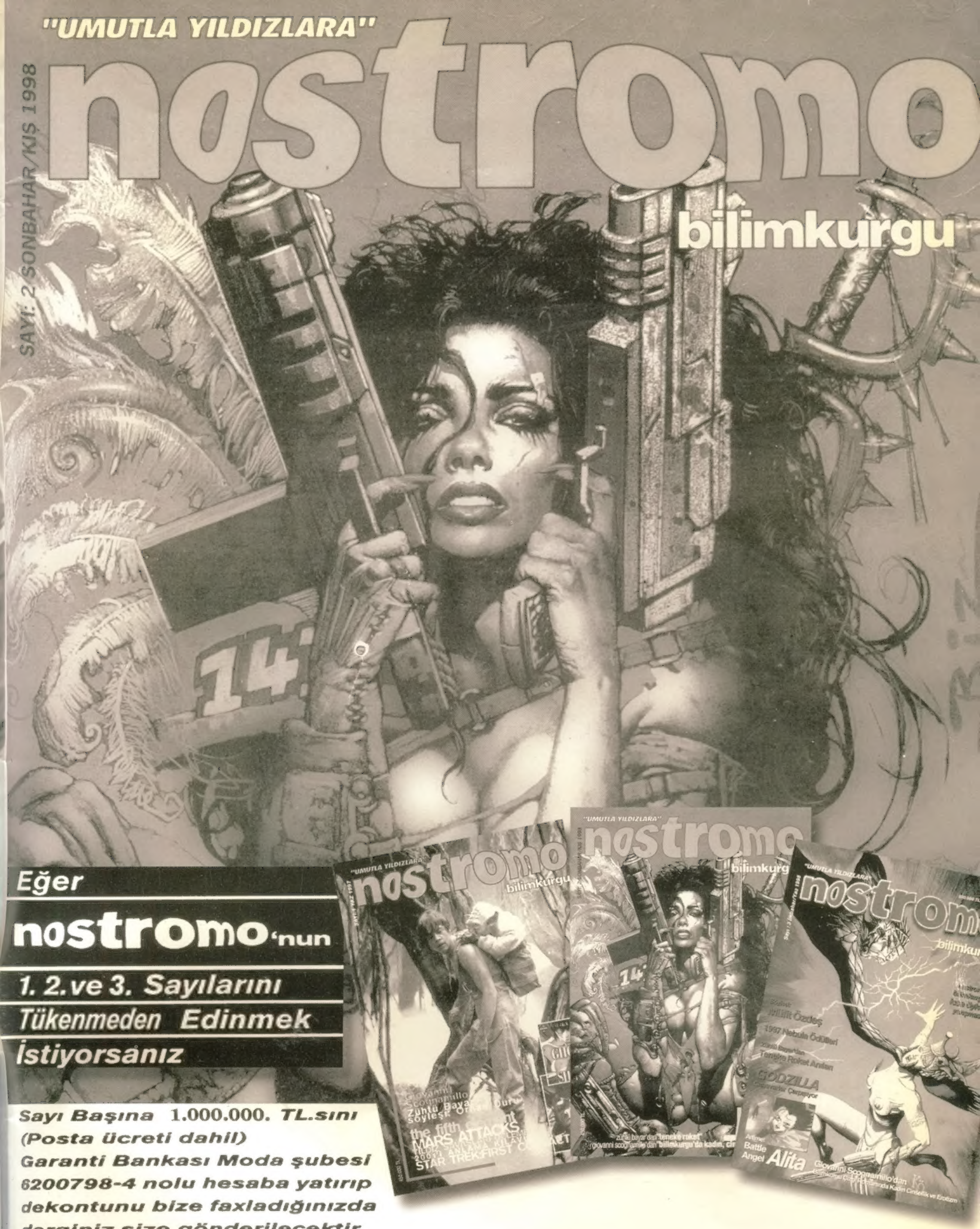

Eğer

nostromo'nun

1. 2.ve 3. Sayılarını

Tükenmeden Edinmek

İstiyorsanız

Sayı Başına 1.000.000. TL.sını
(Posta ücreti dahil)
Garanti Bankası Moda şubesi
6200798-4 nolu hesaba yatırıp
dekontunu bize faxladığınızda
derginiz size gönderilecektir.

ATILGAN Kitabevi
İstiklal Caddesi Atlas Sineması Pasajı No: 24 Beyoğlu İstanbul
Tel&Fax : 0 212 245 47 37

"30 yıldır süren bu maceraya artık siz de katılın..."

STAR TREK
THE NEXT GENERATION

Şimdi Türkçe

UZAY YOLU
YENİ KUŞAK

her ay bir kitap,
her ay yeni bir macera,
tüm kitapçılarda...

Ankira
Bilim-Kurgu
ankira yayıncılık
adnan saygun cd. 10/3
sıhhiye - ankara
tel : (0312) 431 08 87 faks : (0312) 433 51 62

Pocket Books

Paramount Pictures ©